

I

Dagbok

begyndt 15/7 - 1929 ombord på d/s "Veslekari",
utskrevet på Kap Hershell 24/2 1930 med over-
gang til II.

John Gjøver.

"Veslekari, den 15/7-1929.

Letter anker kl. 9, efter å ha ligget i en uthavn
utfor Sunnmøre ridd av S.W.kuling i ca. 1 døgn. Passe dønning
i øieblikket. Gutta venter på sjøsyken like i neste moment.

Vi er en liten verden for oss selv. Agterut i sa-
longen lever de videnskapelige bokormer med sin gramofon og her
forut i de opbyggete kahytter på dekk er her en babelsk
blanding av havnefolk til Jan Mayen og oss Grønlandsfarere. Vi
har også en gramofon hvis lirelarium trekker uvedkommende med
sure snadder inn i vort private hul. I ruffen nede har tilhuse
Strøm, Johnsen og Sørensen samt med sin mandolin. På dekk bor
bikkjene. De koncerterer individuelt. Firstemmig liebeslied til
en medbragt schäfertispe. De vræler som forpinte sjøle i helvete.

Jeg ligger i køia og prøver snøtt å skrive. Men
skuta tar svære overhalinger til stadighet. Vi gjør nu ca. 9 mil
og kursen er N.W. Sjøsyken er almindelig; men jeg har hittil
greiet mig.

16/7 Vi ruller videre med omtr. 6 mils fart, spiller litt
kort, spiser gewaldigen. Regn og surt på dekk. Vinnen er stilnet
av. Bikkjeskit overalt. De skriftkloke akterut viser sig ikke.
Vi har sluttet å barbære oss, og kan ikke vaske oss da vannet
ikke vil henge fast i fatet. Med en skadfro overgithet har jeg
slengt skjorteknappen overbord. Kommer jeg til å lengte efter

den og snippen igjen tro, - før to år er gått?

17-18. Kuling, soving, øting, kortspill, øting, soving, og kuling.

19. - Kom til Jan Mayen ved middagstider. Bare en smal stripe av land under skådda, som imidlertid lettet utpå dagen da vi gikk iland med havnevesenets folk. Strøm og jeg kom iland etter de andre. Brenningen hadde da lagt sig. Rulling i kloppen, gikk forbi 3 graver av fangstfolk. Var inne i østerrikerstasjonen. Derefter tvers over øya, ad laguneplatået til den norske radiostasjon. Festlig aften hos Bakland, Olonkin, Bjønnes. Bra genever og mye alke-egg. Fotøet Beerensberg. Trampet tilbake utpå natta og avgikk videre med det samme. Et ødselig land: Forbrante fjellvegger, lavastein og aske i alle \times skråninger, lagunen våt ~~med~~ aske og sot med hulen under, enkelte revefeller på høidene, enkelte små valmuer her og der og grøn lav i fjellsidene. Men en forunderlig farvevirkning av rød og grøn lava og lysere gulgrøn mose og lav. Beerensberg med hvit-blå krave. Askefjellene ved Hvalrossbukten uendelig nuansert i alle farver, formentlig på gr. av kiselbrudd i stenen. Sannen i fjøra yrende full av små glittrende glass-korn i gull, grønt og rødt. Bekved på stranden, avbleket og vasket som raserte skjeletter. Hvitprikket av fugl, havhest i skråningene mot havet. Nokså mye alke.

20 juli - Igjen med hav til alle kanter. Surt og kalt med skodde. Vi driver med å plaffe efter havhest med salonggevær.

21 juli - Drivisen, først småflak og meget spredt, senere mindre fordelt og før vi vet ordet av det ligger selve Grønlandsisen foran oss som en hvit massiv bakke. "Veslekari" må til å stange og albue sig innover, følger revner og råker til vendtre og høire. Kursen skifter uten avlatelse. Det knaker veldig i skuta, når den sprenger sig mellem flakene. Men fremover og innover går det jo litt om sen.

Det er gammel is vi går i. Orvin mener is fra Sibiriskysten, sammenskruet og knadd ihop oppe i polarbasinet. De merkeligste formasjoner og de mest vidunderlige farver, levende kornblå skygger i små-grottene like over is-grønne is-brudd, sølv-grått hav, emaljehvite isflater. Til alle sider hvitt dekke av knudret is. striper og flate råker imellem. Svak rød dis over himmelen. Svarte jordflekker imellem innover. Er det muld fra landet hinsides polen eller fra Sibirien?

Og Kjelbotn og jeg står ensomme og tiende en silde nattetime oppe i styrehuset. Gode is overalt. Natsólen brønner skodden rød ute i synskredsen. En og annen enslig sel skvetter unna i råkene. Det buldrer og braker eftersom skuta eter sig innover. Kommando-ordene skjærer ned fra tønna og gjentas på rorhus-taket. Damproret surer og slår att og frem, det er varmt så olje-dampen sløver kikkertglassene. Men det er uendelig lett og lys solnatt i isbaksen og den ^{nye} forklemmende følelse av det som skal møte oss derinne bak Grønlands brystvern, det griper oss begge så underlig i bringen. Vi tier og bare føler og tenker.

Men så kommer det en gul bjørn tassende over ismarken. Den første. En gul p prikk som kommer mot oss like ut av det forgjettende eventyret, - utå av drømmen vår. Og prikken blir det labbende rovdyret som vi begge higer efter å møte og sloss med. Så var vel blodet for hett og iveren for stor. Der blir skudt for tidlig og der blir skudt meget. Et uveir av mantlet bly hagler efter dyret. Det tasser videre tilbake inn i eventyret, - springer, tar ut i galøpp, - inn mellom skrugardene, svømmer over råkene, - forsvinner. Kl.7 om morgenen tørner vi inn efter å ha bommet pent på en snadd som lå på en isfot.

22.juli. - Fremdeles is da jeg våknet ved middagstider. Skinnende sol. Men nu, mens dette skrives, meldes fra tønna

at utkikken ser land rett forut.

23.juli. - Jo, det var land, det igår, nemlig Shannonøya, en blå, lav og langstrakt blåne langt inne. Og ettersom gårdagen gikk, blev flere og fjernere konturer synlig.

Inatt tok jeg våkenatt igjen for å se etter bjørn. Men det blev med den ene igårnatt ser det ut til. Og utpå morgningen stoppet vi tvert op i isen. Vi ligger her ennu. Solen steker som på fjellet i påsken og i alle himselbryn hildrer speillinger, hvitt av is og svartblått over åpen sjø. Om isen nu slakher litt, skal vel veslekari ut å stanges med bakken igjen. Vi ligger nu i stor og tung is med svære flak. Det ligger en bra labyrint foran oss før vi når de 6-7 milene inn til nærmeste land.

Omkring kl.9 slaknet isen og vi borrar oss nu frem men desværre rett sørover. Det er forresten ganske ubegripelig at et fartøi kan ta sig frem gjennom så tett baks av flak på de 100 meters diameter og op til 15 meters dybde. Det er mest som å seile i sprekker over en sammenhengende ismark.

Ikvell hildrer landet høit op inne i vest. Vi kan tydelig se et helt adskildt speilbillede ligge over toppene.

De forbannede danskene er alt der hvor vi skulde været, helt inne i Tyrolerfjorden. Heimland ligger like vest for oss ifl. peillingen. Den har slakere is idag og forcerer litt innover.

24-25.juli. Vi har omsider slitt oss ganske inn til Pendulum-øya. Det så nokså trøstesløst ut den 24., men så kom vi efter megen besvær inn i en lang råk som bragte oss nærmere 2 mil frem. Vi har nu i ca.12 timer gått langs kanten av et stort flak som dog synes å være landfast med Shannonøya. Imorges den 26. da dette skrives kl.9 har vi omtrent hele natten slitt med å sprengje oss forbi et knip som dannes av en isfot mot et kilometerkxxxk vidt flak. Jeg går nu å legger mig efter ennu en stille vidunder-

lig klar solnatt. Skuta ligger stille i påvente av at isen skal slakke av. Vi har åpent vann like forut i S.W.

Fredag, den 2. august.

Vi slap inn til det forjettede land den 27. juli om morgenen. Kom inn mot Bass Rock, seilte så forbi Pendulum og Sabinesøya, og så begynte knoget. Etter å ha tørnet sør for Kapp Wynn ved en liten brø, gikk vi igang med landsetning av materialene til nordpartiet. Fjordisen lå ennu på Sabinefjorden, så Kari slapp ikke inn. Vi hang i over 15 timer uten å ha sovet om natten. La os efter 34 timers job og blev tørnet ut da skuta kom til Kap Hershel 4 timer efter. Her losset vi så nordpartiets proviant, gikk døgnet rundt i tungt slit og blev såvidt ferdig utpå morgenen den 31. Vi tok inn i hytten til endel sønneringer som har ligget her i 2 år og gjort det bra. Disse reiste hjem med Kari. Hytta er bra men har bare 3 køier og jeg ligger på gulvet.

Igår torsdag ordnet vi materialene, det lille som gikk iland her, samt provianten. Utpå eftermiddagen drog Otto, Ellif og jeg innover mot Sandodden men måtte snu ~~på grunn~~ p.gr. av et overhendig landrokk. La til land nærmere hytta og jaget hare et par timer. Jeg så en god del, men dyrene var svært sky. De er hvite nu midtsommers og lett synlig på lang lei. Jeg hadde haglen med og kom bare på hold av 2 stkr., som blev skudt ned. Desuten en rype, som sprang foran mig oppe i ura.. Haren er ganske snodig. Når den blir skremt, reiser den sig høit på bakbeina og hopper slik bortover som en kenguru. Den er svært nysgjerrig men vår.

Imorges våknet vi med stille veir. Sneen lå nesten til sjøen i fjellene lengere inne i fjorden.

Arnulf og Otto drog til Nyggbukta om Loch Fyne. Jeg tok mig efter middag en lang tur op i fjellet, gikk op på den høieste toppen vest og nord for Kap H. og fikk et fint utsyn over terrenget ~~innover~~ innover. Tok riflen med og skjøt fem

harer, som jeg imidlertid måtte legge fra mig da jeg kom ut i ulenne og måtte ake mig ned til flatlandet utover en fandens bratt og farlig skrent. Berget er nifst å gå i, bare is-sprengte flåg, med halvt opsmuldret stein. Bra med harer helt oppe i fjellet. Så bl.a. en flokk på 7 stkr. og to på 3. Desuten en god del enkle individer. Kom over en liten hvitrev og fant spor etter moskusokse i en liten dal oppe bak styr^tningen over Kap.E.

Et forunderlig øde land herute. Stein og stein milevidt, små-ur, bakke op og bakke ned, og i lange sletter over lavlandet. Merkelig da midt i steinørkenen å finne de vidunderligste gule valmuer og sterkt duftende små blomster med klaser av blå klokker. Dertil rød saxifraga her og der. Ren høifjeldsnatur forsåvidt; men underlig derved at de grønne plettene med gress som mangler på lavlandet finner en oppe i høifjellet og bak i fjelldalene like under bræne.

Havet utenfor er fullt av fordelt is like fra fjæra og utover. Igår larmet det svært ute i isbaksen, men ikvell er det helt stille. En og annen isflore knekker med plask og brak derute.

Lørdag 3.august.

De to vandringsmenn er ikke kommet hjem fra utfarten til Nyggbukta. Bilif og jeg har drevet dagen med huslige gjøremål, sortert råttene poteter o.l. delikate små-arbeider.

Sterk strøm i sjøen satte isen tett inn over fjorden. Endel sel ute på en stor flore. Fint veir men litt kalt.

Søndag den 4.august.

En rotur ute i drivisen som av strøm og vinn er satt tett inn fjorden. Der lå en god del sel på isen; men den var forbannet vår. Bomtut men interessant å ligge og baske mellom skruende isflak og små isfjell som har tatt grunn flere kilometer fra land. Var ikvell en lang tur nordover langs fjæren.

Fant to av sønneringenes revefeller og satte dem op med et par heiloer til åte, skudd for anledningen med rifken. Her er en mengde heilo og små viber innover disse øde steinheiene under fjellfoten. Det eneste liv en ser og hører. Vemodige fløitetoner som passer til landet og stemningen.

Arnulf og Otto er ikke returnert. Vi har nu spist op harene våre, som bif, labskaus, kjøttsuppe og idag ~~xxx~~ ragout. Det stinker rent fortreffelig arktisk vildt av våre individuelle eksplosjoner allerede.

Mandag, den 5. aug.

Idag kl. 1/2 12 kom langveisfarerne hjem. Like efter arriverte Rudi, Framnes og Winther fra Kap Krognæs for å hente kul m.m.

Framnes var ute en tur og kom litt efter inn og bød på moskusjagt. En enslig okse hadde forvillet sig hen til hytta og stod ~~ikke~~ oppe i uren like her ovenfor. Jeg fikk vare den som slagtet den ned. Gikk den inn på 30 meter og gav den to bogskudd. Merkelig nokk afficerte kulene den litet, ennskjønt det senere viste sig at hjertet var helt smadret. Dyret bykset opover skråningen og ned i en liten bekke-dal ca. 100 meter unna. Sendte den et skudd i røva. Det samme gjore Herdal som imidlertid var kommet til. Kommet over bakkekanten fant jeg oxen stående og sjangle som en full mann. Best som det var gikk den overenne, men et skudd i skallen, som jeg hadde ment som nådeskudd, bragte den på fote igjen. Så stolpret den et par skridt igjen; men ramlet så endelig og blev liggende og pøse blod ut nesen. Utstrakte bein, stønneude. Et skudd bak øret gav den ro. Og så bar det til med flåing og partering, - og ikke minst hjemførsel av kjøttet.

Ren slagteriet altså. Oksen lignet mest en stor ragghaug med bein på, og to store krumme horn stikkende frem i den ene ennen. Og likevel var det noe vist vilt og majestetisk

strakt
da den reiste sig op og så sig om i trodsig ro, med sønderflænget hjerte.

Tirsdag den 6. aug.

Iformiddag drog våre gjester. Samtidig gikk vi fire inn fjorden og satte garn ved munningen av en liten elv som kommer ved en stor flat dal ca. 3/4 mil unna. Gikk så videre inn forbi Hvalrossodden til en danskestasjon. Den var svært forfallen innvendig, ranet og temmelig ramponert. Tok riflens og jaget hare en times tid. Jeg fikk 4 og de andre to harer. Vi kunde skudt oss båtlast om vi hadde hat bruk for kjøtt. Men nu har vi jo oksekjøttet som jeg saltet ned igår.

Vel startet på hjemturen gikk kjølepumpen løs i motoren og vi måtte ro iland. Etter flere forgjeves forsøk på å få maskinen å stann, tok Herdal og jeg fatt på å gå de 2 1/2 mile- ne hjem. Kom hjem utpå natten, temmelig slitne og sultne så det skrek i tarmene. På 24 timer hadde vi da bare spist litt fleesk og poteter. Da var jamen tante Petras honningkake ultra-god å ta til. Vi har ikke fått bakt brød ennu og dette knekkebrødet og kavringene eter vi så vi blir såre i ganene, og desv. er plombene mine nokså avslitt allerede.

Onsdag, den 8. aug.

Uhellet med motoren kan bli katastrofalt for oss. Nu må vi ro, og får da neppe bygget ut terrenget vort dernord denne sommeren. Vi når heller ikke til å undersøke isforholdene nordpå og varsle Veslekari som anløper Nyggbukta omkr. den 13. ds. Altså er vi helt henvist til oss å selv, og må prøve å frakte materialer omkring nordpå så meget vi rekker over før havet fryser til. Det ser smått ut med utbyggingen denne sommeren.

Idag tar vi det med ro. Når det blir fjære sjø inatt skal Otto og jeg ro innover til motorbåten og gjøre den såpass istann at vi får den hit ned. Det tar oss vel et døgn antar jeg.

Får så se hvad vi kan utrette med motoren herhjemme. I værste fall blir det vel til at Arnulf og jeg må begynde og ro nordover for å utrette hvad en overhodet kan med terrenget deroppe.

Skådda er begynt å sette inn fra havet nu om dagene. Til tider ligger den tett som røik over hele fjorden. Ute er det nokså rått og kalt. Klokken er nu over 7 kvell og sjøen er nesten nedfalt. Om et par timer ror vi. Nu sover de andre efter en sen middag. Bjeljene uler utenfor og hvalpebe jamrer i kulden. Rette polarstemningen, antar jeg, med is og tåke og sur vinn av nord.

Vi får en slitsom tid nu; men så må det vel gå om vi bare beholder helsen og humøret som hittil.

Torsdag den 9. august,

lå altså Otto og jeg inne i fjorden og reparerte på denne helvetes motoren. Vi heiste et ullteppe til seil og rak innover for en liten gråe. Kommet omtrent kvartveis blev det stille og tett tåke og lengere utpå morgenen fikk vi motvinn. Vi rodde da natten ut i godt humør og bra veir. En underlig soloppgang med solskiven som en blass, skarp sirkel gjennom skåddehavet.

Vi kom inn på fjære sjø og tok oss en liten lur. Ordnet så maskinen og tok oss en liten harejagt. Jeg var heldig og fikk 7 av 9. Masse harer; men de gir god jagt da de er fandensk sky. Det blir skudd på 50-100 meter, og allikevel er vi blitt så fortrolig med riflene at vi fortrinsvis kniper dyrene i hue.

Drog så avgårde ved middagstider på floa. Til å begynne med gikk det bra, men kommet rett ut av Hvalrossodden, ramlet pumpen istykker. Så rodde jeg den pukkerns brya med elefantårene inntil Otto fikk satt pumpen sammen igjen. Vi gikk i ca. 5 minutter, og der gikk pumpen tvert av. Ferdig med det!

Vi heiste vort ullteppe og forsøkte å seile; men rak ned i drivisen og ~~xx~~ var en stunn nokså ille faren. Tilslutt var vi nødt til å buksere båten op i fjæra. Satan for et ørkesløst

slit i motvinnen. Men det gikk om vi enn formelig gråt av sinne og slit. Vi lak båten der og rodde hjem.

Fredag den 10. august.

Vi karret oss hjem til kl. 10 imorges. Det gikk ikke hurtig mot slutten. Rodde mest ufølsomt i søvne. Kom oss ideng og sov hurtig inn.

Herdahl har vært utover langs landet og sett til de feldene som jeg satte op forleden. Der var en hvitrev i den ene. Nu traver han hvileløst frem og tilbake langs nettingen i garen. Det var altså den første.

Men nu må vi vel komme oss nordover kjætt snart!

Lørdag den 11. aug.

Det blev landligge idag også. Regnet litt ute. C'est tout! Vi har nu somlet til over middag uten at noesomhelst er gjort. Otto og jeg tar nu til med å bygge en oplagsgamme, og deretter får vi se til fellene nordover stranden.

Imidlertid blev det til at vi tok til å dele proviant m.v. mellom oss tre som skal ennu lenger mot nord når tiden høver og de to som skal bli liggende tilbake her på Cape N.

Utpå dagen skjøt jeg en snadd fra hyttedøren. Traff den i hue. Den blev liggende og flyte. Svært feit. Vi har også ryddet op omkring hytta og brent en masse gammelt spekk efter sønnesoringene. Det lukter tranbrenneri over hele Øst-Grønland sikkert.

Søndag, den 12. aug.

Den stødige nordenvinn har satt driv-isen pakke tett innover fjorden. Nu ligger den som en mur i nord og forhindrer ihvertfall foreløbig vår fremtrengen den veien. Her kommer hele små øyer av is drivende forbi, med små fjell, tinder og topper, og enkelte svære isklumper som skifter forme og triller rundt, brekker sønder og kalver med brak og stor alarm. Isformasjonene her utpaa

skifter i det uendelige fra flod til flod. Enkelte dager ser en utover et flatt isdekke, men f.eks. idag ligger her en opbrukket mark så langt vi kan se, et virvar av sammenstuvete og opskruede isblokker og endevendte flak.

Vi fortsetter med delingen av provianten.

Mandag den 13. august.

Dagen er gått med til oppbygning av et regnskur over provianten som vi omsider for det vesentligste har fordelt. Klokken er nu mye over midnatt. Otto leverte nettop et fint skudd ved å plaffe en flat liten ringsøl på ca. 120 meter fra hyttedøren. Her har rekt endel snadd forbi idag uten at det har lyktes oss å ta iland noen. Sølen er svært feit i år, sier Arnulf. Kanhende betyr det at vi i år får tidlig vinter.

Isen ligger som før.

Cap H. tirsdag, den 14. august.

Vi er nu ferdig med alt fordelingsarbeidet og kunde forsåvidt dra nordover når vi først har berget motorbåten som fremdeles ligger inne i fjorden, - på en eller annen måte. Der har jo vært svært isdrift, så pokker vet ~~hva~~ hur han har det. Men nettop nu ikveld trekker det op til uveir nede i havet i S.O. Det er nokk storm et eller annet sted uti der. Svært skyflugt og svært horis ont, men her under fjellet er det blanke stilla. Vi har stivet op vareeskuret med alle kulsekkene og har flyttet godsset inn. Forhåpentlig skal det tåle en påkjønning.

Her har vært litet snadd idag; men vi har da laget noen bomber.

Inatt var Arnulfs schäfertispe "Lady" endel urolig. Otto og jeg var ute flere ganger, men kunde intet se. Idag var jeg en liten snartur efter en rype like vest for huset, og der fant jeg store spor i bakkenes leirgrunn, - trask efter en diger bjørn. Den er vel blitt lokket inn fra isen av spekket vi har brent. Så

har den trampet over leirbakken, har stått ca. 200 meter unna oss og snust mot huset; men formentlig har det ikke luktet godt nokk, hvilket jeg nokk kan finne rimelig sån nattestider. Desverre er gamlingen snudd.- Der er ganske pussig å ha såpass stort vildt tassende ute om kolia om natten. Det bringer de strenger til å dirre, som på rypejagten hjemme fikk skjelve rent fortissimo. Men jeg tenker den dagen kommer da disse samme strengene skal tone de gamle primitive toner fra bedenold, vilde, sandseløse, som er kampens. Den dagen nemlig da jeg alene står foran denne islandets ubendige konge. Nuja dette er nok jo litt vel stemningsmettet poetika. Der skal vel ikke store motet til når en går med en magasinfylt mauser i neven,- en bøsse man hjenner og stoler på. Og våre geværer er gode. Det spørs da bare om øiet er klart og armen rolig,- hjernen kall. Og likevel,- en hvit skygge i en månedlang natt, uten annet skytelys enn en blek måneskimmer,- ja jeg vet ikke; men det blir muligens ikke så helt liketil tross alt. Verre enn kreditorenes flokk hjemme, gjeldens mareridt natt som dag, i mørke og lys, kan nu ingen bjørn være, ikke så grun, ikke så ubendig, og uten så tærende skarpe klør, så innbitt jævlig, umulig å kjempe mot. Well, mr. Dickens, det får våge sig. Jeg lengter i hvert fall efter å føle de strengene lyde i mig selv,- efter å få prøve arm og øie, hjerne, når det virkelig gjelder ham eller mig, selv om jeg har fordelene på min side.

Isen er spredt idag. Landråken utfor Capet er bredere enn igår. I øieblikket ser det forresten ut til at "han lysner av" nede i øst. Og vel var det.

C.H. onsdag den 15. aug.

Otto skjøt en liten "troll-snadd" imorges. Jeg fikk flå den og spekket den da også på sett og vis. Det gikk bra med flåingen, men skindet fikk mye "blåmann". Nu har vi tre selskinn på hytteveggen. Det blir litt til komager eller annet skinntøi

til vinters.

Vi har nu opgitt ethvert håp om at "Kari" skal komme innom her og hjelpe oss med utbringelsen og transporten av materialene og provianten nordover. Hvordan vi skal magte å utføre dette endog bare tilnærmelsesvis efter programmet, begriper jeg ikke, nu da vi bare har denne vesle robåten å hjelpe oss med. Det er jo sensommer alt heroppe.

C.H. torsdag, den 16 aug.

Vi stod visst litt sent op idag. Ja, jeg bare antar det, for alle klokkene stod nokså stille da vi våknet. Nu har vi stilt dem sån xx cirka efter solen og "tidevandet", og samma fan kan det jo også være om det går et par time for meget den ene eller andre veien..

Det har vært litt skodde idag og nu ikvell ser det ut til uveir igjen. Isen er slakknet enn yderligere; men den ligger ennå tett inn mot Cap Mary på Claweringsøya. Lite dyr i isen idag. En storkobbe har ligget og rodd rett utfor koken ikvell og Otto har bommet på den en gang. Nu ligger han langflat ute på et flak og vakter på den; men jamen aner det mig at han får vente. Nokså skjønt er det også nu over midnattes, vanskelig å se kornet.

Ellers hadde vi tenkt å ro nordover imorgen tidlig. Imidlertid har vi besluttet å avvente veirets videre utvikling. Så baker vi brød imorgen. Deigen blir satt nettop nu. Arnulf har hevet ihop en slags kake, som populært benevnes "stormkake". Derfor medelst har vi xt tatt rev i ullteppene for natters seilads.

Men den første og beste anledning blir nu tatt til å stikke avgårde.

C.H. fredag, den 17 aug.

Otto og Hørdahl har vært inne og sett til motorbåten, hentet alt verktøyet som var ombord og tatt magneten hjem. De så mange revespor innpå den og bommet på to svære grågås. Hørdahl

fant på hjemveien et stykke narhvaltann i fjøra.

Arnulf og jeg har gruset hjemme. Bakt brød, brent kaffe, kokt mat og ordnet til nordturen. Arnulf skjøt en snadd og Otto en da han kom hjem.

Jeg har vasket mig all over for første gang siden ilandstigningen og skiftet klær. Jeg føler mig søm en fremmed og kjenner ikke mit eget speilbillede igjen.

Så har man da beredt sit hus. Imorgen går det vel nordover. Stakkars armene våre!

Germaniahavn, Sabinesøya, lørdag den 18. august.

Klokken 12 idag middag drog Arnulf, Otto og jeg fra Cape Herschell med fullastet båt. I steikende sol rodde vi utover til steingammen på Borleas Warren (?). Her skjøt vi endel gåsunger i lagunen. Gammen så temmelig rampø ut. Inngravet som den er i selve grusbakken, renner den full av vann når tålen tiner ovenfor på sommeren. Døren og vindiet slått inn av bjørn. Gammen var tekket med moskusekind.

Utfør nasset fikk vi fin vinn unna, heiste et ullteppe og stod nordover med god speed. Kommet ca. 3 mil nordpå slakhet vinnen og vi måtte igjen ta årene fatt. Utpå eftermiddagen kom vi til materialdepotet som var helt urørt. Rodde så videre over Sabinefjorden til danskestasjonen her i Germaniahavn. Ankom hit kl. 1/4 12 natt temmelig slitne. Vinnen slog helt rundt midtfjords, og vi kom inn i et belte av skjellis. Dette tilsammen hindret oss endel. Vi spiste nettop for første gang på disse 12 timene. Hadde dog termosflasker med kaffe i båten og 1/2 pk. chokolade pr. mann.

Germaniahuset skal være danskernes hovedstasjon her nordpå. Det har nok i sin tid vært godt utstyrt men er nu nokså ramponert og ranet av formentlig norske fangstfolk. På bordet stod fastnaglet en skrivelse fra Lauge Koch som i den danske stats navn annekterte huset på nytt og bebudet innrykk av danske fangstfolk i august engang. De må gjerne komme. Her ser

ut til å bli diverse å rydde op i både inne og ute. Good night, everybody, nu skal det bli godt å sove noen timer.

Germaniahavn, 19/8, søndag.

Blev vekket av Otto kl. 2 idag og tilberedte etter temmelig fattig leilighet en splendid middag av rapgåskyllinger. De smakte som ærfugl.

Efter middag rodde vi over til Hvalrossøya, og gikk øya rundt. Den er jo ikke svært stor, ca. 4 km. lang, - en passe steinrøis med ca. 100 meter krag høie svaberg i nordenden. Vi fant på Sydvestsiden masser av gamle boplasser efter eskimoer, mest sommerhus, men også enkelte vinterboliger. Spor efter hare og rev. Gamle ben av moskus, bjørn og hvalross overalt i stenene. Et stenhus sammenstyrtet men med et gammelt seil over, rustne hermetikk-bokser, sandsynligvis bygget av fangstfolk eller havarister, "Annie²-mennene?. Så to ryper som jeg skjøt. Fant en død hvitrev. Under svaene i N.O. ligger der et plankeskur, sandsynligvis bygget av danskene. Vi annekterte skuret og øya. Temmelig rasert av bjørn, taket slått inn m.v. Utfør skuret lå en hel del kasser dansk hermetikk og et bjørn-selvskudd efter sønneringene. Med litt oppryddning og megen reparasjon kan skuret bli en brukelig bistasjon for oss. Øya er nokk en bra plass for bjørn ser det ut tål. Pus-sig å se hvordan dyret har tygget hermetikkboksene sønder og sammen, tydelige merker efter tendene.- Øya blir en fin egg-plass til våren. I svaene var det en mengde stormåse med unger, på slettene innpå fant jeg flere ærfuglreder og vi ser daglig store flokker med teist og havelle trekke ut og inn forbi huset her.

Germaniahavn, 20/8, mandag.

Ja det tør nokk hende sig at dagene går litt på tull. Men det gjør det samme. Imorges drog Arnulf og jeg vestover langs landet for å se efter og stelle til revkasser efter sønneringene. Otto blev ved huset for å spikre sammen revefeller.

A og jeg rodde langs stranden, fant endel gamle stenhytter dels efter Sabine og dels efter norske fangstfolk, bare ruiner. Satte båten iland et stykke inne og gikk videre langs fjøra. En hare oppe i fjellet, som jeg gikk op og plaffet. På nedtur fikk vi øie på et fartøi som kom op gjennom isen sørfra. Det var oss ikke mulig å identifisere det, og full av spenning labbet vi den halve milen hen til båten, sprengrodde så tilbake.

Det var danskene! En fangstekspedisjon under ledelse av en sakfører og officer Jennow, bestående av 12 mann kom med m/s Bjerkild av Molde for å utbygge og annektere landet nordover til Danmarkshavn. Efter endel parlamentering kom man til enighet om fordelingen. Såvidt min meget underordnede hjerne kunde begripe skal vi fange mellom Cap Hershell og en fjord som stikker inn nord for Kuhnøya. - Øyene og landet nordenfor tilfaller danskene og er dermed tapt for Norge. Nuja, vi får vel nokk land likevel til vårt behov. Vi rodde så ombord efter å ha rømmet huset og ventet forut i ruffen noen lange timer mens A. satt agter med skipperen og drakk "jævlig sterk cognak". Imidlertid kunde det jo være godt for noe. Danskene går nu nord til Shanon og returnerer så til Sandødden i Claweringsfjorden. Skipperen lovet så på retur å få satt istann motoren vår. Og da er vi jo bra berget igjen.

Nu er det imidlertid blit tirsdag den 21/8. Otto og jeg har slått op teltet på brinken og akter å sove noen "døgn" mens A. har kveilet sig inne i en køie for å sove rusen ut.

Her er satt 4 mann iland, med en stor motorbåt, men bare to elendige schäferbikjer og to små jagthundhvalper. Utstyret deres er temmelig bra på enkelte områder; men de har elendige ski og noen forskrekkelig tunge sleder. Desuten er de fleste gamle og nokså utalitte folk. De skal sågu ikke komme langt omkring, det skal jeg våge mye på. Men de er godslige karer, om de enn er ganske latterlige på mange måter: Kjukke og velfødde, veike, klite praktisk

og kinomessig, wild-west-dekorert med drabelige skalperkniver i beltet og revolvere på magen.

Engang våkner vi vel og da drar vi visstnokk etsteds hen, tror jeg, anywhere! Godnatt da!

Cape Wynn, tirsdag 21/8.

Kl. 4 idag em. tørnet vi ut og var tilskuere til 4 danske menns strabadser med utstyret. Da sjøen flodde satte vi ut vår overlastede båt og dels rodde, dels seilte over Sabinefjorden til Cape Wynn hvor vi nu ligger i telt like ovenfor fjøra på en sandslette. Litt lengere inne står en bra stengamme som vi til vinters skal bruke til fangststasjon. Ennu et stykke lengere inn ligger ruinene av en stengamme.

Her blåser nu en frisk vind ut fjorden og det er helt klart veir, men med en banke tilhavs i N.O. Grunnen er ganske frossen og der ligger is på vasspyttene.

Cape Wynn, onsdag 22/8.

Vi frøs nokså jævlig inatt; men det blev nu litt søvn likevel.

Otto og jeg tok iformiddag en kassefelde og satte op innemfor Capet. Vi gikk så en tur langs brinken videre inn fjorden. Oppe i en ur fikk vi se på en moskusokse og gikk op til den. Da Otto ennå ikke hadde skuddt en slik, fikk han retten til denne og gav den en kyling i skallen bak venstre øye. Dyret rystet litt på hodet og tok til å rusle utover og ned mot en stor høislette som ender i en skråning ned mot der teltet vort står. Dette passet oss jo bra, så slapp vi å bære kjøttet. Og med stenkast og hujing fikk vi skremt den flere kilometer utover. Engang, fremme på en styrtning gjorde den front mot oss og vi trodde vi måtte drepe den. Et skudd i hue fikk den til å gjøre et høit byks, for så i gallop å sette videre den riktige veien. Vi fikk dyret helt frem på nevnte skråning men da det her vilde til å legge tilfjells, satte Otto

et skudd inn bak venstre bog. Kulen streifet lungen og knuste høire fremfot aldeles. På tre ben og sterkt blødende sprang nu dyret ned ura og tok opstilling mot oss nede på sletten. Vi gav den der et skudd hver. Otto et i vommen og jeg et i brystet, som traff hjertet. Oksen stupte fremover med skallen i jorden og døde omsider. Det var et ungt, forholdsvis lite dyr.

En time senere spiste vi beaf i teltet med lommekniv og fingrene. Blodige begge dele. Man har slengt fornemmelsene overbord.

Senere har vi båret alt kjøttet til teltet, og skal nu bygge revefelde over resten av kadaveret.

Kuldegrader og ulidelig sur vind av nordvest.

Cape Wynn, torsdag 23/8.

Det er nu regulær vinter ute, med fykende snestorm av nord og ordentlig storsjø over fjorden.

Inatt frøs vi noe innørlig godt i teltet. Sneen la sig på duken og smeltet så det rannt iskalt inn til oss. Fi fan! Og jeg hadde som sædvanlig urisplassen nærmest duken i vinn-suden. Det var tenderhakkende hustrig. - Så lå vi da og frøs og brennte primus i hele dag inn til vi nu ikveld i 12-1 tiden måtte ned og sette båten lenger op. Da flyttet jeg med mit pikk og pakk hit til jordgammen og har det nu ganske bra med varme i ovnen og kløtørk helt igjennem. Dertil såpass plass at jeg kan snu mig.

Ja her er ganske bra å være menneske. Nu skal jeg smakt smelte mig litt sne og lage melk. Og når så renskinnet mit er noenlunde tørt, kryper jeg i hi og ber til skjebnen at her ikke må komme noen bjørn, for selvfølgelig glømte jeg bøsken min i teltet. Nå det får våge sig.

Det er jordgulv i hytta og ovnen er laget av et halvt petroleumsfat. Så er her en kort sengebek og et litet veggbord.

Germaniahavn, fredag den 24/8.

Efter å ha raset en veldig tussig natt, stilnet stormen utpå formiddagen idag. Vi brøt da straks leir, idet vi hadde sett m/s Birkild ligge tilankers under Sabinesøya. I motvinn og ditto strøm slet vi oss over fjorden fra Cape Wynn på 2 timers roing, og blev vel mottatt her ombord. Vi blev nu med skuta tilbake til Harshell og så må vel Otto og jeg igjen på fart med innover til motorbåten, som maskinisten skal reparere mens danskene lossar på Sandodden.

"Birkild" møtte store isflorer på innsiden av Shannon og kunde intet losse på øya p.gr. av utgrunn botn. De gikk da over til fastlandet og la iland et hus og 4 mann på et eller annet "forland" like innfor Shannon. Hertil kom de igår kvell og setter yderligere 2 mann op her; mens "direktør" Jennow og 2 mann fulgte med ned til Sandodden hvor de skal ligge. La så vinterens og vårens kappestrid om rettighetene til landet begynde. Og vi skal nok vite å gjøre vårt.

Cape Hershell, 24/8 Lørdag.

Ja vi var nok kommet en dag feil i regningen. Det er således den 24 idag "også".

Vi fulgte "Birkild" sørover idag. En rolig og forholdsvis varm tur efter de siste døgnene. Stormen har satt isen tett mot land og der ligger ganske tykk skjellis som binner florene sammen. Om vi nu får motorbåten iorden, kan det efter stor sandsynlighet bli for sent får for oss. Otto er gått med skuta innover og Herdahl vandret efter middag de 2½ milene med magneten i sekken. Her er intet særlig nytt på Hershell mens vi har vært borte. Idag har en hvit falk kredset over huset, uten at vi har fått ram på den. Den pønsar vel på hvalpene! Disse er blitt svært store og trivelige.

Cape Hershell, søndag 25/8.

Imorges i 7-tiden kom Otto og Eilif traskende tilbake

fra Sandodden. De hadde fått motordelene reparert ombord; men måtte gå hjem. Slitne var de og litt ute av humør. Men så sov de da straks etter.

Litt senere observerte vi "Birkild" komme ut fjorden i pakk-isen under Claweringsøya og straks etter la den kurs mot huset her. Vi fikk i en fart gjort ferdig de siste brevene og da skuta stoppet op i bakken ca 7-800 meter fra land, la Arnulf og jeg ut fra land med småbåten. Det var en hard tårn å komme ut til Birkild. Skjellisen lå ganske tykk mellom florene og hemmet oss meget. Det blev tilslutt til at jeg måtte sette mig overskrevet på stavnen og trampe isen istykker foran båten. Så gikk det, og så har jeg altså vært med å "føre post ombord" på Grønland også.

Senere idag har jeg vært kokk. Serverte kjøttsuppe og "kjøtt i mørke". Så kopierte jeg mig et kart til dagboken av fangstområdet vårt og sov så til kvells.

Det er en god ting at vi nu har fått motoren iorden; måtte så en blid skjebne drive isbakken unna land før den fryser fast for godt. Så kunde vi gladelig tøffe nordover og fragte ut husene ennu. I motsatt fall blir det til at Arnulf og jeg skal drive fangst nordpå ivinter på sledeekspedisjon hele midtvinters med telt. Nåja, kaldt blir vel det, men interessant.

Nu kl.12 er det høi klar frosthimmel ute, med halvmåne og klar høstluft. Det er rent ubegripelig stille. Selv isen er sluttet å sukke og leve, stivnet som den er i denne første jernnatt. Strandpyllen har nu samlet sig i store flokker. En morgen er den vel ikke mere nede i fjæra, og marfluenes myriader råder da grunnen alene og ifred for andre enn sig sjøl. Den hvite falcken har vært noen lynturer forbi huset idag også. Jeg skulde hatt god lyst på hammen hans; skinnende kvit som han er og ganske stor.

Cape Hershell, mandag 26/8.

Den første blårev idag. Jeg gikk ut til Borlase War-

ren mens de andre laget feller. Der lå da en virkelig fin-fin blå hanrev i den ytterste fellen. Tok den i en sekk hjem, hvor gleden var stor.

Utpå kvellen, da vi satt og leste, kom Knoph, Winter og Rudi. De måtte legge båtene i fjøra ute ved Hvalrossodden p.gr. av isen som da lå tett ute på fjorden. De kom for å hente kul.

Cape Hershell, tirsdag 27/8.

Vi sov mest idag etter anstrengelsene ved gjensynets gleder igår kvell, inatt og imorges.

Sandodden, onsdag 28/8.

Kl. 2 inatt gikk de 3 fremmede, Arnulf, Otto og jeg innover fjorden med de nye skruer. De andre skulde prøve å få låne kul hos danskene; mens vi skulde søke å reparere motorbåten og så gå inn i fjorden for å skyte oss en båtlast moskus. Mens de andre arbeidet med motoren, gikk Arnulf og jeg en tur innover langs brinken for å se etter endel feller. Mens vi var borte kom der en stor bjørnebingse inn svømmende fra isbaksen, gikk iland og fulgte våre spor, desverre tilbake mot båten. Rudi fikk øie på den og skjøt den med et bogskudd på 100 meter.

Motoren vår gikk i ca. 1 minutt, så rev den de nye skruene av. Like langt var vi kommet. Vi fikk da slep hitinn, hvor danskene mottok oss på det beste, og mens dette skrives er kulene lastet inn og nye skruer snittet til. Nu skal de prøves.

Der kom en stor moskusokse gående oppe i haugene ovenfor huset nettop nu. Den er varm ennu, - Skudt ned av dansker med stor "kødslyst". Der blir nok snart "bøff" eller "kød-kager" der i huset.

Otto og Rudi arbeider med motoren. ~~xx~~ Vi andre drar oss i solskinnet på strannen og koker kaffe av smeltet sjø-is i en gammel margarinboks. Vi ernokså søvnige; men kommer ikke til å få sove før vi kommer inn til Cape Stosch utpå natten engang, - om motoren nu vil gå.

Revet 29/8, torsdag.

Joda, motoren kom i orden og efter 6½ times kjøring inn Tyrolerfjorden ankomm vi til Rudis og Framnes hus på Revet. Kl. var da omkring 6 om morgenen idag. Vi sov da til kl.7 aften, og mens Framnes laget kjøttkaker av bjørnekjøtt, tok Otto og jeg oss en tur over "revet" til Claweringsøya for å se på en flokk moskus som vi fra huset hadde observert i en liten elvedal ca.1 mil borte. Vi tok med oss to av Rudis hunder "Sonja" og "Snøgg".

Efter ½ times gang fikk hundene teften av flokken og drog hardt i selen, peste og bar sig. Så slapp vi dem og som streker for de avgårde.

Så snart flokken blev dem var, samlet den sig straks i karé. Det var ialt 12 dyr, to okser, 4 kalver og seks kuer. Storoksen for omkring flokken og levde tuktig jævel med bikjene, som var på ham som kleggen. En foran og en bak.

Og vi åpnet så ilden. Det gikk ganske raskt. Storoksen, en veldig gammel kjempe, fikk fem skudd før den sank ikne. Men den reiste sig straks igjen. Jeg gav den så ennu et skudd i bogen, så den trillet, men ennu prøvet den å komme opp ved å sette mulen i bakken og vri beina opp under sig. En kule i nakken gav den fred.

Kuene og den unge oxen ramlet villig overenne. Et par bogskudd på hver, og de lå der. Så stod der bare 4 kalver igjen. De tre fikk late livet med hver sin kule i skallen. Den fjerde og minste derimot lot vi leve. Kanskje tar vi den med til Hershell.

Vi flådde to kalver og tok innvoldene ut av alle dyrene. Trasket så hjem, blodige over det hele etter slagtingen.

Revet, 30/8 fredag.

Sov til kl.3 idag og spiste så resten av bjørnekekene.

Arnulf og Framnes er nu gått over til øya for å hente den levende kalven til kjøtt-mat. Vi andre tar livet med ro foreløpig.

Utpå kvellen gikk, Winther, Framnes, Otto og jeg op i haugene ovenfor huset efter en fløkk moskus som vi har sett gå der siden vi kom hit. Vi fant en flokk på 4 dyr ca. 1 times marsch unna. De var meget vare og prøvet å springe op mot fjellet; men vi slapp "Snøgg" avgårde og fikk stoppet den. Så jaget vi dyrene efter Winthers metode med stein og skudd og fikk dem halveis nedover mot sjøen. Her klemte vi dem ned på en liten slette. Det var alt blitt midnatt og temmelig skjømt så det var vanskelig å se kornet. Men ned gikk allek, først gubben og så kuene. Kalven prøvet vi å ta levende med oss til huset, - men den var så inderlig sta og umulig at vi omsider måtte gi den en kule. Vi flådde den med en gang og bar den hjem.

Utpå natten kom Rudi. Han hadde fått maskinskade og hadde rodd motorbåten i 15 timer. Men like smilende likevel. En festlig kar.

Revet, lørdag 31/8.

Otto, Framnes og jeg skulde imorges hente ned noe kjøtt. Fikk så se 6 moskus like ovenfor huset, ca. ½ times vei, - to okser, 3 kuer og en kalv. Slapp bikjene og skjøt dem ned. Oksen hadde gamle skuddsår i ryggen, slik at det lå gammelt ragg inne i nyrene. Ragget hadde nokk forhindret blødning, og såret var ikke betendt. Imidlertid var gamlingen nokså slap. Han lå da vi kom, og gjore bare små utfall. Vi flådde så 2 dyr hver og kjørte hjem en liten ku. - Spilte kort utover natten og hadde det ganske livat, med noen flasker "rest".

Revet, søndag 1/9.

Grov i noen gamle eskimo-tomter og fant noen småtterier bl.a. en harpunspiss. Otto fant en liten tein, en drill. Senere fant jeg en bjørnetann med hul i. Amulet? Desuten en trepin med forkullet spiss. Fyrpinn? Har ellers tatt 1 livet med ro.

Revet 2/9 mandag.

I formiddag drog Winther og Knoph hjem til K.Krognes, idet de omsider har fått båret sine 13 kulsekker over revet. De tok Rudi på slep. Han skal inn å få et nytt batteri e.l. i motoren sin.

Otto fikk se to moskus like ovenfor huset og han og Framnes slapp hundene på dem. Det var to okser. Bikjene, og da særlig "Sonja", tar moskusjagten noe nonchalant. De varer sig lite og så å si leker med dyrene. Men det kan være farlig nokk. Idag f.eks. fikk en av oksene Sonja under sig og hadde vel klemt livet av henne om ikke "Snøgg" var kommet til og hadde hengt sig fast i akterspeilet hans. Me hylte noe grøvt jævli. Nå oksene måtte herunder de, og nu er de flådd og ferdig til å serveres for bikjene.

Arnulf gikk litt lengere innover fjorden og fant 11 dyr nede på en slette ca. 3 km. herfra. De blev var ham og trakk unna; men han fikk skutt ned en like nede ved fjæra. Han så ialt over 40 dyr inne på sletten, og det blir vel til at vi skyter oss full last der imorgen.

Jeg grov litt i en eskimotomt idag og fant noen få små tingester, bl.a. bruddstykke av et eller annet redskap av træ.- Her har ligget et par boliger på Revet i temmelig gammel tid. Lengesiden er det for træet er ganske forvitret og opsmuldret og mye av benene er ganske som pap. I tomtene har vi funnet meget store tenner av rein, spunnet hår og sener, bårder av hval i stykkevis og en hel mengde rester av bein av rein, bjørn, litt sel, hund hare, rev og fugl. Idag fant jeg også et masivt beinstykke, fermentlig av en hvalrosskalle.

Veiret er tåket nu. Igårkvell snedde det; men solen tinte sneen av idag og skjen vekk tåken. Imidlertid har vind og strøm satt isen like inn mot Jordan Hill. Det nytter vel derfor litet å bli liggende her og røyte i påvente av åpent vann helt

ut til Hershell.

Revet, tirsdag 3/9.

En hilsen til dere mine venner som i disse dager ligger oppe i heiene etter rypekyllinger. En hilsen til dig Thorstein, til dig Bergsmo, Ramberg og Larsa som jager dununger i Stokmarknes, Radselåsen og Sigerfjord, - hilsen fra en drapsmann som jager på gebeter der lite står tilbake i vildtrikdom for "Chingacooks" evige jagtmarker. For nu er den blitt realitet, denne barndommens fantastiske drøm og ungdommens ubendige higen, - drømmen om storvildtjagt i fjerne land, higenen etter eventyrlig og farefull opplevelse under fjerne himmelstrøk. Ja, som Kipling vil jeg si.: God be thanked, what ever comes after, I have lived and plaid with men. Slik er det! Da de to oksene idag skildte sig ut av flokken, følte jeg for første gang spenningen ved en liten livsfare.

Det var Otto og jeg som gikk nordover i eftermiddag for å se å skyte ned så pass med moskus at vi kunde ha last hjemover. På en liten slette like nede ved sjøen ca. ½ mil herfra fikk vi se to fløkker på 5 og 12 dyr. Vi mente å ha nokk med de 12, og prøvde derfor å gjøre en omgående bevegelse for å omgå de 5. Men den gikk ikke. Da dyrene fikk veir av oss, søkte de sammen og dannet karé. Vi slapp da bikjene og leken var i full gang.

Der var flere okser i laget, og for sikkerhets skyll maket vi det slik at vi hadde et lite bekkefar mellom oss og flokken. Og det skulde vise sig å være bra. - Så dundra å vi laus og der tok til å falle dyr. En stor gammelokse gikk smertefritt i bakken og like så etpar kuer.

Imidlertid var der to unge okser som jaget bikjene litt for livlig. Jeg skrek til Otto at k han skulde prøve å ekspedere den ene, mens jeg gjorde kål på den annen. De fikk sig da hver et dundrende bogskudd, og efter all menneskelig beregning

burde de nå være dau, dau, dau øgonfluks på flekken. Men med moskus strekker sågu ikke den menneskelige beregning til. Oksene skildte sig straks ut fra flokken og kom mot oss to i strakt trav. På samme tid smell de hos oss begge. Oksene rykket til, men travet prustende videre. To skudd til og dyrene dukket ned i elveleiet like foran oss fulgt av bikjene. Med fylt magasin ventet vi dem, men de kom ikke videre. Da vi litt efter kom frem på brinken, lå den ene overenne midt i bekken, mens den andre stod på beina ved siden av og nugget. Jeg sendte ham ned med en kule i nakken.

De øvrige av flokken hadde imidlertid spredt sig, men vi åpnet en ren tromme-ill mot dem, og en efter en ramlet de overenne, brølcade og prustende, mens blodet gauv og drevset av nese, munn og skuddsår. Så lå de der da omsider strødd utover.

Flåingen hører nu den lede satan til. Det er å smette armene bar til over albue og gå på med krum rygg. Snart er vi blodig over hodet. Så lenge kniven skjær, går det annu an, for da slenger det hurtig ivei, men etterhvert som den sløves, går det jæklig tregt. Det er særlig hårene som ødelegger eggen. Vi tar nu god sving med selve avskindingen og likeledes med å treffe leddene. Og parteringen går svært radig for sig. Men å få ut innvollené, og da særlig vommen er et ufyst arbeide.- Når dyrene har ligget en halv times tid, gasser vommen sig umanerlig op og blir veldig spendt. Er en da så forbannet uheldig å sette kniva-odden igjennem står spruten avgårde som et brunt springvann utover. Otto var specielt heldig idag. Han fikk spruten like i brystet og fjeset. Så oplevet han da å tørke veritabel drit av ansiktet. Ikke alle kan si det samme. Men jeg vil helst slippe, takk!

Vi flådde og parterte 2 små årskalver, 3 ungdyr og 2 kuer til matkjøtt. Resten skal vi bruke til bikjemat ivinter. På dem tok vi bare vommene ut. Skal så flå dem imorgen. Mot slutten hadde flere av dyrene gasset sig slik op at det allerede luktet av

kjøttet, som hadde antatt en grønlig farve.

Vi kom hjem i skjømmingen kl. $\frac{1}{2}$ 12 og hadde da vært 7 timer om hele historien, derav ca. $\frac{1}{2}$ time underveis. Foruten den flokken vi skjøt å ned, så vi en flokk på 11 dyr like opfor huset og en på 4 litt lengere inne i helene. Rudi kom hjem fra Krognas like etter. Meldte om isfritt vann så langt han kunde se derute, forbi Finshvøns. Så er forhåpentlig isen slaknet og vi kan dra hjemover.

Ja slik kan en enkel dag arte sig her i jægernes paradis. Sytten dyr sier omtrent 14-1700 kg. kjøtt på et brett. Det kostet oss $5\frac{1}{2}$ times arbeide og 32 kragpatroner. Hva sier dere så, karer derhjemme? Fikk dere bær i ryggsekkene idag tro? Noigu, om dere gjore!

Og så glemmer jeg jo rent å skrive at da vi kom frem til huset på hjemveien, satt der en hare hervede. Otto skjøt først en bom på den mens jeg holdt bikjene. Haren satte sig på to og tittet sig om, - et siste blick ut i dette herlige land før den trillet overenne og la sig til å sparke mellem polarvidjen med et hul tvers igjennem brystet. For om en av oss bommer engang, så frøser neste kulen en overbevisende dødshymne. Det er programmessig sikkert.- upolitisk program.

Revet, onsdag 4/9.

Intet nevneverdig idag. Har begynt å beslå motorbåten med zink.

Revet, torsdag 5/9.

Vi har idag beslått motorbåten med jern. Den er jamen nokså farlig nu, denne båten,- lekker som et soll og plukkråtten er den. -

Det er visst storm av et eller annet slag ute på kysten. Får håpe da at den tar isen utover for oss.

Så idag en ganske stor moskusflokk her ovenfor.

Arnulf og jeg har hatt et svare brev med å ta ombord en komfyr som danskene skal få. Vi måtte klø av oss på bena og vasse ut til båten. Herrefader det var bittelig kalt. Så kalt at det sved i huden slik at vi måtte styrte på land og massere liv i lemmene igjen.

Revet fredag 6/9.

Vi drog iformiddag ut til de 17 moskusdyrene for å bære kjøttet ned til sjøen. Otto som drog hjem hit etter en glemt øks, fikk ugreie med motoren som sedvanlig og blev borte hele dagen. Vi to bar da ned det meste av kjøttet. En forbannet tung jobb som sliter ukristelig på skuldrene. Og jeg skulde nu ikke sagt noe kikkert til det om der ikke var "gått gass" i over halvdel av kjøttet. Det var grønt av farve og stank så overgudsjevlig av "det" Otto så rundmavet serverer av krydrede tonsarter etter å ha spist moskuskjøtt med erter, bare er som den rene englemilde velduft å regne. Den lugten vil jeg ha godt av i lang tid, for hender, skjorte, skjortf, hår og alt hvad ellers på mig er, er aldeles impregnert av sovlet. Det er dog helt uopmerksomhet til bikjeføde.

Revet, lørdag 7/9.

Mens Otto er nede og sysler med motorens mere og mindre edle organer, har Arnulf og jeg vært henne og dradd ned resten av kjøttet. Vi har strålende sol og stilla idag, nett som en soldag midtsommers. Og varmen virker temmelig befordrende på kjøttets gjøring. Arme bikjer som skal å sete greiene. Men de liker sorten merkelig nokk.

Vi så en hvitrev mens vi holdt på derute. Den smådiltet forbi oss helt uanfektet på skuddhold.

Da vi kom hjem hørte vi at Rudi har fått en rev i en av kassene sine. Han er nu oppe for å hente den.

Revet, søndag 8/9.

Vi er godt ferdige her og skulde reist imorges. Men så stormet de noe ganske gewaldigen og hjemturen blev derfor utsatt til imorgen. Nu, kl. 1 natt, er det ganske stille og vi belaver oss på å tørne ut tidlig.

Tyrolerheimen, mandag 9/9.

Ja så er vi da kommet hertil. Tre mann i en liten gamle $2 \times 1\frac{1}{2}$ m. på Cloweringsøyas sandhauger mot Tyrolerfjorden. Snakk så om at vi har kjuvflaks på denne turen!

Vi gikk fra Revet i fint stille veir iformiddag, lastet oss full med kjøtt ved "slagtepllassen" og stevnet så trøstigen utover jorden. Selvsagt fikk vi motvinn så det vasket over båthuset. Da vi har svært lite olje, og båten er meget tungt lastet, var der intet annet å gjøre enn å legge tillands her ved fangsthytte nr. 1 og vente til vinnen spakner av. Det kan ta dager. Nuvel vi har tak over hodet, en slags ovn som er laget av blikkplater; men nokså brukbar, $\frac{1}{2}$ brød, litt the og kaffe og ca. 1 tonn godt kjøtt, dertil 4 kg. margarin og litt mel. Like ovenfor huset spankulerer 6 moskus. Bare nu ikke båten smadres, kommer vi vel igjennem dette også.

Tyrolerheimen, tirsdag 10/9.

Altså er vi her fremdeles. Stormen stilnet ganske visst igårkvell, men ved fjære sjø da båten lå urikkelig tør i fjæra. Utpå morgenen stormet det op igjen, båten fylltes og alt var inn i helvete overjevlig. Vi gav så på å øse med en stor vaskebalje og en 10 kgs. margarinboks, alt mens sjøen slog nytt vann inn i båten som lå helt over på siden. Imidlertid klarte vi å få fansmakta lens og likeså av grunn. Nu ligger motoren ganske rett utfor bakken med akterfortøining og fine greier. Så om nu bare skjebnen eller den eventuelt regjerende noget vil sjakre vinnen og stille havet ved fjære sjø ikvell, er vi rede til å dra når-

somhelst på kort varsel.

I mellemtiden koker vi noe vi kaller kaffe i den samme margarinboks som vi øste båten med. Kanskje kan vi også få østet noe kjøtt i den når "kaffen" er satt tillivs. Igår fikk vi i hvertfall mixed & ihop en tålelig bra kjøttsuppe i boksen.

Vi sov på gulvet inatt med et ullteppe under oss. Otto og jeg og en halv sekk kull til hodepute. Det tar på verkryggen å ligge så hardt og hvilen blir ikke den beste, spesielt når en er våt av isvann til over skrevet; - men vi har det alt tiltross ganske bra akkurat nu mens vi sitter og håper på at kaffe-kjøttsuppe - margarin - øskar - boksen vår skal koke over og slukke fyren i den overmåte improviserte nødsforanstaltning som her står av en arktisk komfyr-lignelse.

Og det er ved å bli natt den annen dag.

Cape Hershell, onsdag 11/9.

Like etter at ovenstående var skrevet stilnet stormen og vi la iveri. Motoren gikk bra utover og den ene timen etter den annen tøffet vi fra odde til odde, mil etter mil, og vi sang og likte oss ganske bra. Det mørknet snart. Kl. var over 9 da vi drog. Og da vi i 1/2-tiden var kommet såpass ut at vi kunde se landet ved Sandodden var det helt skjæmt. Jeg stod tilrørs og hadde vanskelig for å se isflakene som vi møtte herute. Kalt var det også; men vi varmet op en skvett kaffe i vår margarinboks. Den gjore godt! Med ånden i halsen stod vi så frem mot danskehuset. Vilde parafinen vare? Eller skulde vi nødes til å ro den tunge båten imot den friske kulingen som vi fikk rett i baugen ute på fjorden?

Nå det gikk bra. Under tonene til "Ramona" stevnet vininn mot Sandodden, livlig akkompagnert av bikjehe iland.

Jenow med to mann var dratt til Sabine dagen før. De to gjenstående trakterte med sikerivatten og utmerket grovtbrød. Så bommet vi oss parafin og drog videre utover. Isen var ganske s...

spredt og det gikk raskt. Og som vi rundet Hvalrossødden kom solen frem over Cape Hershell. Det blev straks varmere endskjønt vi frøs ennå såre, søkkvåte tilskrevs efter 2 dagers idelig vading i og omkring denne fordømmede hålla-båten vår.. Men isen tetnet utover mot Hershell og den sidste km. måtte vi bauge og stake oss vei mellem isflakene. Og de sidste 200 meterne gav oss gode 1½ times arbeide med stamping i skjell-isen. Vi måtte hugge oss råk med årene, og vi var søkkvætte og godt utkjørte da vi omsider i 8 tiden på morgenen kunde jumpe iland.

Endelig!

Efter 4 timers søvn tørnet vi ut, helt uthvilt. Dagen er gått med til forskjellige gjøremål. Jeg serverte bl.a. til middag kalvestek og ferskenkrem. Arktisk festkost!!

Utpå eftermiddagen passerte danskebåten med 2 mann. De kom nært land og plagdes slik av skjell-isen at de måtte snu. Senere passerte de langt ute.

Herdahl har hatt det bra og har fanget 2 hvitrev.

Cape Hershell, torsdag 12/9.

Otto og Herdahl har rensset op ennå et rum i revegården, mens Arnulf og jeg har laget halsbånd og kjetting til hundene som vi nu har tatt ut av revegården og satt fast utfor huset.

Jeg var mesten kokk idag og. Beaf å la labekaus og tomatsuppe.

Ikvell blåser det friskt ut fjorden, måtte vi da bare våkne med isfritt hav imorgen. I så fall drar vi fluksens nord til Kap Wynn for å bygge uthus og fragte kul til fangstgamene.

C.Hershell, fredag 13/9.

Herdahl fikk en stor blårev-hun i en felle litt oppe i landet.

Jeg har holdt på med renskingen av revegårdene i hele dag og er godt ferdig i korsryggen av å spade og jøvles med store steiner inne i de lave rummene. Men nu blir gården fin og ren. Gud skal vite at der var drithus før. Det stinker værre enn i et niggerdass. Vi legger bunn av netting i gårdene. Så er vi sikre for røming og forhindrer dyrene i å grave ned ådselene.

Uer til middag; men jeg fikk spist mig mett nu tilkvells.

C.Harshell, lørdag 14/9.

Har arbeidet med revegården i hele dag. Den begynner nu å bli folkelig. Herdahl har vært sjuk og Otto har laget feller. Arnulf stekte biff. Innet i kassene. Det er bra veir nu om dagen og temmelig kalt. Isen ligger tett utenfor og nyisen er svinaktig tykk, - den bærer mannen for lenge siden.

C.Hershell, søndag 15/9.

Dagen begynte med sne og sur vind allestedsfra, from everywhere. Jeg fortsatte arbeidet med revegården, satte ordentlige hengsler og kroker på dørene, mens Arnulf stekte vaffer og de andre tå laget kasse feller.

Utpå eftermiddagen sket vinden til kuling fra land, og gikk omsider over til en real storm. Sneen gav så vi ikke så meteren for oss. Det ulte og hylte om hytte og bikjene som blev blinnet av fokket vrulte som fredløse sjeler i helvete. Kasser, kurver, bøtter og stamper danset kangkang ute i kvite hvirvlene og vi tumlet halvkvalt og nesten blinnet efter for å fange inn rømlingene.

Og så har motorbåten absobtert sig. Ja var det ikke som fanken! Da Otto var ute for å berge et selskinn som var flerret av veggen, blev han opmerksom på at båten var revet tilhavs. Den bar navnet "Pax". Annet enn ufred gx har den ikke skaffet oss. Men nu, la de døde hvile. Det var en forbannet dritpram å dras med.

Men den var bedre for oss å ty til enn årene.

For øieblikket raser orkanen vildt. Huset risser og skjelver og det tordner og slår i veggene. Rossene faller tungt ned av bråbratte stupene her ovenfor. Det er sannelig voksne byger som sparker i veggen vår.

Jeg har sydd istann tre bukser ikvell og stoppet en genser. Middag åt vi kl.9. Otto laget kjøttkake til oss.

Isen som lå helt oppe i fjæra med tykk skjell-is mellom flakene, er dratt tilhavs. Vi har bare blå sjøen utfor her så langt vi kan øine i mørket mellom bygene.

C.Hershell, mandag 16-/9.

En ulykke kommer jo sjelden alene sier man. Og stormen nøiet sig naturligvis ikke med den ene båten. Den tok fra oss alle tre. Nu er vi båtløs. Opdaget det imorges. Dessuten rensket den godt op i kassefellene våre,- enkelte er blitt kastet kilometervis og klistret uformelig i bakken.

Vi har vært beskjeftiget med å ordne og reparere efter uveiret. Og da vi nu er uten båt og altså ikke kan realisere den seneste plan om en tåt mot nord, må vi vel bli boende her alle 4. Vi ordnet derfor i eftermiddag op provianten. Gjøre sjæen ryddig og lempet mest mulig op på loftet. Så laget vi en køi til Arnulf som i all denne tiden har skiftet med mig om å ligge på gulvet. Likeså gjøre vi oss hyller over køiene til det personlige småtte-riet. Imorgen fortsetter vi vel med ordningen.

Her blir svinaktig trangt i hytta nu. Men jeg antar at jeg kommer til å ligge i telt og gammen nord på mest hele vinteren, så det samme kan det jo være.

Otto vingeskjøt såvidt en kvit falk efter middag,- og fanget den. Han har satt den inn i en av de tomme revegårdene. Hvad han skal med den vet jeg ikke. Før vi nu en bjørnunge og et par snemus, har vi sågu et praktfullt menageri. En sne-ugle også for-

håpentlig.

Nu er klokken vel 10. Otto kommer inn og ber oss titte litt på månen. Blodig rød stiger den op dernede i sydøst. Ennu står den bare med skalken over havet, ligner mest et skib i flammer langt derhenne. Det er helt stille nu efter uveiret, kalt, nokså klart. Vi skimter gjennom mørhet hvite skygger av snedrevne fjell hinsides Cloweringsfjorden.

Fjorden ja, den er helt isfri nu så å si. Når jeg undtar enkelte bundfaste isfjell her og der utpå grunnen, er det ikke is å se. Bare bekkende svart hav og himmel og månens ulmende glo derute i havet, et intenst og helt umotivert brannskjær. Ja, herre min gud hur den månan ljusar! Den lyser vel andre steder også akurat nu. Hils, tils dit inatt, gamle Kar.

C.Hershell, tirsdag 17/9.

Det var det fineste veir av verden da jeg tørnet ut kl.7 imorges og kokte kaffe. Omkring kl.9 vandret Arnulf og jeg innover langs stranden for å hente noen kasser som står igjen efter sønnevringene. Vi tok kabankene på oss og de var gode å gå i til en begyndelse, senere blev vi så øm i bena at vi såvidt klarte å gå. Det blev til at vi bestemte oss for å gå frem de 2 $\frac{1}{2}$ milene til Sandodden for å bomme et termometer hos danskene. Veiret var jo fint, sol og varmt så jeg travet uten anorakk.

Imidlertid tok det til å blåse op og vinnen øket ide-
lig. Da vi nådde Sandodden efter vel 4 timers mars i svært rolig tempo blåste det helt friskt. Som vanlig blev vi vel mottatt og godt traktert. Efter vel 2 timers sjitprat, fikk vi med oss to termometere og la iveri hjemover. Da blåste det radi; men ute på slettene omtrent midtveis kulet det kraftig op. Sneen gauv mot oss fra siden så det sved lik ild i fjaset. Men med opslått hette slik på anorakkene klarte vi oss udmerket. Snart blåste det ~~at~~ at vi såvidt så fem seks meter foran oss og det var vrient nokk å holde

balancen i verste rossene. Jeg blev flere ganger lempet flere skridt til siden. All omgivelse blev utvasket av fokket. Det eneste vi sånet var en liten flekk steingrunn omkring oss og så sne som jeg forbå, freste over sletten som kvite slanger. Vi gikk i vinkel unna vinnen og holdt retningen fint. Etter ca. 3½ time var vi hjemme i god form når undtas fotbladene. De er temmelig ømme.

Otto har vært utover og hentet en fin blårev i den ytterste fellen. Vi har nu 3 blå og 3 hvite. Ikke så aldeles verst, om vi nu bare klarer å holde liv i dem.

Gutta stod midt i baking da vi arriverte. Ti fine 2 kgs. brød skal bli bra efter flere dagers gumling på kavring og knekkebrød.

C.Hershell, onsdag 18/9.

Det var som et mareridt. Kl. omkr. 7 imorges blev jeg tørnet ut, stiv og støl efter gårsdagens maru. Stormen raset usvekket ute, og hadde pløid op en temmelig stor sjø. Nu var det just største høivannet og brenningen holdt på å move på petroleumsfatene, vasket om dem og var ved å ta dem ut. Så var det da å rigge sig til i halvsøvn og stupe ut i fokket. Det var som å dukke ut i ^{et} ulende helvede av sne som kokte.

Petroleumsfatene lå i en knehøi gjærme av snesørpe, tang og sand. Bare på siden mot sjøen var stranden vasket ren, og nu jog brenningen over dem i kvitt fråd. Det var bare å jumpe ned i og vasse gjennom den iskalle grauten, brøite sig enslags vei med spaden og så sloss med havet om fordelingen. Og så å si i siste øieblikk fikk vi slitt "ut av brenningens klør" alle fatene. Samtidig tok sjøen til å leke med nettingbundtene våre, som vi jo mente skulde ligge helt sikkert. Der basket vi så omtrent halve timen i iskall frådende sjø op til beltestedet. Og enda tok "han" en bundt fra oss. Hver bundt veier vel 200 kg., så det var satans tungt specielt når en da tar i betraktning at hele underkroppen

var på stadiet stivkrampe meste tiden. Men det gikk bra. Hjemme hadde vi samtlige hatt en sikker lungebetendelse etter denne jobben; - her kjender vi ikke tilløp til snue engang.

Nu har stormen lagt sig ganske og vi tar livet rolig i påvente av neste dyst. Vi har ikke giddet lage middag idag. Arnulf stuvet venstre armen inatt, da han og Otto var ute på en liten inspeksjon. Men stort sett har vi vært heldig denne gangen i betraktning av at veiret var mye varre enn forleden natt. Selv koppene i skapet danset med i 2-tiden inatt. Og hytta blev så vanvittig skaket på at vi ventet å finne oss sjøl andøvende på en plankestubb langt fan utepå fjorden. Sjøen har lempet en veldig iskoss langt op på land, nedfor hytta, og en gammel ovn som stod i fjæra har den beveget ca. 300 meter langs strannen. En hel del småfugl ligger døde i tangen.

C. Haørhell, torsdag 19/9.

Bare litt opordning etter uveiret. Fikk bl.a. berget den strengbundten som sjøen tók. Slog op bokkassen og fordelte bøkene. Alle mann har laget bokhyller over sengene ~~så~~ så nu er der jagu liten nokk plass til mannen sjøl.

Herdahl skjøt en falk som satt og åt av bikjekjøttet.

Stormen har ødelagt 3 feller denne gangen. Derav er 2 reparert idag og satt ut igjen.

C. Hershell, fredag 20/9.

Vi har flyttet parafintønnene opfor huset og lempet streng- og nettingbundtene lengere op på land.

Så begynte vi med soveposene våre og sydde på dem til kl. 9, da Otto serverte hermetisk blodpudding med stekt flesk. Og nu er vi så forspiste at vi må hvile og tygge drøv resten av dagen.

C.Hershell, lørdag 21/9.

And after some dull days something happened!

Arnulf og Otto var ute etter fellene og Eilif og jeg satt hjemme og lappet ihop soveposer. Så kommer Otto og melder at danskene er på vei hitover og idet "våre brødre" stiger iland, er hytta rein for reinhår og koppene nokså vasket.

Det blev en toddy og en passiar, og så erklærer Jennow sig villig til å gå nord til Cape Wynn med motorbåten med en gang. Det blev da til at Otto og Eilif skulde reise med, bygge op et hus ved materialene og stay there hele vinteren. Vi deler oss altså i to partier.

Det blev da et svare ståhei for å få proviant og utstyr bragt frem på kortest mulig tid. Og det så ut som et tegn, - mens vi holdt på som værst kom jagu isen settende mot land! Men vi klarte det denne gangen! Nu er gutta reist. Arnulf blev med nordover. De skal nemlig føre material med tilbake igjen.

Jeg sitter altså alene tilbake og kan vente båten hit igjen om en dag eller i lengste fall to.

Så underlig kan det gå for sig! Vi hadde nettop innstillet oss for å ~~xxx~~ overvintre her alle 4 i denne lille koién, og så blir vi da bare to og får ennu utvidet lokalitetene betraktelig med den material de forhåpentlig bringer med tilbake.

Og tiltross for at der nu venter mig lange og besværlige sledereiser til vinters, er jeg jagu glad for at jeg fikk bli tilbake her. Nu blir her mere trivelig og Arnulf og jeg skal nokk komme ut av det med hinannen.

La så stormensføre vinteren ned fra det forbannede nord!

C.Hershell, Søndag 22/9.

Jeg har gått her og ordnet smått op idag efter gårdagens opbrudd. Der stod en veldig opvask og ventet imorges. Så

har jeg stekt en stor portion kalve-beaf til folket når de kommer tilbake, og har brent kaffe, satt op den nye store kaffekvernen, gitt dyrene mat og vann og latt en halv boks "G.M." gå op i røyk. For moro skyll barberte jeg mig og friserte håret, og kan nu gå her å tale til mig selv som til en fremmed. Fullstendig ugjenkjennelig, og så uklædelig ren da!

Men det er vidunderlig fredelig og gå her og stelle og stulle helt alene med bare dyr omkring sig. En arbeider sig trøtt og så dør dagen. Mørket siger over det hele og alt som før var så forunderlig stille, blir helt tyst fordi også øiet er sluttet å opfatte inntrykkene. Bare revene skriker sin fortvilte jammer ut i blå-bleke natten og sliter i nettingen, graver efter utgang og traver, traver i det uendelige op og ned, op og ned langs gitret, i djevelsk pine og hunger efter friheten. Ikke underlig at det kommer jammer fra disse fredløse skyggene.

Og en blek akixx måne seiler sin skeve vei over isen inne i nord. Der ligger et lett slør av skyer om den. Forleden steg den rød av østenhav, nu er den usigelig hvit.

Isen er borte idag, blåst vekk i løpet av natten.

C.Hershell, mandag 23/9.

Karene kom tilbake inatt i tretiden. Der blev frådset i beaf og kaffe, hvorefter vi lempet op den medbragte material og gikk tilkøis. Depotet ved Cape Wynn har fått en herlig medfart av uvveiret, - en hel del er knast og knakka kastet til høieste fjelltoppene. Men de fikk likevel fragtet to hus og endel kul m.v. til Kobberneshuset. Her blir da slottet opsatt, og det forholdsvis kongelige utstyr m/ personer.

Så sov vi da i noen timer og utpå dagen drog danskene og Arnulf til Sandodden, mens jeg tok en runde til fellene uten resultat. Kommet hjem efter vel 5 timers mars prøvet k jeg å steke pannekaker. Jeg stekte mig mett og gav fan i resten eftersom jeg holdt på å sovne rent av. Vel, så sovnet jeg da.

Cape "ershell, tirsdag 24/9.

Jeg gikk en liten tur til nærmeste fellen utover, men ikke liv. Ramlet så tilbake og stekte resten av pannekakene, vasket og gjorde huset rent (forholdsvis) og hadde en kasse felle ganske ferdig da Arnulf og danskene kom hertil med endel utstyr som vi har fått overta. Der stod da kaffe ferdig, og det gikk an å "bake pandekager" på dansk også, så det ut til. Senere satte jeg ut fellen min, og skal nu sove litt for å hente reven imorgentidlig. Jagu får jeg rev.

C.Hershell, onsdag 25/9.

Jogu sa jeg rev! Det blev en helvetes løgn, som de sier i Norge. Arnulf og jeg gikk imorges utover og så til de tre kassene der, men der var it'no. A. gikk i katanker og var "av" i beina da vi kom tilbake. Jeg gikk derfor innover alene. På veien møtte jeg Mr. Snadd. Han dukket op ca. 75 m. fra land. Idet jeg rev geværet av ryggen, stakk han under et øieblikk; men tittet så op igjen på sin enfoldig nysgjerrige manér. Nå denne gangen fik' han sin nyfikenhet tilfredsstillt. En kule tvers gjennom skallen, så rullet han over og laget rød mølje omkring sig. Jeg gikk ennu en halv times vei utover, fant intet i kassene & og returnerte. Da lå han i fjæra. Efter et snøre drog jeg ham langs landkallen et par km. utover, men så blev det for jæklig med stein og tung var han og. Jeg lempet ham da op på brinken, flådde ham og drog skinnen med hjem. Han hadde tykt spekk-lag, og jeg svettet ørlite grann da jeg stod ved stuen.

Inne ved eskimogravene, ca. 5 km. unna, var der ganske friske får efter en bra stor bjørn. Den er gått av sjøen og har lagt veien bent tilfjells. Otto så forleden spor efter en bjørn oppe under fjellfoten. Muligens den samme.

Nu setter vi deig og A. lager en "kake". Han tar kardemomme på slump, så jeg vet hvad den kommer til å smake av.

Jeg vasket så op, og holder nu på å steike vaffelkake over en lav sko

C.Hershell, mandag 30/9.

Gikk imorges, i det mest strålende solskinn, ut for å se til fellene. Etter stormen har vi nu fått en x finveirs-periode med varm sol og høstklar, tindrende luft. Riktig en indian summer. En sur sno inn fra sør, biter likevel i såvel fingre som grefflipper; men når eh tar i betraktning at vi befinner oss på 74 nord, er det uventet lite kalt.

Nå, jeg gikk altså. Fellene utover var urørt. Slog så opunder fjellet og fulgte fjellfoten innover igjen, gikk forbi huset og tok innerste fellen i kikkerten oppe fra høiden. Stangen pekte tilveirs. Altså ræv! Og jeg la ivei nedover. En stor praktfull hvitrev var det, - en infam jævel som skaffet mig adskillig bryderi før jeg hadde den i sekken. Bet gjennom skinnvotten, så jeg måtte ta strupetak på karen og kvæle den ca. halveis.

Kommet hjem stekte jeg kalvekottaletter, og satte ramme om døren til nybygget. Arnulf har vært ved teltene og har satt op ovn i rummet, efter å ha klinket rør av jernplater. Han holder nu på å lage en benk derinne.

Vi har nu fire kvite og 3 blå rev, alle ualmindelig vakre dyr. De eter bra, og synes å trives utmerket tross fangenskapet.

C.Hershell, tirsdag 1/10.

Flyttet eh av fellene innenfor ned til stranden, samtidig som jeg svippet inn over og så til den innerste kassen. Tom!

Slog papp på resten av bygget. Stekte en svær stabel vafler. Vasket og barbette mig og skar to svuller. Arnulf har bygget benk og bord.

C.Hershell, onsdag 2/10.

Gikk runden til kassene, uten ræv, hadde jeg nær sagt. Det røk op til storm da jeg var ute på Borlase Warren, - et forrykende langt jordfokk som skjulte himmelen og gauv/utover isen. Rossen var så hvi-

nende knappe at de flerret av leirisen på slettene og hvirvlet den utover i store flak. Ja, gud skal vite at det biter i ørene når luften er stind av sand og småstein som gyver om i rasende tempo. Og herren rett velsigne ham som opfant hetten på anorakken.

Da jeg kom hjem holdt A. på å bære op utstyrskassene fra skuret. Vi har nu anbragt alt utstyr m.v. under benkene i tilbygget. Så slipper vi å være engstelig for at stormen skal ta det.

Jeg gav dyrene mat og vasket op efter 2 dager. Holder nu på å brenne kaffe. Ute blåser det ganske stivt. Isen som var godt gående, er ved å reke ut tilhavs for gud vet hvilken gang iår allerede.

C.H. torsdag 3/10.

Stormen raste i hele natt; men stilnet av utpå morgenen. Blikk stille og sol idag.

Vi har idag laget et fint bikjehus på nordsiden av huset ved siden av tilbygget. Bordenner og blikkplater, fine saker. Utenom har vi reist stativ til en liten luftegård og skal klæ den med netting imorgen. Jeg har dessuten lempet grus op omkring bygget og heldt sjøvann på. Nu er det steinfrosset og danner et utmerket feste for stuen. Middag: Får i kål og jordbærgele. ~~xx~~ 1½ box kjøtt og ½ liten gele pr. mann; men så har vi ikke spist siden imorges og nu er kl. vel 8.

C.H. fredag 4/10.

Intet i fellene idag heller. A. gikk innover og jeg utover. Vi har satt netting om bikjegården og sluppet dyrene ditinn. De har det fyrstelig nu.

Jeg har stekt en dobbel portion vafler.

Fint nordlys ikveld og stille tindrende frostluft.

C.H. lørdag 5/10.

Har bygget et proviantskur av box og jernplater ovenfor huset. Bar så op endel av provianten.

C.Hershell, søndag 6/10.

Intet i fellene. A.gikk innover på nyisen, som lå fin hele veien. Han så mye revespor inne ved varmekålden og ved danskernes "depot".

Jeg gikk de 7½ km. utover, så intet spor ved kassene; men på tilbakeveien oppdaget jeg at et dyr hadde gravet i skavelen like nedfor første kassen. Det viste sig å være bjørnespor. På tre steder har den gravet ca. 1 meter rett ned i skavelen og etsteds har den dradd sig på sneen, antakelig for å tørke pelsen. Dyret har formentlig kommet op fra havisen derute og er plumpet ned i landråken. Jeg fulgte sporet over skavelen; men mistet det der bjørnen har gått op på barmarken. Etter i ca. ½ time forgjeves å hå søkt efter dyret i haugene deromkring, opgav jeg det og travet hjem.

Vi flyttet så resten av provianten op til huset og stuvet den inn i skuret og endel i bislaget. Nu ligger alt sikkert for vinteren, om så selve helvete åpner sig med stermer.

Vi har ikvell diskutert denne bjørnehistorien og er kommet til at det formentlig er spor efter en binne som søker efter hi. Kanskje har den lagt sig til oppe i haugene her etsteds så får vi henne vel senere.

C.H. mandag 7/10.

Jeg må synge med glunten: nu har jag sprunget mig trøtt og fordervat.

Med det har det sig slik at A. stod op kl. ½5 imorges og begynte å sy bikjeseler. Jeg tørnet ut kl. 8 og kl. 11 hadde vi tre ferdig selet, Pål, Tassen og Kuffert og kjørte innover for å hente de kassene som står igjen efter sønnevringene på danskernes terreng.

Imidlertid viste det sig at vi ikke sån rent uten videre skulde få kjøre storkar. Bikjene er nemlig dressert til å følge

en mann som springer foran sleden. En forbannet skikk, når man med litt arbeide kan styre dyrene med piskan. Så sprang og smådiltet jeg da ca. $\frac{1}{2}$ mil foran dem og A. holdt et aller helvetes liv med bikkjene. Kuffert var absolutt umulig og blev sluppet fri. Pål var bra, men Tassen nesten umulig. Så blev det da ham som fikk prylen; både av Arnulf og av Pål, som nokk fant at han burde banke reglene inn i Tassen sit forslådde kjøtt hue. Nå det gikk bedre omsider; men en av oss måtte gå foran. Isen lå speilblank hele veien innover og vi kjørte dels på den og dels på landkallen.

Kommet inn til Evalrossodden, eller cape Berghaus, var kl. 3. A. skulde en tur til Sandodden med det samme og da tiden var så langt fremskreden, snudde jeg hjem. Hannet skal overnatte hos danskene. Det var tatt til å skjønnes og jeg satte derfor farten op. Kom hertil kl. 6. Det er ca. 2 mils vei. Men nu er jeg i farlig trening. Jeg har satt tillivs resten av forledendags labskaus og er godt trøtt. Evening da!

C.H. tirsdag 9/10.

Jeg har vasket op div. greier, stekt eh sabla masse kalvekotteletter og en stor portion vaffer. Mens jeg var i full gang med det siste kom A. og Larsen kjørende fra Sandodden. L. blir over natten her, og så drar A. tilbake med ham. Han hadde bare en kasse med sig.

Vi har nu hentet en fl. gognac og blir vel sittende og prate utover.

C.H. onsdag 9/10.

Joda, det gjore vi til kl. 3. Stod op kl. 11 og gikk utover. Satte ut den kassen A. medbragte, ute på første neset. Kommet op til tidl. første kassen, fikk jeg en rype på ca. 75 meter. Fikk da se at jeg bare hadde to patroner i magasinet og vendte hjem for å hente flere. Antok at der var mere fugl oppe i ~~høiene~~ haugene, men fikk bare se en rype til. Intet i kassene. Kom hjem

kl. 6 og stekte en box rogn, som smakte Lady bedre enn mig. Venner A. hjem imorgen. Har trasket ca. 2 mil idag også.

C. Kershell, torsdag 10/10.

Så er det kvell igjen og enda en 2 dag heller og blir et minne. Dagene er blitt påtakelig kortere. Tidligere og tidligere på eftermiddagen går solen ned bak Hold with Hopes snetinner. Nu når illkuglen ikke lenger frem til Clawerings blå fjell før den blir borte der bak i sørvest. Men solnedgangen er en daglig tilbakevendende orgie i farver av en annen og bedre, vakrere verden. Kanhende er det luften som gjør det! Men der sol går ned tar fjellene brann; - de luer og skjelver i et selsomt overjordiske bilder av rødt og gull. Det er som åpner der sig en dør inn til solland utenom all fornuft og mening, saktens et praktfullt inferno, et drømmerike bak tusind fjell og daler, - et inferno som lokker og vinker og som lar dig skue inn i eventyret, det som du aldrig skal finne. Ja, for her drog jeg over et verdenshav mot nordvest for å søke eventyret i hennes eget land. Men så må jeg ennå lenger, ser jeg. Det synger mot mig i solfallstimen at Soria Moria slott ligger hinsides mine største og vildeste drømmer. Men nu i gullrøde kvellången slås der en dør op til drømmeland, og så flammer fjellene og havet luer. Lenger mot vest, mot vest, ligger eventyrets slott.

Og nu senere når dagen helt er sluknet, ligger nordlysets ill-bro over dypblå hvelvet. Det lyset, - den broen fører frem, må jeg tro. Men følg den en natt, så finner du vel at broen går fra ingensteds til ingensteds. Den fører hinsides selve uendeligheten. La mig så ha rett når jeg kaller eventyret et inferno, men et praktfullt et, å et herlig, forgjøglende og dårende helvete. Komme så dit rike, om ikke før så engang der alle veier og broer slutter, - ingensteds! Amen, i eventyrets fordømmede navn.

Jeg har stullet ved teltene idag. Brent kaffe, gitt dyrene mat og tilslutt laget en kjempeportion labskaus for dagene

som skal komme, og for A. som nu burde være her. :17° ikveld.

C.H. fredag 11/10.

Arn. kom kjørende i 12 tiden. Gamle "Thor" som han hadde hatt med var en gledelig overaskelse. Han er dressert som leder og lyr høire og venstre så det er en lyst.

Jeg skiftet idag rypeåte på kassene utover. Der var intet lå dem; men der hadde vært revv helt fremtil en av dem. Gikk så tilbake oppe under fjellet, fant en god del rype og harespor, et par friske revvspor og et gammelt efter bjørn. Oppe ved første moskuskadaveret like opfor stua har der vært revv fremme. Jeg slog derfor sammen en kasse og fikk satt den ut før mørket fallt på. Ca. : 13° ikveld.

Arnulf var igår med danskene over på Clawering. Så en moskusflokk på 32 dyr, en mengde revvspor og mye rype. På isen fant de eskrémenter av ulv, - bare gress.

C.H. lørdag 12/10.

Jeg hadde inatt en allerhelvedes diarhoe, måtte sk ned i fjera de 7 ganger, og det er neimen ingensomhelst fornøielse i 20 gr.kulde og isnende vinn. Var derfor elendig slapp imorges da A. tærnet mig ut.

A. kjørte ånnover efter to kasser, mens jeg sorterte og stablet unna alle kasse-bordene og slog paplister på"stuen. Vi kjørte så sammen utover, satte ut 4 sakser og de to kassene. En nokså kall jobb å kjøre nu uten skinnklar. Intet i fellene.

C.H. søndag 13/10.

Hadde hallo i inatt også. Det tar til å"se út" nede i fjera nu for A. har fått løpesjau han med. Jeg har nu stoppet elendigheten med noen kapsler, men A. forbanner sig på at sj....ta er en naturlig utrensning og må ha sin gang. Imidlertid er det ganske utrolig hvor ofte han har sin gang til det individuelle avtrede nedpå her. Men hver sin smak. Er kapsler unaturlig,

så foretrekker jeg dem dog for et k naturlig mareritt.

A. kjørte idag til hytten på Borlase Warren. Fant den full av sne. Intet i fellene utover. Jeg vasket imidlertid op og barberte mig. Gikk så op til moskuskadaveret og fant til min forbauselse kasselokket slengt flere meter fra kassen. Bjørn antakelig, inatt! Nu holder vi helg noen timer, d.v.s. vi spyer kaffe i ods og leser.

O.H. mandag 14/10.

Til å begynne med satte jeg resten av listene på stuetaket, og stag på ovnsrøret. Gav så dyrene mat og gikk innover til kassene. Selvsagt intet i dem. Var så en lang tur oppe i fjellet, så lite revespor, skjst to harer.

A. har vært en tur utover og op under fjellet.

Det var svinkallt idag, men strålende sol. Ikvell trekker det over fra S.W. og tykner til med sne. Månen som igjen stiger god og full op av havet i S.O. går inn bak tunge skyer før den er kommet ordentlig fri av horisonten.

C.H. tirsdag 15/10.

Ved 12-tiden kjørte jeg med tre av bikjene utover til Borlase Warren i knakende frost og sol. Satte inn en ny dør av medbragte kassebord efter å ha nåkket ut etpar ton sne i skuret. eller sjøen. Det var en kall job og det var blit helt skjømt da siste kroken var satt i. Hjemover gikk det radi med tom slede. Hundene som hadde fått hver en halv box dansk "Blodbudding" og noe gammelt brød og margarin jeg fant, var ivrige. De lå i selen som små ponnier hele veien og det var neppe ^{gått} mere enn 3/4 time før de ca. 2 milene var tilbakelagt og jeg kunde styre inn fra isen mot lyset fra stuen her på kappet. Det var en frisk tur, så å si speilblank is hele veien.

A. har feidd ovnen og tuslet litt herhjemme. Efter jeg kom tilbake har han laget 10 giftåter av en hare og jeg har satt

lenke på 36 sakser. Vi skal nu begynne fangsten av "død ræv".

Imorges da vi luftet hvalpene, kom der en falk flyvende, og kredset rundt om huset. Jeg blev vår den på min morgentur ned i fjæra, sprang inn, fikk klemt en patron i hagla og stemplet fuglen i bakken. Den var hvit med brungrå spetter.

A. har satt deig til div. brød og overgår sig sjøl ved å pusse tennerne nettop nu.

C.H. onsdag 16/10.

Iformiddag drog vi utover med åtene og saksene fra igår. I hamrene utfor Borlase Warren kom vi over en stor flokk ryper. A. gikk op med salongeværet og fikk fem stkr. Vi plaserte så redskapene på små hauger i små dalgroper og bekkeleier. Et stykke ute mellom to høie hamrer sprang fire harer op. Jeg salvet fire skudd efter dem, men fikk bare en. Jeg sikter bare efter forkroppen og hode ~~h~~ nu. Denne fikk skallen smadret på 75 meter. Ialt kjørte vi ca. 5 mil idag. Kl var 7 da vi kom hjem, i kålanes svart mørke. Da frøs vi så vi hakket tenner og skalv. Vi bruker nemlig filtkatanker på disse sledeturene, og på sjøisen er det alltid salt og tildels stor fuktighet av tidevannet som bryter sig op. Vi blir derfor snart søkk-blaut på beina og gud skal vite det leter på i 20-25° kulde når en skal sitte stille på sleden i isnende sno i timevis.

C.H. torsdag 17/10

Var innover til fellene. Intet. Gikk så over hele terrenget et godt stykke utover uten å se rype eller hare. A. stekte ryper tilkvells. 16,2° idag. Ikvell sner det.

C.H. fredag 18/10

Det sner fremdeles, lett og fint med enkelte klarer imellem. 10 $\frac{1}{2}$ ° kulde. Inatt ca. 5 tommer sne.

A. har holdt på med skiene idag og har efter megen hode bry og mange forgjeves forsøk funnet ut en binning for katankene.

Jeg har sydd ferdig soveposen min, som nu er helt prima.

Det sner ennu.

C.H. lørdag 19/10.

Idag har det vært kjukka hele dagen. Vi har gjort skiene i orden. Satt binninger på og tåhette på katankene. Nu er de prima. Senere tok jeg på å såle katankene. A. baker kake og brød.

C.H. søndag 20/10.

Gikk imorges ut til fellene ved Borlase Warren. Tok skiene, men slet patenten istykker etter knapt en km. Så var det å grynne videre tilfots. Imidlertid hadde jeg på etpar nye katanker som ikke var utgått ennu. Før jeg nådde utgangspunktet ca. 1 mil utover, var jeg ganske hudløs på hæler og tær.. Det var en helvedes pine. Beina gloende smertende. Jeg måtte gå på tå inne i katankene, og det røinet ganske ^{alvorlig} ukkølag på. Sannelig den tyngste 2-mils vei jeg har prestert heroppe. Så brukte jeg da også 4 timer nesten.

Kommet hjem fikk jeg se en mann inne på fjorden. Det var geologen Bougvad på vei fra Sannodden til Sabine tålfots. Han stanser nu her et par døgn før han drar videre.

C.H. mandag 21/10.

I strålende sol gikk jeg imorges på ski inn til varmekilden. Utmerket føre. Ingen røv; men et enkelt spor halvveis.

Utpå dagen mens vi å satt og sydde skånn under katankene, kom Otto og Eilif fra Cape Wynn for å komplettere utstyret sitt. De hadde overnattet i Stordalhytta som de fant var i utmerket stann. Omtrent ved Haredalen fant de et bjørnehj i en skavel og skjøt en pen binne på ca. 4 år. De flådde den og trampet så videre.

Imorgen skal jeg..... ja vi får se!

C.H. tirsdag 22/10

Meningen igår kvell var jo at jeg skulde kjøre Bougvad til Stordalen og derfra fortsette til Cape Wynn, ta last av bord og så returnere hertil. Alt på en dag. Det vilde vært noe av en

rekord m.h.t. sledereise på en dag på kysten her, men.....
 Vi stod op kl 7, og hadde alt spent bikjene for, da det med ett tok til å blåse. Vi utsatte så avreisen og det blev storm og snekav. Nu står alt \times i en røik utenfor og vel er dette den sterkaste storm vi har hatt til dato. Min 10 mils sledetur er derfor utsatt. Bare nu ikke sjøisen knekker!

Jeg har sålet den andre katanken og har laget småbeaf til folket. Men fan|skulde vaske op!

C.H. onsdag 23/10.

Stormen raste like jævlig imorges og vi hadde derfor landligge". Jeg sov delvis til kl.2., stod så op og gav dyrene mat, laget etslags kjøttsuppe til våre gjester og bedrev ellers endel lesning og røkning, diskuterte et "forenet skandinavien" med Baugvad og konkluderte med sammes ugjennemførlighet. Nu er det natt igjen. Vi har avsluttet disputen med en samstemmig forbannelse av skatteseddelen.

Her lå til igår vel $\frac{1}{2}$ meter sne over hele cappet. Alt var hvitt. Stormen har imidlertid sopet sneen \times kk bort, og videre har den lagt et temmelig tykt lag av sann over havisen, så den er nu skitten brun så langt vi ser. Antakelig er det umulig å kjøre på isen nu.

Så sterk var stormen inatt at den rev jernplatene løs av taket på vareeskuret vårt, og det tiltross for at vi igår over platene la en stor box og slog den fast med 6 toms spiker. Men platene var som nevnt slitt løs under boksen. Vi hadde en kall jobb med å feste dem igjen, særlig p.gr.av at stormen hadde buklet og krøllet dem sammen som papir. Vi holdt flere ganger på å bli feiet ned av taket i rossene. Og kalt var det så vi blev gjennom-isnet helt "til sjølen". En fordel er det med disse stormene: De feier ovnene for oss.

C.H. fredag 25/10.

Det blev til at jeg igår i 12 tiden kjørte nordover med Bøgvad og det forskjellige utstyr som Wynn-karene har fått. Med små mellomrum var det et satans slit å få den tunge sleden frem. Isen er jo etter stormen belagt med sand langt tilhavs. De fire bikjene hadde en hård tørn. Til Borlase Warren brukte vi vel en time idet isen dertil var så noenlunde bra. Ved gammen var der ganske ferske spor etter en liten bjørn. Der fant vi også endel ryper i småbergene mot sjøen. Etter en cigarettpause tok jeg Herdahl og Ottos ryggsekker på sleden og vi fortsatte. Nu fikk vi litt etter litt storm av nord; midt i fjeset, og gikk det tungt før, så blev det værre nu. Rossene kastet rett som det var bikjene overbæne og rev kjelken sidelangs tilbake. Ute ved haredalen så jeg det ulikt å fortsette slik, og la tillands for å lette sleden for en kasse med ravesakser. Videre gikk det. Stormen øket stadig, den bet i fjeset og var til sine tider vanskelig å forcere. Herdahl vilde snu til Borlase Warren; men vi fortsatte likevel. Ved Flatodden fant vi spor av en stor bjørn. Den hadde nettop gått der. Sporene var våte ennu. Men det var helt skjømt da og en mengde skrugarder utærfør nasset, som den kunde ha gjemt sig bak... Kl. 7 var vi fremme ved hytten. Her kokte vi oss genast en stor panne kakao og ødels et brød. Gammen er ca. 2½x2 m. torv-ilet og tett med moskus-skind og ragg. Der er en bra ovn, laget av ½ parafinfat. Kl. 10 la vi oss. Bøgvad på briksen (stoppet med moskusskinn) og vi andre på gulvet (jord). Jeg hadde ikke soveposen min med, da jeg jo hadde tenkt å returnere straks. Ja så blev natten kald nokk, tross fyring hele natten. Jeg våknet i 7 tiden ved at en av de to hvalpene som O. og H. hadde fått på Hershell, satt og dret en ½ tomme fra nesen min. De andre våknet ved hylet dette uvegerlig måtte avstedkomme. Etter dette var det slutt med søvnen. Bøgvad kokte kaffe og omkr. kl. 10 ½ll startet vi hver til sin kant;

d.v.s. B. skal bo derute et par dager før han fortsetter til Sabine.

På veien hjem gikk det forholdsvis raskt. Ute ved Flatnesset hadde imidlertid havet brudt isen svært nært land. Og så stakk bikjene fra mig med sleden da jeg var oppe ved en saks. Heldigvis rendte de sig fast i skruisen ca. $\frac{1}{2}$ mil lengere sør. Mor-
somt hadde det jo ikke vært å spasere gjennom et bjørneterreng bare med en hundepisk. Omkr. kl. 3. nådde jeg Hershell.

C.H. lørdag 26/10.

A. kjørte nord til Borlase Warren etter ryper. Fikk 8 stkr. Så flere helt friske bjørnespor.

Jeg laget en bingje i sjåen til Lady og hvalpene, la tak over resten av hundegården, gjøre ferdig 18 sakser og satte tykkere skinnsåler under katankene, idet de gamle sålene allerede hadde meldt pass.

Idag + 25gr. klart og nesten stille.

C.H. søndag 27/10.

Mens A. feiet ovnen, gikk jeg innover til fellene. Som vanlig. Stakk så op til varmekilden og trampet rundt vannet etter hare uten å se noen. Fulgte fjellfoten nordover til Hershells kadaver og gikk over smådalene hjem for om mulig å finne ryper, men uten resultat.

Mens jeg satt og spiste, nettop hjemkommet etter 4 timer, kom Rudi kjørende over isen fra C.Mary. Vår siste fl.akevit gikk med i anledning besøket og diverse kvanta "dunder" derefter. Stemningen var ganske høi da jeg i 2-tiden tørnet inn.

C.H. mandag 28/10.

Efter å ha sett Rudi vel ivei, vandret jeg nordover. Arn. skulde komme etter med bikjene, når han hadde laget ferdig endel redskaper. Vi mente å kjøre lengst mulig nordover mot Haredalen.

Kommet til Borlase Warren, så jeg ennå intet til storfolket med kjøretøiet, og fortsatte derfor. Det var ganske skjønt da jeg nådde frem til den siste saksen like ute ved Haredalen. Da hadde jeg funnet 4 åter og 9 sakser, delvis nedføket. En saks fant jeg ved å følge et røvespor fra landkallen op i brinken. Dyret hadde sett halve maten; men selvfølgelig var nettop den saksen låst av sneen. Her hadde også en stor bjørn gått op. Uten å røre saksen har den passert denne, satt sig på baken og sket utfor en skavd. Jeg mistet snart sporet i skruisen.

A. traff jeg ca. 2 mil på tilbakeveien. Gud vet hvad han hadde somlet med. Nu var det så mærkt at vi bare fikk satt op to bjørneåter på Borlase Warren. På hjemveien dels kjørte, dels gikk jeg. Arbeidet så til kl 2 nakt med skinnvåttene. De er elendig kalle. Saueskinnet som de er foret med blir altfor snart fuktig, og da stivner fingrene nu i 30 gr. kulde. Jeg foret en hanske med renskin. A sydde ferdig soveposen sin.

+ 29°.

C.H. tirsdag 29/10.

Vi måtte ut til Borlase Warren og sette ut redskapene som A. hadde med derub igår. Ennskjønt jeg var temmelig mår i skankene efter de 5 mils forcert marsj igår, humpet jeg avgårde. A. skulde følge efter og ta mig op.

Jeg kom til B.W. et kvarter før ham. Vi måkket sneen unna døren og prøvet ovnen. Den er ubrukelig og må ut. Satte så op de 8 åtene og en tredje bjørneåte, hvorefter A. kjørte hjem foran, mens jeg lempet mig på "apostlene" og travet efter. Det var ikke "ganglys" da jeg nådde Hershell. Nu tar jeg det pinedød med ro resten av dagen. Det blev 3 mil idag. +26°.

C.H., onsdag 30/10

Jensen kom hit ved middagstider. Han har vært og å satt op saksene ved depotet i nærheten av varmekilden. Danskene

begynner nemlig fangsten fra idag. Han klager over at såvel hare som ryper er blitt bobte ved Sandodden. Samtidig beretter han at bikjene derute ^{ofte} holder et verre leven om nettene. Larsen har sett spor etter ulv. Han mener da at det er den som jager alt annet vildt bort fra landet heromkring, og den antakelse kan jo være troverdig.

Jeg gjore ælikevel ferdig den andre skinnvåtten min igårkvell. Nu er de begge prima varme om enn litt stive. Idag har jeg laget mat, bakt brød og beredd et stykke kobbeskinn som jeg må ha til katankene. Denne evindelige milevandringen dag efter dag sliter det norske kobbeskinnet som papir. + 14° ikvell.

C.H. torsdag 31/10.

Inatt har det snedd litt. Igjen er landet og isen blitt trivelig hvit og ren. Sneen har form av å uendelig små, femtakkete stjerner. Snakk så om stjernedryss.

A. mente imorges å se en bjørn ute på isen, tok kikkerten og blev klar over misforståelsen. Men mens han stod der ute i hyttedøren kom en rypeflokk settende rett mot ham. Endel slog sig ned på taket, resten bak hytta. A. plaffet ned 3 og jeg 2.

Jeg har bakt et bjerg av vafler. Videre sålet katankene for 3.gang. Det var jaggu en både feit og å saftig og duftende jobb. Kobbeskinnet var fullt av spekk da det blev saltet ihøst, og tross all skraping var det utrolig sleipt og tranet. Men det gikk fint å få sålene på, og om jeg enn må vandre om med råskinn på beina, er jeg da nu noenlunde sikker på at sålene er sterke.

A. syr skinnbukser. Jensen er her fremdeles for vi venter storm. + 20°.

C.H. fredag 1/11.

Klar, fin frostdag, strålende sol. Tørnet ut kl.8 og kl.9 vandret Jensen. Jeg lot ham få et passe forsprang og gikk så innover til danskedepotet. Der uret jeg ned en gall-sur

hareskrott og satte op to sakser ved den. Så mye spor efter rype ved førstefellen.

A. kjørte ut til Borlase Warren. Fikk to ryper. +22 $\frac{1}{2}$ °.

C.H. lørdag 2/11.

Har trasket gjennom hele terrenget mot nord efter ryper. Så en mengde spor både efter rype og hare, men ikke et liv. Var helt oppe under fjellet i Bjørndalen og fulgte hjemover et ravespor langs fjellfoten. Det bar visst langt innover.

A. gikk innover efter fugl. Fikk intet men fant en, liten fin hvitrev i kassen ved varmekilden. Endelig da. Ræven var kommet over isen. Nu da sneen har jaget rypene hitover hvor marken er delvis bar, kan det jo tenkes at ræven vil følge efter. Vi har nu 8 rev. +21 $\frac{1}{2}$ °.

C.H. søndag 3/11.

Da vi var ved å legge oss igårkvell kom Bøvad fra Sabine. Han hadde gått fra Augustadalen (stordalen) den dagen. Idag tidlig kjørte A. og Bøvad ut til Borlase Warren, mens jeg blev hjemme for å hugge op noe ved. Da det var besørget, begynte jeg å sy mig trekk av vinntøi til våttene.

Utpå eftermiddagen før de andre var retubnert, kom Larsen fra Sandodden. Begge danskene overnatter her. Larsen er en kjernekar. For å gjøre litt til gagn, bakte han brød ikvell.

C.H. mandag 4/11.

A. og jeg fulgte danskene inn til Sandodden. A. kjørte, jeg på ski langs strannen. Jeg brukte tre timer frem. Larsen fikk en hvit rev på to sakser ved Rudis bjørn. Vi overnatter og drukner i kaffe på Sandodden, litt rom drikker vi også.

C.H. tirsdag 5/11.

Imorges kl. 10 drog vi fra Sandodden. Efter hjemkomsten gjøre jeg ferdig våttene og reparerte den ene katanen. Overskyet idag med stormskyer. Fint skiføre.

C.H. onsdag 6/11.

Storm, landligge, labskaus, eplekompot!

C.H. torsdag 7/11.

Fremdeles eplegrøt, labskaus, landligge, storm.

C.H. fredag 8/11.

Storm, vafler, kaffe. Har sydd filt på etpar lester.

Hav-isen bruddt op.

C.H. lørdag 9/11.

Og storm igjen. Nu med mere sne. Den sterkeste vi har hatt hittil. Har sydd mig et patronbelte.

Rev idag to køler i stuen og bygget et skap. Nu får vi mye bedre plass.

Nu er det sen natt, men fremdeles ryster huset ustanselig og bislaget er belagt med sne innvendig.

Da A. var ute efter noe material isted, blev han lempet ned i eskimogravene og på maven måtte han krypende slepe materialene til døren. Jeg var imorges et nødvendig erinde ute, ennu går jeg med snefokk i buksene!

C.H. lørdag 10/11.

Vi holdt på inatt til kl.4, laget bokhyller i "kahytten". Idag har jeg spikret ihop hyller til alle magasinene o.l. vi har med. Kahytten ligner nu mest et bibliotek, temmelig improvisert forresten.

Fremdeles storm fra ymse kanter, så sterk at det er umulig å ferdes ute mere enn ^{aller} høist nødvendig.

C.H. Mandag 11/11.

Jeg tærnet ut imorges til et veldig skuespill, - det mest storslåtte sceneri jeg til dato har vært tilskuer til. Himmelen var så mørk av uveir at den formelig virket som en knugende trussel. En måtte bli betatt av en egen stemning, en selsom blanning av angst og fortapthet. En måtte føle det som om nu, om et

lite sekund vilde denne blåsvarte knytneve slå,- slå så almæktig hardt at alt liv skulde smadres, knuses. Og sjøen lå irr-grøn under, inntil en rosse kom raste ned av Etagefjelllets tinner og sopte ut-over. Se da blev det hele til en flate av kvitt, rykende rokk.

Morgenens truðsel har dagen fullbyrdet. Alle helvetes vanvittige djevler har danset til satans pris. All ubunnet kraft mellom jord og skyer har hat frikvarter og har hengitt sig til en tøileløss vild lek,- så hensiktsløst et kraftspill av de ødeleggende guder her på disse øde strender. Her å er så lite å knadre og knase. Men fastfrossen stein er blitt flådd av marken og lempet vide, glassharde sneskavler er slept vekk av sannfokket. En angstens mareridt har dagen idag været. Det var som måtte en vente å høre selve dommen ned fra himmelens farende skyer, at nu var det slutt, dette var ennen på alt liv og all tilværelse. Og sikkerlig har mannen med ljaen ridd sitt ranglende skjelett-øk med i vetternes dans. Her er jo dog mennesker som kan dø.

Likevel har hytten stått. Veggene har vridd sig, bøker har ramlet ut av hyllene og kopper og kar av bordene. Huset har dirret og nugget som i sjøgang. Det er blitt revet i, knuget og trødd på. Men det står.

Fremdeles lekes det uten døre. Nu er den blå sekken revnet og natten er blek av hvinende snefokk....

Nåja, vi har laget kaffeskap idag og en ny kjøkkenbenk efter å ha revet bordet.

C.H. tirsdag 12/11.

Stormen spakner mer og mer. Likevel er det uråd å arbeide serlig ute. Vi fortsetter med ominnredningen.

C.H. onsdag 13/11.

Stille veir men truende med mere sne. Gikk imorges innover. Første fellen var nedfokket og må spadøes op imorgen. De øvrige stod bra. Holdt på å stile utfor brøen ved varmekilden i

skjæmningen; men fikk hugget mig fast med kniven. Traff Jensen ved eskimogravene. Han overnatter på Hershell.

Landkallen er jmnt over 2 meter høi efter stormen og optil 10 meter bred. På 10-11 steder er der merker i sneen efter hvalross som har prøvet å hugge sig op på kallen; men sneen har vært for løs.

Jeg har ikvæll laget et lager av vaffler. A. har vært inne.

Isen setter nu mot land. Antakelig er det da slutt med det fine sledeføre på havisen, men nu ligger jo landkallen bred som en boulevard!

C.H. torsdag 14/11.

Det ser ut til at stormen har drevet raven over til disse kantene.

A. gikk imorges ut forbi Borlase Warren og så spor av å si overalt derute. Desværre er de fleste redskapene iset ned av havdrevset og er ikke til å finne før til våren. Ute ved Svartbergan har raven tatt flere harer. To ilag om haren som er meget større enn de små ravenes. Det ser ut som en slagteplass så blodig.

Jeg gikk vest til Rypedalen, grov frem kassen og satte den høiere op. Gikk så gjennom hjemmeterrenget. Der har vært ræv fremme ved Herdahls kadaver. På giftåten lengere ut, har der også vært dyr. Åten er revet løs fra planken og der er ett av den. Jeg lette til det blev mørkt uten å finne dyret.

Jensen drog hjem imorges. Temmelig kalt og litt overskyet. Solen har forladt oss for iår. Dagen er bare halv-lys, men det blir vel både mørkere og kallere.

C.H. fredag 15/11.

Vi har brukt det meste av dagen til å lete efter raven som hadde vært på åten natt til igår. Den fandtes

imidlertid ikke. Der var nok så mye rævespor oppe i smådalene. Intet i de nærmeste fellene. Fint veir, $+ 22^{\circ}$.

C. H. Lørdag 16/11.

Stakk innover til varmekilden uten resultat. Ikke et spor å se. Sydde mig så skinnbukser ved å trekke vinntøibuksene med kobbeskinn. Den er helt elegantissimo.

Helt overskyet og svært mørkt. Temp. som igår.

C.H. søndag 17/11.

Har vært ved de nærmeste redskapene utover. Intet, men nu bra med spor. Så, det kommer!

Jeg skal nu ta til med å kjøre "kystruten" fast mellom Hershell og Stordalen til Cape Wynn. I den anledning har jeg ikveld fixed til en slede av noe vrak som lå igjen etter sønneringene. Sleden er lett og solid nu, sikkerlig den fineste på denne bredde, mindst! Kanskje drar jeg nordover imorgen. A. har vært innover uten rev. Han har ikveld feid ovnen og bakt.

Borlase Warren, tirsdag 19/11.

Ja nu er det værste overstått. Jeg har nettop kokt 2 liter sterk kakao som står her foran mig på bordet ved siden av lampen og en box "Teddy". Det spraker og brenner i båtovnen og sneen tiner herlig på gulv og vegger.

Kl. er $\frac{1}{8}$ andre dagen.

Med "Pål" og den lille danske schæfttispe "Fylla" startet jeg igår 18/11 fra Hershell kl.13., medbringende proviant for noen dager, d.e. noe margarin, 2 brød, 2 boxer melk og kakao, samt en ny ovn hertil. "Pål" slog sig vrang aldeles forbannet. Jeg fulgte landballen som ligger lik en 5-6 meter bred promenade på et 3-4 meter høit fundament av is, over havisen (som er umulig å kjøre på så sammenskruet den er). Det som var igjen av "Pål" da jeg hadde banket ham, tok omsider til fornuft, og i ca.7-tiden kom jeg hit-ut i det vesle lyset som en overskyet måne kan gi.

Den siste stormen har pakket godt med sne for inngangen til gammen, og jeg måkket lenge før jeg nådde døren og konstaterte at det var stivt av sne inn for den. Den var ikke til å rikke. Så var det bare en ting å gjøre. Med øksen hugg jeg hull i taket og fant hele gammen full av sne, både bislaget og "stuen". I flere timer maset jeg nu med å lempe sne ut av hullet i taket og omsider kom jeg tilbunns i "stuen". Gjennom en temmelig trang kanal måtte jeg frakte sneen ut i 2 klepper. Heldigvis skuffet jeg frem en lysestubb på en hylle under taket og kunde således se under arbeidet.

Utpå natten engang, gud vet når, var jeg kommet såvidt tilbunns i materien at jeg kunde lempe inn ovnen og sette den op. ½ time senere var der fyr og så begynte det å smelte. Det silte av tak og vegger, men jeg hadde jo vinntøi all over. Efter en del søken i skavelen ute i bislaget fant jeg noe gammel dansk hermetikk som jeg gav bikjene, kokte så kakao til mig selv og krøp i posen på brisken som var driv-våt.

Hermetikken har vært for gammel. Bikjene dret utover hele gulvet i nattens løp; men det samme kan det jo være eftersom der på gulvet er meget sne som må ut.

I 12-tiden idag tørnet jeg så ut, så tild de nærmeste redskaper, og tok fatt på "fin-pussen" av gammen. Utpå eftermiddagen var det værste gjort, "stuen" helt beboelig og i bislaget måkket en gang kvikk frem til utgangen. Så reparerte jeg taket med papp og fjeler.

Omsider er jeg begynt å bli tør og optint selv også, samtidig med at "stuen" tørker mer og mer. Igrunnen er her helt koselig nu; men temmelig kalt på is-gulvet.

Ute er det nu full måne og skinnende klart; men samtidig grinaktig kalt.

Imorgentidlig drar jeg videre nordover. Derfor fyller jeg nu ovnen med kull og klar posen på mig! Natt, natt!

Ja, jeg gløt jo å så si at bikjene også ikveld har fått "Blodbudding" og "Erter med Fløsk"; men inatt skal de få leve fan i bislaget.

Stordalen (Augustadal) 20/11.

Ganske avmektig av varme. Disse kolene er de rene dampbad når en får dem varme. Jeg ligger altså halvt avmektig på brisken og kroter ned dette, og håper til herren at ovnen snart må ha brent ut.

Imorges så "han" truende ut. Kørke skodda stod tett som en vegg sør i Tyrolerfjorden da jeg tærnet ut på Borlase W. i grålysningen, men jeg orket ikke snu til Hershell og lot derfor humla suse. Hadde fint vær og god is hele veien. Brukte ca. 4½ time, veien er ca. 2½ mil. Jeg var oppe på land hele veien, og lette etter redskapene våre; men den siste stormen har enten pakket sne over dem eller drevset sjø på dem. Fant bare 3 sakser av 18. Alle hadde det været rev på, og i en satt der en stor fin hvitrev, klemt over snuten, dau, stivfrossen, nedføket!

Litt skru-is ved Flatneset. Veldig isgeheng i skjegg og barter. Bislaget her var selvsagt var selvsagt fullt av sne; men jeg kom da inn etter endel måking. Fimpot kakao og spiste noe kjeks efter Bøvad.

Imorgen drar jeg til Cape Wynn for å få noen ryper til åte. Hviss veiret tillater det da. For nu fyker det livlig outside.

Heldigvis fant jeg mig etpar magasiner og svette over. Djs da!

Stordalen torsdag 21/11.

Jeg har efter siste natt ingensomhelst vanskelighet ved å forstå hine hedenske lapper som overfor hine tidens misjo-

nærere erklærte at de tusengang foretrak et varmt helvete i en eventuel neste tilværelse fremfor et temperert himmerrike. Når en har frosset et langt liv, da kan det vel fortone sig som for-gjettelsens herlighet å skulle få ligge å rote med nesen i en glo til alle dagers enne i evighet! Voi-voi, Amen!

Jeg har bare hutret en natt tilenne; men min sjel er likefullt og desformedelst med enhver som livet gav kulde i eie. Denne min almene ualmindelige medfølelse har sin vektige eller uvektige grunn ja understrekes derved at jeg selv bare har tre skuffer kul tilbake, altså som et litet skille mellom mig og den store, hvite natt utenfor, "det hvite helvete" som Lars Hansen sier. Noe som jeg ikke forstår eftersom jeg aldrig kan tenke mig helvete så absolutt øde.

Av ovenstående vil formentlig fremgå at jeg samt med mine to firbente dragere og en død rev er veirfast i denne gjennom-føkte gammen i en ikke helt behagelig situasjon. Vi har som nevnt såpass kul at reven ennu noen timer kan tine tårer ut av sine frosne øine. Værre er det med maten. Et halvt brød er ikke meget til så mange, O Herre!

Desuten er det hele gørr kjedelig. Jeg kan nu magasinene helt utenat, og likeledes bruksanvisningene på h.h.v. melke- og kakaoboksene. Et ark av "Berlingske Tidende" fra 1922, var heller ikke svært nervepirrende; men jeg har nu lest det også.

Er det en chance til å slippe levende fra det går jeg til O. Wynn imorgen.

Stordalen, fredag 22/11.

Men det var ingenlunde noen chance idag. "Han" har stått tett som veggen med snefolk all dag, ikke mening i å gå tre skridt fra "huset". Jeg har lite å fare med nu, har måttet brenne to av gulvplankene og har akkurat 2 igjen. Kullen slap op igår. Har drukket litt kakao og spist tre skiver brød, thats all, Bjkjene

har fått litt brød de og, samt endel gammel havregryn som stod under brisken i en box.

Men kanskje apakner det til imorgen.

Jeg har ligget ^{og døset} i posen i hele dag for å holde varmen og samtidig spare på brensel. Men du Herre hvor det er overmåte sløvt kjedelig. Jeg min fullblods idiot som ikke tok lesestoff med mig. Utsovet er jeg jo nu for mindst et år. Hadde her ennu kommet en bjørn i ensformigheten, så bikjene kunde fått mat.

Jeg har regnet ut at jeg har brensel for 2-3 dager ennu, hvis jeg sparer alt jeg kan. Mat har jeg for omtrent samme tidsrum og likeså petroleum. Melken er sloppet op. Kakaoen mixer jeg av snevann, kakao og margarin med etpar tabletter i.

Jeg har funnet en kryssordoppgave, heldigvis, i et av magasinene. Så går den tiden.

Stordalen, lørdag 23/11.

Joda her kamperer vi fremdels, temmelig leie av oss; men ikvell spaknet det, om enn efter det var blitt for mørkt til å dra herfra. Om han nu bare holder sig til grålysningen imorgen, så vet jeg en mann som skal sette lengste labben foran.

Hvor har han vel din Gud? Lever han i stormene som pisker landet, som river hav til skum og flår sneen av fjellene? Er han da bare brutal kraft, din Gud? Lever han måske i solen? Er han kanhende født i lys? Saktens, men lys svir i dimma sine, og jeg kan ikke stirre mot solen så jeg ser ham. Elle: i svarte netter. Da trenger du ham, mener du, fordi angsten går bak din rygg og ånder dig gys i nakken. Nei, da vendte jeg mig heller om og spyttet angsten i ansigtet. I ensomheten kanskje? Så onsom har jeg aldri vært, at den har gitt mig lødelse.

Nei men om du på din vei langs disse strender og fjell, finner et levende lite smykke mellom øde sten, så bsi dig over valmuen, dette landets eneste levende smykke. Du vil da fornemme en uendelig svak duft. Det er valmuen, glemselens urt, som dufter av en dulgt lengsel. Og i den duften lever min Gud, For der er intet å minnes fra forhen. Der sank et frø i en karrig jord mellom stenene, og en grøn stilk vokste op og lot bladene tilbake ved jorden. Da stilken var nådd sit høieste bar den frem det gule beger. En kort soldag hvasket grusets kryp om eventyret, det å årrens glemme i duft, det å dufte i lengsel.

Imot blå himmel?

Imot skyer som skilte?

Imot flyvende fugl eller fly?

Det har jeg glemt, for da jeg søkte eventyret og min Gud, da var begeret tomt, og aldrig fornam jeg annet enn duften fra glemselens gule kronblade.

Men jeg sa at i duften der lever min Gud.

C.Wynn, søndag 24/11.

Det var stille men temmelig snetykt da jeg drog fra Stordalen imorges. Var på halvveien over Storbukten da der kom sigende tykke snemuren ned dalen; samtidig som jeg fikk se at isen var brutt ved Flatnesset. Da dagene nu er så korte, var det intet å risikere, jeg måtte snu og prøve komme hertil. Jeg tok da likevel risiken med skruis eller mulig åpent vann på veien, kanskje vilde jeg bli nødt til å snu, eller i verste fall overnatte i en skafel. Imidlertid er det jo så at med sne følger der uveir. Derfor foretrakk jeg å ta den korteste veien til folk. Så fikk det våge sig ellers. Efter tre timer i slapsesne, i delvis snestorm kom jeg så frem, - til åpent vann. Så var det å prøve landkallen om selve capet. Og om enn møisommelig så kom jeg mig

nesten ut til Wynn langs den smale iskanten av frosset havdrevs under stupene. Men tilslutt var både bikjene π og jeg så slitne at jeg fant det best å sette sleden igjen mellom stenene og se å komme frem tilfots. Det gikk jo helt letvindt. Like før mig hadde det travet en jette-stor bjørn,- kommet op av havet og gått ut på isen som igjen lå innfor capet ca.500 meter. Ca 1/4 efter var vi fremme ved hytten, og gud skal vite det er bra å få spise, og tale med nye mennesker.

Nu blir jeg da her til veiret har ordnet sig helt.

Her har det snedd følt. Hele huset står dypt nede i en snedrive. En lang tunnel, temmelig lav, fører inn i skavelen til et lite kompleks av stue, bikjehus og oplagsgamme. Her er litt fuktig og rått når en fyrer sterkt; men potte-tett og lunt. Rent og ordentlig og lidelig koselig i det 4 meter lange, $2\frac{1}{2}$ m. brede og ca. $2\frac{1}{2}$ meter høie rum.

Ingen ræv har det vært herute. Den ene levende de hadde snedde ned og døde under storstormen samtidig som Otto og Herdal lå veirfast på stasjonen ved Cape π Berlin og levet på tørmelk og sukker i 4 dager.

C.Wynn mandag 25/11.

Idag har det vært tett skodde. Otto og jeg var først ute og hentet sleden min, fulgte så efter Herdahl som nu er gått innover efter ryper. Jeg fulgte Otto en runde oppe i fjellet til endel kassefeller. Otto skjøt en hare. Herd. fikk ^{fem} flaxe ryper. Vi skal bruke vildtet til giftåter.

G. Wynn, tirsdag 26/11.

Uveir i han luft, Atmosfærisk sykdom i luften, som Ragnv. Pedersen sier. Vi holdt oss innendørs, giftet fem ryper til mig og endå åter til karene her. Spiste råsengrøt og stekt flekk. Pratet i vildenvei.

Stordalen, onsdag 27/11.

Vel, nu er vi her. Startet fra C.Wynn imorges kl.9. Ved "materiallageret" tok jeg en sekk kul ombord og de andre 10 planker til fall-feller. De gikk på ski og fikk låne "Fylla". Jeg måtte derfor spenne mig selv for sleden da lasset blev for jævlig for "Pål" alene. Først var bra og fint veir; men det var såpass sne på isen at det blev tungt å gå uten ski. Etter 3½ time var vi imidlertid fremme, og har det nu ganske kost, ennskjøt litt trangt. Men hvad gjør det vel! Her er nu i overflod med brensel og mat.

Cape Borlase Warren, torsdag 28/11.

Når jeg ser bort fra den dagen i september da Otto og jeg skjøt ned 16 moskus, har dagen idag vært min beste dag heroppe hertil.

Jeg drog fra Stordalen i grålysningen kl.10 med svinaktig sur blest i ryggen. Isen var bra og jeg godt oplagt. Ved Flatnesset undgikk jeg skru-åsen ved å gå utenom den, temmelig langt tilhavs. Det blev jo en krok; men antagelig sparte jeg det likevel.

Ved munningen av Haredalen la jeg en giftrype og placerte dek øvrige 4 videre på veien hen mot Kulbergene. I den første saksen lå der en stor hvitrev død. Den var ordentlig tilredt og innfiltret i begge saksene og vanskelig å få løs. I skrekken har den både dritt og pisset.

Også neste saks var lukket; men reven har her levet fan efterat foten den satt fast med var frosset. Den er så knekket og mikket er blit fri ~~en~~ en fot som satt tilbake i saksen.

Den neste saks står på en høi brink. Allerede på avstann kunde jeg se at der var rev i den.- og levende. Reven hang i begge saksene efter labbene og var temmelig utkjørt. Den bet i katanken da jeg satte foten over den og knuste brystet dens. Døden komme hurtig slik.

På det hittedste sakse-par var der ikke åte. Imidlertid har en ræv været sæk henne og snust til dem igår. Sporene var tydelige i nysneen.

Det var nu tatt til å bli bra skjømt. Klokken kunde vel være ca.2. Jeg tapte megen tid med å sette op saksene og legge ut åtene. Der skal bl.a. meget sten til for å ankre ned åtene, og nu da alt er fastfrosset, tar det uforholdsmessig lang tid å bryte løs den nødv.sten.

Da den sidste åten var lagt op like utfor kulbergene på en haug satte jeg kurs bent over bukten mot B.Warren, og var da forberedt på at komme frem til Hershell i stupe mørke, idet dagen var ganske sluknet nede i Sydvest.

En halvtime senere la jeg iland her på yttersiden av bergene for å ta gjenveien over capet. Og der oppe på brånken møtte jeg min første bjørn!

Jeg blev var en hvitgrå skygge som beveget sig mellem de svarte bergene mot isen, ca. 100 meter borte. Da det var umulig å sigte, gikk jeg nærmere samtidig som bjørnen kom mot mig. På 50 meters hold stanset den og svinget unna. Jeg vilde da prøve et skudd, og rettet geværet så omtrentlig mot bogens dens. Sigte og korn såes ikke. Den fikk kulen i brystet likevel, gjøre et jump som en løbsk ridehest og ramlet overenne. for straks efter å reise sig og vakle utover berget ned på isen. Jeg sendte to skudd efter den, uten at jeg vet om jeg traff, og sprang efter. Imidlertid var den kommet inn mellem iskossene som ligger helt tett her og jeg renoncerte på å søke efter den i mørket. Ved hjelp av fyrstikk så jeg blod i sporet. Istedenfor å gå til Hershell, bestemte jeg mig da til å overnatte her, for å lete efter bjørnen imorgen.

Sisste stormen hadde igjen blokert døren på innsiden. Jeg måtte derfor åpne hullet i taket for å komme inn. Så var det da å måkke sne ut i en halvtime, før huset var så noenlunde beboelig

Nu har jeg det så kost som det er mulig i et hus, hvis gulv er is og vegger sten, utett og jævlig, med en snefonn under bordet og en bak ovnen. Men oppe på brisken hvor jeg nu sitter på soveposen som er bredd utover et hvitrimet moskus-skinn, her er det slett ikke så aller værst. Alt er relativt her i verden, og jeg syns jeg har det bra, tiltrods for at min middag og aftensmat idag har bestått av $1\frac{1}{2}$ liter sterk kakao. Annet eier jeg ikke å spise; men slikt er jeg blit vant med nu.

Altså bjørnejagt imorgen! Og så hjem til Hershell efter en tur på 10 dager med proviant for 2.- Slikt oplever man i vinterstormene på Grønland.

C. Hershell, fredag 29/11.

Kl. 10 tørnet jeg ut, gadd ikke fyre op^{og}varme kakao, men gikk direkte på bjørnesporet. Inne på land, like der hvor jeg hadde gått ned på isen i mørket igår fikk jeg se to bjørner. Det så foð mig som om den ene lå i åpningen til et hi, mens den annen lå under en fonn og lurte. Jeg gikk dem inn på ca. 50 m. og gav dem hver et skudd. Begge lå fremdeles urørlig, og jeg tenkte da at her hadde jeg saktens præstert to fine skudd i grålyset. Vel, da jeg kom hertil byttet, var de begge stivfrosne, - den ene halvt opett av annen bjørn. Det var to unger som har tatt åtene våre og er blitt forgiftet. Så fulgte jeg blodsporet ut mellem iskossene ca. 500 meter; men der gikk de ut i ophopede skru-isen, og da lyset omsider var begynt å blakke av, tok jeg retning for Hershell.

Nu var det fans tungt å gå p.gr. av sneen. Jeg måtte grynne dels tilknes og temmelig matt var jeg da jeg jo ikke hadde smakt ordentlig mat siden igår morges, og absolutt intet idag. Men siden jeg kom til Hershell har jeg ikke gjort annet enn å drikke, - kaffe, kakao, citronsaft i stampevis. Slik arter sult og slaphet sig på 74° nord.

Ute ved saksene på første neset har en stor bjørn gått op, spist av hvalrossbøgeh. Imidlertid har den fått ene saksen om foten. Der var ragg i den ennu. Den har kommet sig løs, har gått noen skridt og rullet sig rundt i sneen. Sporet viste sluttelig innover land.

Nu lager A. flesk og bønner. Antakelig får jeg "ondt i maven" til natten.

C.Hershell, lørdag 30/11.

Inatt sovnet jeg efter kl.3. og blev tørnet ut kl.6 $\frac{1}{2}$, idet vi skulde ut til Borlase Warren. I mørke ennu kjørte jeg med 5 bikjer og den store sleden mens A. gikk på ski.

Vi fant bare de to bjørneungene, av hvilke vi tok den mørke med tilbake. Den annen viste sig å være helt molestert av annen bjørn. "Min bjørn" fulgte vi blodsporet efter ca. 1 $\frac{1}{2}$ km. ut i isbaksen. Men det ser ut til at den er kviknet til efterhvert. Dog ser det ut til at den er dødelig såret idet den tydelig har frøst blod ut av nesen. Der var en veldig masse bjørnetrakk ute i isen.

Jeg antar at vi hadde ca. +30° idag og spesielt tilbaketuren var en iskall og hutrende fornøielse. Jeg skalv som et aspeløv lenge efter at jeg var kommet i hus, og læstene var frosset fast i katankene.

En stor bjørn har gått op på landkallen optil sledesporet vort mens vi var derute. Vi kunde imidlertid ikke undersøke dette nærmere p.gr. av mørket. Det var her like utom huset og vi antar at den har hi i landkallen. Da kniper vi den en dag!

Nu er jeg ca. $\frac{1}{2}$ -tint. Vi har nu målt temperaturen. Den er +30 $\frac{1}{2}$ ^o.

C.Hershell, søndag 1/12.

Jeg forbedret patronbeltet. Grov ned bjørneungen.

A. var en formiddagstur utover og så etter bjørn. +19°.

C.H. Mandag 2/12.

Var imorges på vei inn til varmekilden; men måtte snu da skibinningen streiket, A. var gått igang med å flå de to hvit-rævene mine, og jeg satte mig til som tilskuer en stunn. Har så sidenefter laget middag og forbedret bunningene, samt begynt å såle støvlene. + 20°.

C.H. tirsdag 3/12.

Snestorm av en annen verden. Skavelen ligger flere meter høi og bred om huset. Jeg har fortsatt med å reparere støvlene mine, som var ganske ødelagt. A. har spilt et ræveskinn.

C.H. onsdag 4/12.

Jeg har ligget nesten hele dagen p.gr. av byld bak begge ørene; men intet er forsåvidt forsømt ved det, da det fyker værre ute fremdeles.

C.H. torsdag 5/12.

Uveir idag også om enn smulere utpå kvellen. Stormen har brukket op isen utfor her igjen.

Det er A.'s fødselsdag idag. Stekte i d.a. biff med citronkrem til dessert. A. har forøvrig feiret dagen i køien. Neida, ikke spor syk; men hvad fan skal en ta sig til i disse stormene. Jeg er nu ferdig med sålingen av skistøvlene. Mildt veir.

Førøvrig begynner jeg nu å ane at vi må gjøre fiasko ivinter. Vi er nesten midt i beste sesongen, men intet av betydning er gjort. Jeg har passet de fellene vi har heromkring og drog altså på eget initiativ den turen nordover; - men A. som jo er her fordi han skulde vite hvad som skal gjøres her og på C.Wynn, han går her og tuller uten den minste mening. Jeg har selvsagt intet å si, er bunnet med en slavekontrakt; men det er

hardt å se så jup en latskap samlet i et menneske. Men såsnart jeg er frisk igjen og veiret tillater det går jeg fluksens til Borlase Warren og driver fangsten derfra etter fattig men best mulig evne. Kanhende snubler jeg da over en bjørn eller to derute. Logiét lar sågu meget tilbake å ønske; men det driter jeg nu gladeligen udi. Jeg syns småt det tar til å lukte råttent, that's all, og da vil jeg unna kadaveret!!!

C.H. fredag 6/12.

Skiet idag innover til varmekilden. Revespor ved saksene. Gav dyrene mat og måkket gangen i sneskavlen utfor huset. Larsen og Bøgvad kom hertil i eftermiddag. De har fått 9 hvitrev og en bjørn.. Rudi har bodd der i fem dager ~~aktar~~ under siste storm. Like efter mistet han "Bob" på gift ved førstehuset.

Larsens bjørn: Han fant et hi i en fonn på Claweringsøya. Bjørnen vilde ikke ut. Han hørte den gaule og "hakke tenner" (?) inne i hiet. Prøvde å lempe lysbomber inn i hiet, men traff ikke. Gikk så ned under hullet og skjøt på skrå inn. Bjørnen kom nu ut vrælte og fræste mot ham. Fikk gitt den et skudd i halsen; men i febrilskhet satte han to patroner fast i kammeret. Bj. kom helt ut, med blodet fossende av skuddsåret, la heldigvås ikke mot ham, men sjanglet unna. Da den var ca. 1000 m. borte hadde L. atter geværet klart, sendte den et skudd og løp efter på ski. Fant den igjen under en skavel. Den lå da flatt overenne, lik en sovende mann". Trodde den var ferdig men skjøt den i ryggen. Den reiste sig imidlertid, men fikk så en kule i pannen, trimlet overenne og blev liggende og slå med den ene bakfoten. L. tok til å flå, snittet ned ene bakfoten og begynte på den annen, da bj. fikk en krampetrekning, strakte ut labbene så L. føk over-enne. Da gikk L. hjem, og bj. blev først hentet den neste dag. (Spor som ikke blir visket ut).

C.H. lørdag 7/12.

Inatt sov jeg ikke p.gr.av byldene, idet jeg "opererte" den på høire øret og fikk overjævlige smerter. Istedet sov jeg hele dagen, mens A. bakte 10 brød og laget middag som vi spiste nu kl.1 natt. Larsen og Bøgvad har også sovet hele dagen. Nu har jeg preparert begge ørene og så er jeg ferdig med fanskapen for denne gang.

Det stormer jævlig idag også og fyker så vi ikke kan gå et skridt utenfor uten at alle klar er fylt av sne. Skavlen utenfor ligger pånytt over huset.

Men herinne har vi det bra, med "dunder", sang og musikk.

C.H. søndag 8/12.

Storm idag også. Jeg har hatt kokedag. En av de store hvalpene er døde, antakelig av hvalpesyke.

C.H. mandag 9/12.

Stygveir fremdeles. Arnulf skjøt idag de to andre store hvalpene. De var nesten døde. Ikvell har vi tatt inn "Lycy", tispene av "Ladys" små. Hun er svært dårlig.

A. har idag igjen hatt en raptus av gavmildhet overfor danskene. Gav dem salt, tomatpuré m.v. Det er ikke slik at jeg på noen måte misunder danskene det de får. Vi har jo ikke så absolutt bruk for det; men jeg syns der er så satans uretferdig at karene på C.Wynn ikke får det, fordi "de godt kan klare sig foruten". Og selskapet, har vel, ja selvsagt kjøpt utstyr og proviant til avbenyttelse for ekspedisjonens egne medlemmer. Det aner mig da at en oppgjørets dag en gang må komme. Og om den mot forventning ikke kommer, så kan det jo være mig fan det samme, bare opprører en så ensidig partiskhet, ja en slik påtakelig stormannsgalskap mig. Det har forbauset og fortørnet mig å se hvor liten evne vår almektige overordnede har til nettop å optre

som overordnet. Personlig er jeg i det daglige godt istann til å heve mi mig over dette. Jeg utfører det jeg mener er min forbannede plikt, likeså søker jeg efter evne å tute med den ulv som er ute. Og jeg har jo alle tider vært henvist til mit eget selskap. Derfor liker jeg mig tross det hele helt bra; men ennå en vinter sammen med "parti-leder" Gisvold kommer jeg ikke til å ligge, om det da kan unngås.

Larsen forteller: På Shannon skulde en mann gå ut for å lese av termometeret. Rev av en fyrstikk og lyste like i fjeset på en bjørn. Han sprang hujende inn med bjørnen i hælene. Han jumpet op i køien, og bjørnen blev skudt av en annen mann som lå i sin køi. Den ramlet midt på stuegulvet.

I Karlshavn hadde man spilt et moskusskinn på ytterveggen. En kvell hørte de noe grave på skinnen og med et fikk veggen et dundrende slag som drev tallerkner og kopper ned av rekkene. De sprang ut, men fikk ikke bjørnen.

Ved Hvalrossøya har danskene engang observert en hunbjørn omgitt av seks han-bjørner som aloss om henne. Det var i november på ny-isen.

Larsen antar at bjørnen parrer i November-december og føder i januar-februar-mars.

Når hundene jager en bjørn, bjeffer de ikke. Bjørnen sitter så å si på nederste ryggen. Er lidelig kjapp når den slår eller vender sig. Gjør stundom byks rett ut på 5-6 meter i et sprang. De gamle bjørner er de mest flegmatiske de blir bare sittende og slå, mens de unge bj. er de farligste. Enkelte unge bj. lar sig ikke stanse av hundene, slik at man kommer dem nærmere enn ca. 300 meter. Slike må man søke å stanse med en kule.

Bjørnen går alle tider nordover langs landet. Antakelig følger den baksen i driften sørover, og når den kommer ned mot Liverpoolskysten, går den mot land og spaserer igjen mot nord.

Hiene: Larsen vet ikke om at de noensinde er skudt han-bjørn i hi, bare hunbjørn om enn enkelte ganger med temmelig store unger av hankjøn. Hiene ligger i store snefonner, enkelte ganger gravd ned til hulrummene ved elveleier i tilfokne daler. Men enkelte ganger, f.eks. i Tyrolerfjorden og på Hold.with Hope har man observert bjørnen gå op i høie, for mennesker ubestigelige tinner hvor der ligger fonner. Og der graver den sig så inn.

Larsen beretter at han flere ganger har skudt bjørn som har hatt sår etter slagsmål. Bl.a. fant han engang en forferdelig svull etter bit i siden på en bjørn. Den var større enn en knyktneve og full av materie.

Arktisk vanvidd: En ellers helt frisk og likevektig mann, fikk en vinter en sand rædsel for å gå inn i hyttene han kom til, idet han gikk med en evig angst for at folkene skulde være bli t sindsyke, og vilde komme til å skyte ham ned. Når han kom til et hus banket han på; men gikk ikke inn, og når så folkene kom ut, stod han der avventende med spendt revolver i næven.-

En mann, som lå alene i et bjørneterreng, blev omsider så nervøs av bjørnens besøk ved stuen at man aldrig kunde komme frem til huset, uten å bli mødt kik av et geværsløp i døren.- Samme mann lå i en fangsthytte da en stor bjørn kom op på taket og trådte igjennem det. Han skjøt den ved å fyre på må-få op der han antok at bjørnen stod

Ja, det var det!-

C.Hershell 10-11-12/12.

Bare storm og døgn-vildt innendørs-eteri.

Sandodden 13/12.-

Fint veir idag med måneskin fra kl.12 ca. Danskene gikk kl.9. A. kjørte med alle hundene på en et ellerandeforhåpentlig viktig tur til Myggbukta og muligens Ymer øya. Han blir borte til jul. Ti stille min munn og hold din kritikk for dig selv!!

Jeg gikk på ski inn til Sandodden for å få noe

spekk til bjørneåter til utlegning på Borlase Warren. Fint føre på landkallen; men temmelig hardtføket. Snørekjørte efter sleden halve veien for å hjelpe med styringen i fokskavlene. Isen er i sidste stormen brudt op inn til bjørnekadaveret. Kom frem sammen med Larsen og Bøgvad kl. 3 i strålende måneskin. Vi overnatter begge her. Der lå tre ganske nyflådde bjørneskind utfør huset da vi kom hit.

Bjørnene på Sandodden: Jensen skulde forleden kvell kl. 8 gå ut og lukke ind moskuskaldøren. Da han åpnet ytterdøren så han bent ind i fjeset på en bjørn som stod midt på mellem hundekassene. Disse, ja hundene altså, hadde ikke mukket et kvekk.

Her er en bjørn! skrek Jensen og slamret døren i. Jennow fikk med sig lyskaster og revolver og Jensen fulgte med riflen. Her er kraft æde mig to bjørne! Nei tre!

Nu, der var tre, en middels binne med 2 års-unger: Alle stanset da lyset blev satt på dem og binneren falt momentant for et bogskudd. Sterkt såret sprang ungene ned på isen, vendte brølende tilbake og fortrakk igjen efter en ny salve. Begge lå døde nede på isen.

C.Hershell lørdag 14/12.

A. kjørte imorges vädere innover Tyrolerfjorden, mens Larsen og jeg returnerte hertil via Sandøya, hvor danske har et hit-til urørt selvskudd. Larsen fikk ingen rev. Han overnatter her sammen med mig og drar tilbake imorgen. Fint veir ned litt sno. Temp. +24°. Måneskin fra ca. kl. 11 men delvis overskyet. Larsen er en utholdende og hurtig ski-løper på flatt terreng; om enn blottet for teknikk. I hvert fall fulgte han godt med endskjønt jeg travet for full fart hele veien.

C.H. søndag 15/12.

Larsen vekket mig kl. 9 med kaffe på sengen, Han er nu engang låk sig selv den karen. En times tid efter bød han farvel.

Jeg har så senere vasket i huset og ordnet op. Og det trengtes. Har gitt rævne mat, laget hundehus i sjåen og måkket ut av skuret. "Lady" har jamret sig stygt i det siste og har fått mye juling av sin herre i den anl. Idag var hun rent umulig og jeg tok mig derfor til å undersøke henne. Det viser sig at båndet om halsen har strammet sig i kulden og gnaget et stygt sår under strupen og i snørets bredde rundt halsen ligger ~~xxxxxxx~~ røde kjøttet bart. Desuten fant jeg frostsår i ørene, svarte og blodige. Nu har jeg prøvet å doktorere på henne med noe salve og greier. Men inatt får hun ligge inne.

Smørgøst til middag med kalvetunge efter. Herlig veir, +21°.

C.H. mandag 16/12.

Har skrapet og spilt et av de raveskinn A. flådde for ca. 14 dager siden. Det var svært fortørket og vanskelig å få fettet av. Lang tid tok det ihvertfall.

Videre har jeg gjort mig istann til en 2 dages tur nordover. Bl.a. sydd om skinnvåttene. Starter så imorgen når veiret er bra og må vel grave mig inn på Borlase Warren. Nu for øieblikket er det overskyet ute og blåser litt. Svinaktig kalt.

C.H. tirsdag 17/12.

Nå det blev ikke noen tur nordover idag. Det snedde og fåk værre imorges, og jeg våger mig ikke til å risikere bli liggende veirfast i gammen på B.W. når rævne og hvalpene må lates alene tilbake.

Så har jeg da gitt dyrene mat, tappet petroleum, brent kaffe, feiet ovnen og laget julepakker til den 24. som vel skal tilbringes på Sandodden. Blir det imidlertid noenlunde veir en av de nærmeste dager, då åkar jag, lilla du!

Litt opklaring nu tilkvelde; men i tette banker i nord og ~~sør~~ øst.

C.H. onsdag 18/12

Uveiret i de nordre strøk har gitt sig utover dagen. Ikvell er de ganske stille og måneklart. Holder det sig slik, får jeg dra nordpå imorgen.

Jeg stod sent op idag.- hadde jo lite og intet å gjøre. Stekte imidlertid endel pannekaker om her skulde komme folk nord- eller sørfra. Har så vasket mig over hele kroppen og- pusset tennene. Nu er jeg så fisfornem at jeg ikke kjendes ved folk på mils vei.

Dagene går såman om en er ensom også, kanhænde likere end ellers. Her er så velsignet fritt uten et skjævt "administrerende" blikk festet ved alt det en for^etar sig. I 8 lange år har jeg nu selv vært overordnet, jeg vet hvad man kan lide ved det. Derfor ynkes jeg over min nuværende "chef" som ikke har begrep om å administrere en enkelt mann uten å tape sin egen arbeidsevne hist oppe på en haimgjort piedestal. Engang - hjemme - var vi to venner, trodde jeg,- men det venskapet er forduftet ved "administrasjon". Noe så innerlig skakt og rotet og evneløst sludret som "kapteinens" ledelse av "nordpartiet" skal en lete efter. Hans store ord hjemme, hans energi, hans erfaringer, å så dyrekjøpte,- hans utholdenhet, mot, foretaksomhet,- alt var svada, ord, ord, forbannet bare ord og prat! Fan i heteste helvete!

C.H. torsdag 19/12.

Skiet imorges, ja det var forresten da det likesom lysnet litt, inn til varmekilden. Fint føre, men aldeles skjømt så jeg ikke så terrenget foran mig. Det var overskyet og månen ganske vekk. Snart er det helt mørkt. Kunde ikke se efter spor heller gr. mørket. Dagen gikk med litt reparasjoner av forskj.tøi.

C.H. Fredag 20/12.

Tørnet som vanlig ut da klokken kimet kl. 9; men så det ikke likt til å gå til B.W. idag heller. Det blåser ganske

godt ute i nord og derute ligger en nokså truende sne-kjukke og spøker.

Selvsagt, hvis jeg ikke på død og liv måtte gjøre turen på 2 dager for dyrenes skyll, var jeg naturligvis dradd avgårde for flere dager siden; men jeg kan, som det nu arter sig, ikke risikere å bli liggende veirfast dernord.

Har ikke foretatt mig noe vesentlig idag. Det er for mørkt til å arbeide ute, og ellers er jeg for tiden ajour med alt innendørs arbeide, når da unntas anorakken min; men jeg vil ikke ha den sjauen med revhår nu når jeg har ordnet til jul. Forøvrig får jeg nok anorakken ferdig tidnok likevel; idet jeg ikke tror jeg kommer til å kjøre så svært meget til våren heller.

C.H. lørdag 21/12.

Idag har det ikke vært større antydning til dag,- vi har det nu snart så mørkt som det kan bli på denne bredde. Om to dager snur det da endelig mot lysere dager.

Jeg var igårkvell litt sjaber idet den ene ørebylden hadde tatt sig op igjen; men utpå natten satte jeg kniven i den, og idag er det lettere.

Vasket rundt til jul idag. Det trengtes ihvertfall. Her var "grusomt skittent" i køjen nu; men nu efter vel 3 timers strev, har jeg fått så meget skitt av at jeg kan se gulvplankene og jamen er det nu lenge siden jeg så dem sist! Så har jeg vasket op endel kjøkkensaker og stekt mig en portion pannekaker, gitt dyrene mat,- og så er jeg ferdig til jul. Her er såmen ikke mere å foreta sig. Så blir det å begrave såg i Wells historie igjen.

Det fyker litt ute og er nokså overtrukket. Ute i nord blæser det ganske godt, med sne igjen.

C.H. søndag 22/12.

Var en svip nordover idag idet det var endel lysere gr. klarveir i syd. Bar noe kjøtt fra gammen og foret rævne for

julen. Ikvell blåser det igjen helt friskt; men blir det ikke regulær storm, drar jeg til Sandodden på julebesøk imorgen og blir der 2 døgn.

C.H. mandag 23/12.

Dette er jamen litt for fortørende, ikke sant!
Kl. 9 imorges snedde det så tett ute at det knapt var til å puste. Jeg ventet for å se veiret an til kl. 12; men da det så i tilgift tok til å storme noe rent vederstyggelig, blev jeg bann satt forbannet og gikk og la mig, rett og slett. - Kl. 6 em. stod jeg op igjen, laget noe kjøstrask og en bringebærgele. For øieblikket er jeg iferd med å fordøie dette, og det er som følge herav mere ro i mit indre. - Imidlertid fyker det fortsatt ute. Det lyr akurat som en står og lemper strøsuksaker mot veggen. En enslig stjerne så jeg ganske vist, da jeg var ute og foret hvalpene. Men en stjerne gir intet reiseveir.

Vi får nu se imorgen. Det er jo siste frist!

C.H., tirsdag 24/12.

Ja, gledelig jul da! Det var ikke å tenke på å gå sørover imorges. Så var det da intet annet for end å feire julen alene her. Jeg har ikke gidde pynte op eller slikt no. Det vilde jo være skaperi av en enkelt mann.

Men jeg har likevel fulgt tradisjonen forsåvidt som jeg har laget grøt til hvalpene og mig sjøl. En av dem var forresten ufin ^{just} under op-øsningshøitidligheten da klokkene kimer kl. 5. Det var selvfølgelig "Lucy" og hun blev utstøtt av paradiset.

Så har jeg tittet på julebrevene og pakkene. Det var jo en god del overaskelser, spesielt i dem jeg ikke hadde ventet å få.

Ensom jul her i villmarken, åja, det går såmen godt an. Dagen er præcis som en av de øvrige 365, hverken værre eller likere. Jeg skåler med mig selv i ribssaft og har det just passe

lystelig. Nu skal jeg hugge op en rype til bikjene, så forstår de at virkelig noe er påferde, enten høitid eller også tror de at vel at jeg er blit rar.

Hadde jeg ennu hat mig en skikkelig juledram, skjont å drikke den alene, vilde vel heller ikke vært så fornøielig. Nåja, skål da everybody! I ribssaft av en øse!

C.H. onsdag 25/12.

Har tatt det med ro idag også. Ute er det fremdeles snetykt; men likevel litt lettere, slik at jeg kan skimte noen omgivelse. Inne i sør ligger det ikveld en kulsvart banke som jeg ikke riktig forstår hva er. Himmelen er ellers overalt hvit, men netop der f sør ser det ut som om en svart kulsvart røk siger utover. Gud vet hva det er. Får se om fenomenet holder sig til lysningen imorgen.

"Han" har lagt ned omkr. $\frac{1}{2}$ meter sne herute de siste dagene, riktig lett, fin julesne. Men jeg frykter for at det i nær fremtid blir storm ut av dette. Det er jo opskriften her: Sne og så storm. Lysner det imidlertid akter jeg mig til Sandodden nytårskveld, hvis da ikke A. er kommet hjem til den tid. Jeg har ham stygt mistenkt for at han drog sørøver for å feire julen dernede. I så fall var det svinaktig tarvelig. Imidlertid får jeg nu se eller rettere høre, hvor han befant sig julekvellen. Ja en blir rent kriminelt mistenksom overfor en fyr av hans støpning.

Ellers stunner jeg mot tiden da det skal bli blott en liten smule lysere, da gir jeg fanden i hele Hershell og drar nordpå med ski og sovepose. Jeg skal ihvertfall gjøre hva jeg kan for å gjøre fiaskoen hennord minst mulig. Den er stor nok som den er allerede!

Kl. er nu vel 8. Jeg spiser nu straks middag: En oppvarmet box rogn med poteter og smeltet smør.

C.H. torsdag 26/12.

Intet særlig nytt idag. Den svarte røklignende banken var likevel en skyansamling. Den så så svart ut mot snettette luften ellers. Kokte idag en stor portion labskaus, så har jeg letvindt kokmat om der skulde komme et menneske. Stjerneklart ikveld.

C.H. fredag 27/12.

Den lyseste dagen jeg har hatt på lenge, ganske klart i sør og vest imorges men tungesnebanker i nord. Antar det sner like nordfor. Slik ser det ut. Og nu ut på kvellen trekker det igjen over, om det enn er nokså opklart og litt lyst også fra nordlyset..

Jeg har måkket omkring hytta idag. Bl.a. vei ned til kuldepotet, hvorfra jeg drog hjem en sekk. Det er bra å ha alt i hus når stormen kommer. Likeledes har jeg hentet kjøtt fra gammen. Der er forøvrig ganske tomt nu, og bra var det om A. fikk dra seg hjem så vi kunde hente ferskt fra Claweringa. Men kanskje ligger der like my sne innenfor som her, i så fall er han lovlig undskyldt, for sneen rekker mig på somme steder op på låret. Slik som det nu er kan jeg neppe vente danskene herover med det første, og liten vits er det for meg å forcere mig nordover før all sneen er feiet vekk. Får ta det med ro til over ny-året.

Hvalpene har vært svært urørlige de siste nettene. Jeg har tørnet ut mange ganger, men intet har vært å se. Spor fins det heller ikke på lang lei. Antakelig må det være bulder fra isen som skremmer dem, - eller fugl som trekker forbi.

C.H. lørdag 28/12.

Jeg har hatt en temmelig urolig natt. Først fikk jeg diare av noe eplegrøt som jeg spiste igår, og måtte ut. Det var kl.3.

Kl. vel 5. gjore Lucy sin største og mest illeluktende

forretning i tøffelen min. Utkastelse og renselsesfest.

Nærmere 6 måtte jeg ut å hugge isen av taket, idet den begynte å tine så det seg ned i stua. Stormen begynte så kl 7½ og har rast siden med små pusterøm.

Jeg stod op ved middagstider, foret dyrene og måkket en stor skavel unna døren. Nu kl.9. kvell er det igjen ganske rølig; men all himmelen er svart og svanger av uveir. Så her blir nokk mere av slaget når "han" bare har fått pustet på. Men like bra var det, så vi kan bli ferdig med det. Isen utfor her er naturligvis gått op igjen, dog ikke lenger enn ca.500 m. innover herfra. Feiet ovnen.

C.H. søndag 29/12.

Absolutt intet å melde idag utover at stormen spaknet ut på dagen og ikveld er det stille og ganske stjerneklart. Hvis de holder sig slik, drar jeg til Sandodden imorgen.

C.H. mandag 30/12.

Selvfølgelig lå jeg inatt og leste Wells sålenge at jeg forsov mig imorges. Det har vært fint stille og stjerneklart i hele dag, temmelig kalt.

Men så får vi se "til morgen" som danskene sier.

C.H. tirsdag 31/12.

Vel så er vi kommet til the end of it. Om noen for et år siden hadde sagt mig at jeg idag skulde sitte ensom her på Cape Hershell så hadde jeg anbefalt vedk. innlagt til observasjon. Men så forunderlig er nu engang skjebnens veier,

Idag skulde jeg også fylde så omtrent 28 år, eller muligens er det 29. Gratulerer da! Takk, takk, meget at du erindret 8 dagen.

Ikke så meget formedelst min høie alder! Men av for meget kaffe, var det mig umulig å få sove før kl. 23 imorges.

Ja jeg så på klokken ved 8-tiden. Hvalpene holdt også et syn-

dig leven den ganske natt, og jeg tørnet ut diverse ganger uten å se noe. Kl. 11 stod jeg op. Klokken kimet da, og skiet innover til varmekilden. Så da at der var helt ferske spor av en bingse med en uhge like neden for hytta ved spekkstønnen. Likeledes har bjørnen gått op p og omkring gammen. Så var det altså ikke blind alarm inatt likevel. På turen innover råket jeg på en flokk ryper; men desv. hadde jeg Lady med og det svinet vet å gjøre rent bord.. Intet i fellene og ikke et dæmned spor å se hele veien.

Nu har jeg brent et stykke spekk i ovnen og eftersom luftdraget står fra land tør det jo hende at jeg får besøk av bjørnene senere på dagens døgnet. Bare synd at det ikke er månelyst.

Inn til Sandodden gad jeg ikke gå. Sannt å si så kjeder jeg mig i almindelighet bannsatt derinne. Har det såmen like greit alene her. Forøvrig hadde jeg smått ventet Arnulf hjem idag; men det ser ut til at han tar den turist-turen sin svært alvorlig.

C.H. onsdag 1/1-1930.

Gikk innover og skjøt 6 av de rypene jeg så igår. Kommet hjem laget jeg en bjørneåte og satt op ute på isen. Mens jeg holdt på med dette, kom Larsen og Bøgvad, - begge temmelig fortørnet over at jeg ikke var kommet til S.odden straks veiret blev godt. Så er det ingen vei utenom. Jeg får trø med dem imorgen. De har intet fått siden sist. ----- +34°.

Torsdag, fredag og lørdag var jeg så inne hos danskene. Hadde det svinaktig koselig og fikk endog presenter, Tuteins bok "Fangstmenn" av Bøgvad, og 100 egyptiske cigaretter av Jenow. Traktementet var overdådig. Alle mulige Larsenske kaker med og uten krem, genever, likør, rom, madeira og et udmerket jule-øl de har brygget.

C.H. søndag 5/1 - 30.

Gikk fra S.oddan kl. 9/11 og kom hertil 1/4 2. Her var alt som da vi forlot huset. Har gitt dyrene mat og vasket litt.

En av blårevene har brutt sig gjennom nettingen sin inn til de 3 hvite. Skal undersøke det imorgen. Fint veir, kalt og litt skyet i sør.

C.H. mandag 6/1.

Helt skyet og temmelig skjømt idag. Har sett til bjørneåten som var urørt. Flyttet den inn på landkallen innenfor gammen, så driver den ikke av seg om isen går op.

Hentet en kulsekk og fyllt parafin. Reparerert hvalpehuset med sneklepper og festet en sekk foran døren. Nu har de det riktig lunt. Holder nu på å bage rundstykker til å ta med når jeg en av de nærmeste dagene drar nordover. Har også ordnet op utfor stuen.

C.H. tirsdag 7/1.

Det kunde være snurrig å gi en ^{full} skildring av hvordan en slik vinterdag i mørketiden leves av en ensom mann i en ensom stue in the desert, som engelskmennene sier:

Vekker-uret kårer kl. 9. Det er stupe mørkt og fosforviserne på uret lyser formelig op på hyllen like fremfor hodet mit. Vinduet fortoner sig likevel som en dyp-dypblå firkant ut mot det fri og talar om at en skjær dag er ved å gry langt under havbrynet i sydkøst. Det er bitende kalt og det trekker isnende over ansiktet mit. Tiltross for at jeg ligger ~~mått~~ fullt påkledd under to doble ulltepper og en dundyne merker jeg kulden der hvor teppene gir et aldrig så litet innsmett for trekken.

Det er en ren viljeanspennelse å stå op en slik morgen, og det kan vel hende at kl. blir talt 10 før jeg slenger mig ned av køien og tenner lampen. Termometeret viser +26° på hyllen i Arnulfs køie. Avkjølingen er momentan når jeg først

er ute av teppene. Det svir i ørene.

Alt er parat til opfyring. I en fei blir ovnen rensset, ved lempet inn, en "Teddy"-boks med parafin heldt over den, der oppå kul og så snart fyrstikken blusser mot veden, trekker ovnen som i orkan. Så utfor døren som snarest i et reglementert nødvendig erend. Sneen er bitter. Dag-rannen er såvidt blitt lys-blå derute i sydvest. På sekunder etter ligger jeg igjen hutrende i sengen, fryser så jeg skjelver. Latterlig? Vel, prøv det selv!

Imens larmer ovnen, den er netop feiet og trekker sugende. Den spraker velsignet og den bundfrosne kaffikjelen begynner å gi fra sig astmatiske host. Etter et kvarter er det litt lunere. Jeg tørner ut igjen og lemper mere kul innpå.

Alt er stivfrosset, og alt må nu tines. Vannbøtten, melkeboksen, brødet og smørret.

Det tar jamnt en halv time før en er gjenfødt og føler sig som et normalt menneske. Kaffen gjør underverker. Den drikkes skoldhet, kop etter kop, så den brenner i kroppen, så gane og tungen blir nåmen.

Et kvarters frimånutt med morgencigaretten, mens en litt etter litt tiner op. Det er en velsignet stunn. Imens henger de is-spekte støvlene mine over ovnen.

Kl. 11 rusler jeg så på ski ^{nord-}over sletten. Sneen ligger i skavler som små bølger og er ubehagelig å gå på. Stunnen går skiene igjennem og jeg trør i til over knærne. Mørkt er det også. Jeg skimter såvidt de avfakne, svarte flekkene på sletten. Himmelbrynet i sør har fått farve som messing.

Fra det øieblikk jeg forlater hytten, er jeg midt i jatterrenget.

Med sinene spendt til det ytterste går jeg og stirrer fremfor mig. Hvis der er ryper på avbærerne, skal jeg kunne ski-ete såvidt de kvite skuggene som piler om mellem

svart stein og små sneskavler.

Og idag er der fugl. Jeg kan ikke skimte hver enkelt; men som jeg går der, fornemmer jeg liksom et kvitt slør som glir over det svarte der foran tilhøire. Skiene spennes av og haggelgeværet gjøres klart: Når en først har sett fuglen er det ikke jagt lenger. Idag er her seks ryper. Jeg går dem inn på ti-femten meter, jager flok'en sammen og ekspederer samtlige i to skudd.

Kommet op i sand- og steinbrinkene hvor feldene står er dagen så lys som den kan bli det på denne årstid. Det hildrer svakt rosenrødt langt ute i havisen og over de dypsvarte tek konturene av Jackson-øya og Hold With Hopes fjell.

Men skjont det er høgdags, er det umulig å se konturene av skavler og steinhauger heroppe. En setter utfor det en tror er en lang flat flate, og går på hue utfor en hængeskavl, eller en seiler med lynfart ned i en liten dal som ikke var til å se, eller en farer med stor hurtighet på næsen op i en steinrøis som skjulte sig bak en liten fokk-brø, eller en renner begge skiene langt inn i en meterhøi skavl foran sig og ^etter hodet mot samme, - eller det bår i sugende fart ned i en slukt. Ja slik i det uendelige. Men når en har faret og famlet omkring slik i mørket noen "dager" får en etslags instinkt, en reagerer momantant når det uventede sker, og merkelig nokk går det alltid bra. En skramme her og en liten forstuvning der, det hører med til arbeidet. Men aldrig sker det mer enn det som må til for å skjerpe innstinktet enn yderligere til neste omgang.

Det er kasser å se til, sakser og andre redskaper. De skal graves frem av fokk-sneen, renses og eftersees. Sjelden er det noe i dem deaverre. Landet er så uendelig dødt. Ikke spor efter annet enn rype og hare. Et uke-gammelt bjørnespor setter ikke lenger sindet i bevegelse. En av kassene er slått overenne av en binne med en unge. Matpinnen er borte. Lokket ligger

flere meter borte i en snedrive.

Og før en så får tid til å tenke sig om, er himmelen igjen blitt messinggul. Og selv det gule svinørk hurtig. Det blå tar overhånd, og det mattes hurtig.

Jeg har vært ute i tre-fire timer. Klokken kan vel være omkring 2, men det er blitt natt påny. En rød måneskalk siger op i nordøst, seiler sig høiere og blir blekere og mere lysende. Der flimrer litt nordlys ute i vest.

Fokk-sneen jamrer sig hjerteskjærende under skiene. Den er beinhard av kulde. Og denne ene lyden skjærer så uendelig grelt i ørene, for stanser k jeg et øieblikk er stilheten uendelig trykkende. Selv havisen tier idag, ellers kan den frembringe et virvar av alle mulige ulyder når det skifter med høivannet eller når dønningen fra et fjernt hav i oprør sprenger frem under isdekket og presser det mot landkallen.

Men der fremme i det hvite skimter jeg en svart haug, mest som en stor stein på sletten. Jeg hører glam langt borte. Det er bikjene som har hørt stegene mine over skaren. Nu venter de mig. Sikkert er de sultne. I glamene blander sig et virvar av bløt lyd. Det er de hvite og blå ravnene i røvegården som varsler at noen kommer.

Når jeg så noe senere står utfor stuen og hugger frosset moskuskjøtt til dyrene, er måneskalken steget høit og den er blitt helt gloende kvit. Men den siste resten av dagen svinder over fjellene i sydvest som en anelse av lys, et skint som i matt stål.

- " -

Rundstykkene igår blev en suksess, d.v.s. det blev til 21 fine små franskbrød. Idag har jeg gjort skindbuksen tett om leggene ved å sy på skinnlapper under knærne. Det trakk jævlig før nettop der.

Altså 6 ryper idag. Derav fikk hvalpene en hver og bævene 3 tilsammen. Vi har nemlig bare en ^{bog} tilbake av moskuskjøttet. Gud vet hvad vi skal fore bikjenn og ræv med når A. omsider får dradd sig hjem!

C.H. onsdag 8/1.

Helt oplyst og klart idag, halvmåne og nordlys og fine greier. Skiet gjennom hele terrenget uten å få se annet enn spor av hare og rype. Har nu vasket og ordnet i hytten, for hvis veiret holder sig, drar jeg nordover imorgen. Hvor sattan blir A. av!?

C.H. torsdag 9/1.

Han fauk og så såpass truende ut imorges at jeg ikke fant det rådelig å forlate huset p.gr. av dyrene. Gikk da langt nordover langs sletten og så op i landet. Fulgte høidene tilbake. Deroppe traff jeg igjen på sporet efter binner med unge. De har gått op mot fjellet, er snudd og har så tatt veien nordover. En mengde spor efter hare oppe i haugene. Her skjøt jeg en som satt og trykket bak en liten skavel. Så ingen ryper.

Nu har jeg vartet op for dyrene, flådd haren og spilt skinnen, og holder på å stæ ertter og steike noe fleck.

Forøvrig mener jeg at A. burde være her nu snart. Den "seks dages turen" har vart nær en måned og det har vi efter min formening ikke råd til. Om ikke annet kunde han bry sig hjem og passe dyrene, slik at jeg ikke var bunnet av dette forbannede veiret. Før om det var mig det stod i, drog jeg nordpå pm det så snedde ned gamle ekteskapsdyner. Fi fan, det var et smutsig billede!

Borlase Warren fredag 10/1.

Vel, så er jeg da endelig her. Veiret var ikke særlig lovende imorges, svarte banker både i nord og vest;

men jeg orket sågu ikke å ligge der å vente lenger,- så strøk jeg.

Turen hertil var gjort på vel en måned time. Jeg jog på for det mørknet tidlig idag.

Her så det tussig ut. Den helvetes binner med unge på sløp har gått over taket og brukket det ned ute i "forgården". Den, eller de, har spist tre av giftåtene. Men jeg finner ingen lik. Fan vet hvor mye gift en slik familå kan ta til sig uten å merke annet enn en heftig diare?

Selvfølgelig er her ikke spor etter rev. Men avtrykkene etter fruen med søn fins i hver en skavel. Hare spor og rype-doser jeg heller ikke. Nu, det har jo føket nettop herute.

Huset var som vanlig stapp-fullt av sne. Det tok mig vel timen å grave mig inn. Nu har jeg laget enslags snehytte inne i bislaget med utgang gjennom det hullet jeg selv tidligere har hugget i taket. Det er nemlig håpløst å holde vei oppe til døren. Den fyker til såvel ut- som innvendig på et øieblikk.

For nærværende har jeg det efter omstendighetene nokså prima. Har svidd en gammel kakao fra forrige gang jeg var her og drukket den med lukket nase og bedøvede smaks nerver. Denne gangen har jeg forøvrig kjøtt-hermetikk med mig.

Men Borlase Warrengammen er nu sig sjøl lik. Oven står rødglødende til langt op på låret i sne. Det tommetykke rimet i taket sender for øieblikket et mildt svalende regn ned over mig. Soveposen henger i taket foran ovnen og damper som en gammel sjømann.

Dog her er likevel godt å være når en blir vant med gulv gulv av is og åpne vegger av frossen stein. Jeg synes dette gjør min lille tilværelse mere romantisk. Ja selv dette at den sure moskushuden på brisken tar til å dufte nu når varmen stiger, selv det stemmer så helt med miljøet forøvrig, at det formelig

danner et pluss til livssaligheten.

Ja, hadde jeg nu vært så usigelig poetisk som hin konge av Juda, Salomon, så hadde jeg sikkerlig kvædet til Herrens pris sålunde eller bedre: Tok jeg enn morgenrødens vinger og drog til det yderste hav, også der var du, oh Herre, i et tempel av sten og moskushuder.- Men nu er jeg ikke oplagt til å ha kongelige eller poetiske anfektelser, her er for merkt til morgenrøde vinger og i templet er her sågu ikke plass til mer enn en, mig, ypperstepresten uten menighet. Og jeg må tilstå at i forgården har jeg nettop ofret av min individuelle myrra på en gammel avis,- for å smide den ut gjennom tabernaklets takvindu imorgen.

Ja, her er saktens levelig, om jeg enn gjerne byttet med den hellige mann Abdatlos guebi ved Regnbuesjøen i det fjerne Algier, der under de vilde svaners trekk. For her lyder såmen intet brus fra stolte fugle. Her sitter bare en ehslig arm trekkfugl og pimper svidd kakao og tror at dette er et herlig eventyr under halvmånen,- ennu det er ovverskyet.

Isen herute har vært brudt op siden sist og alle de store iskossene som lå her ved nasset er smadret. Enkelte mindre ligger her dog fremdeles.

Vel, nu får vi se om morgendagen bringer ræv og bjørn i ryggsekken.

C.Hershell, lørdag 11/1.

Den forbanna binna, hviss det da er henne, tre av giftåtene mine mellem B.W. og Haredalen er tatt av henne eller i hvert fall av bjørn. Nuja, sandt å åi så tror jeg vi har mange bjørner på samvittigheten med denne giften, men de dør vel ute i isen.

Den ene gjenstående av de fem rypene har vært flittig gnaget på. Jeg fant 2 hvitrev ca.20 og ca.150 m. fra åten;

men jeg må nokk lete litt omkring derute. Der var intet i saksene. De var alle nedføket og maten øtt. Fant en av de tidlige nedsnedde saksene, så nu har vi fem.

Jeg brukte $2\frac{1}{2}$ time til Haredalen. Tilbakeveien gjore jeg på 1 time til B.W.,- jamen var revene tunge å bære, men så slapp jeg jo å stanse. På B.W. drakk jeg noe kall kakao og k gikk videre hertil. Det var nu blitt ganske mørkt. Kl. var ca. $\frac{1}{2}$ 2. Mest lyst hadde jeg til å bli over på B.W.; men det har blåst kraftig hele dagen og skyet aldeles over efter hvert. Da jeg stanset på B.W. på retur, var det ikke fnugg å se av månen som nu er over halv. Dertil blåste det da en veritabel storm. Jeg turte da ikke for dyrenes skull risikere å bli veirfast dernord, og famlet mig hjemover ennskjønt jeg var nokså trøtt. Fra B.W. hertil brukte jeg $2\frac{1}{2}$ time p.gr.av mørket og den satans ujevne sneen. Best som den er glasshard, kommer der små stykker med jup løsnene, og der hvor den er hard, er den takket formelig av småskavler. Kom hit kl.4 og har da gått så å si uten avlatelse i 6 timer i dette jævlige førret.

A er ikke kommet. Jeg ventet at han skulde være her. Bli det nu storm, kommer sikkert jule-turen hanski til å strekke sig over måneden, "Det er jo g~~v~~ forgalt"!

C.H. søndag 12/1.

Nokså mye vinn men stormen slapp jeg denne gang. Inatt var han forresten sterk.

Har tatt det med ro idag. Hentet kul op og feid ovnen, samt hugget op noe ved. Da jeg venter Jennow og Bøgvad her snart nu på forbitur til Sabine, stekte jeg etpar ryper og $\frac{1}{2}$ hare; men de kom ikke.

Ganske klart iformiddag, men som vanlig skyer det over nu utpå kvellen. Jeg frykter for at noe uveir er her igjøre: Svært bra med lyset idag, men omkr. kl.2 er det ganske mørkt

igjen. Månen er overskyet.

C.H. mandag 13/1.

Stormen klemte løs inatt. Idag har det blåst temmelig kraftig hele dagen. Har ikke kommet utfor døren.

C.H., tirsdag 14/10.

Utpå dagen stilnet det helt plutselig og var klart og fint med ett. Merkelig veir! I det herligste månekin har jeg måkket sneen unna facaden og stelt dyrene.

Idag er det en måned siden A. drog fra Sandødden. Han må vel være istand til å kvæde det rene "Draumkved" når han engang utpå våren lar sig se igjen. Ikke derfor at jeg lengter etter å ha ham her; men mere kunde ha vært gjort.

Eskimoisk

Nanok - bjørn

ulv -

rev -

hund -

hare -

rype -

- " -

Mannsnavn: Millik, Pisanguak, Niangotit.

- " -

Hundenavn:

- " -

Båt - Umiak (konebåt)

C.H. onsdag 15/1.

Ikvell er her jamen folksomt på Hershell. Da jeg kl. 11-12 skiet innover ^{mot} ~~mot~~ varmekilden, møtte jeg Bøgvad og Larsen påvei hertil og snudde med dem. Mens de hvilte sig laget jeg mat; - saucekjøtt med stuede ertes og eplegrøt efter.

Heldigvis laget jeg en mengde av alle sorter. Like med det samme da vi skulde sette oss til å spise, tok "Lady" til å belje. Og vi ramlet ut med bæssene idet vi mente det var bjørn. Når "Lady" melder av da er der noe.

Der kom to mann op mot huset. Jeg trodde det var Johnsen og Herdahl, men det viste sig å være Rasmussen og Knudsen fra Germaniahavn. De har forlatt stedet for å gå til Bandodden, simpelthen rømt, fordi de er røket uklar med Vidberg. Nåja, dem om det. Der er altså ufred i den leiren også.

Nu har vi da ett og vasket op og fortalt hverandre en forbannet masse. Fire mann på Sabine har fått 7 ræv og 1 bjørn. På Cape Wynn går det bare skidt, og de er ganske lens for proviant. De ber mig dra nordover med forskjellig; men så får vi høre hvad kapteinen sier når han kommer, - om han kommer.

Svinaktig koselig å ha storbesøk efter så lang tids ene somhet. + 29°.

C.H. torsdag 16/1.

Vi hadde det svinaktig hyggelig igårkvell og holdt praten gående til kl. blev nærmere 2. Imorges kl. 8 tørnet jeg ut og kokte kakao. Kl. 11 drog mine gjester, efter å ha latt mine rundstykker vederfares all verdens retfærdighet. Jeg fulgte dem inn til varmekilden og knep mig tre ryper på veien, returnerte så og skiet gjennom nord-terrenget. Der var ikke spor efter ræv noe sted.

Idag er her 27° og det kjendes i tørne når en går i beksømsko. Eftermiddagen har derfor gått med til å gjøre binnerer til katankene eller rettere utbedre den gamle. Imorgen prøver jeg dem og så tramper jeg nordover igjen en tur. Der har vi eneste chansen til å få ræv nu.

Det skyet over ved middagstider fra n.o. men trakk av nu på kvellen. Imidlertid står termometeret nu på bar +24°.

C.H. fredag 17/1.

Ikke noe særlig idag. Det har vært svinkaldt, - 38° og en besk sno. Taket var bimet imorges inne i stuen. Jeg har

bl.a. laget endel lås til klapp-feller.

C.H. Kjørdag, 18/1.

Da det så ut til uveir imorges drog jeg ikke som planlagt igår til Borlase Warren. Tok mig istedet på tak og laget mig denne pukkens renskinnsanorakken. Det var jamen en hel jobb. Jeg begynte kl.3 og er nettop ferdig. Nu er kl 1 natt.

Kom desverre til å knuse termometeret idag. Fan også. Hadde lagt det på en høi sneskavel og så blåste åst eller gled det pinedød ned.

Bra veir her idag med antakelig 20-25°. Men det sner nokk inne på Sandodden og likeså sørpå.

Anorakken blev ganske bra; men der er noe småtteri som må rettes. Videre skal jeg en av dagene sy mig en hue av vinn-tøi og hareskinn.

Underlig å tenke på igrunnen at jeg som aldrig før har tatt næven i praktisk arbeide, nu, fordi jeg er nødt til det, har lært mig til skosåling, matlagning i større stil, syning av alle mulige slags klær o.s.v. Men interessant er det også, å arbeide med forholdsviis bra resultat. Det er vel som mor sier, at vi er av Kains ætt.

C.H. søndag 19/1.

Uveir idag av N. Ovnen trakk slik at det gikk ild op gjennom pipen. Røret var gloende rødt og spydde flammer ut i stormen. Tynnkledt som jeg var og i tøfler, måtte jeg bestige taket for å slukke varmen. Det gikk da også helt bra. Jeg drysset sne ned i pipen og feiet den samtidig med loddet. Så var det hele gjort på mindre enn 5 minutter.

Jeg er ellers meget påpasselig med å feie ovnen; men disse kullene vi harsoter rent kolossalt. Nu var pipen ganske tett, ennu jeg feiet den forleden dag.

Uveir altså,- jeg har gjort skinn-anorakken helt ferdig. Det var særlig knapningen i halsen det stod på i.

Pusle-arbeide som det er tok det mest hele dagen. Imidlertid er anorakken blitt prima. Hetten går an å slå bakover og halsen kan åpnes og lukkes efter behag. Det voldte endel hodebry å få det til. Arnulfs anorakk er nermelig helt sammensydd, og er ofte til ulempe. Men så fikk jeg det da som jeg vilde tilslutt.

Stormen er stilnet endel nu mot kvellen, d.v.s. jeg kan høre ^{ute} duoen av uveir i nord. Første godveirsdagen vi får, tar jeg en svipp utover til B.W.

C.H. mandag 20/1.

Stålende veir idag og lyst, lyst. Det ser ut til at gamle mutter jord er begynt å snø den riktige siden mot solen. Det flammet veldig op nede i sør imorges og isen hildet høit i dyp skarlagen. Vi går nokk en festlig tid imøte.

Jeg var en lang tur for å se efter fugl, må nemlig ha endel tål dyrene når jeg åker mot nord. Helt bak i Bjernekløften var jeg men fant ikke fjeren engang. Nede på sletten ved Rypedalen fant jeg dog to ensomme som jeg tok med mig hjem.

Da jeg skulde mate rævne, fant jeg den ene blåravhunden død i gården. Den var radmager aldeles, akurat som hvalpene som døde her før jul. Så har vi velå den farsotten i rævegården også, - og dette dødsfallet blir da neppe det siste. Dette var så meget mer ærgerlig som en levende blårav er omtrent dobbelt så værdifull som et skinn. Pelsen er fin nokk, men tapet blir saktens stort likevel, eftersom vi hadde håpet å få blåravene til å parre sig.

Fra høiden så det ut til at isen ligger fin over hele Gael Hamkes fjord frem til Cape Mary og over til Jacksonøya. Fine forhold om Arn. var påvei; men jeg må nu tro at han har et meget lovlig forfall. Snart har han jo vært borte i 1½ måned. Det værste er ~~å~~ likevel at han har med to av danskernes hunder. Og Bøgvad og Jennow skulde forlengst vært påvei nord

til Danmarkshavn men må altså vente på A. for å få bikjene. Ellers har de for få til slik en lang tur. Jeg skulde gjerne vært med dem. Det blir nok en slitsom men svinaktig interessant tur.

C.H. tirsdag 21/1.

Temmelig overskyet og overføvligkalt. Sikkerlig sine 35° .

Jeg ~~å~~ må ha mere mat til dyrene før jeg kan foreta mig noe annet. Gikk derfor en lang tur nordover, men der var intet å se. Ingenting i fellene heller. Dette begynner gudhjelp mig å bli tragisk. Ikke så mye som spor efter en rev.

C.H., onsdag 22/1.

Overskyet, gikk en runde helt op under fjellet, så bare en hare som jeg skjød. Den satt og trykket nede bak en skavel.

Kommet hjem flådde jeg dyret og spilte skinnet. Kokte så "kjukk-erter" med flekk og begynte å sy mig etpar sokker av revskinn. Mens jeg holdt på med dette arriverte Bøgvad og Jennow med et veldig flytteless. De er påvei til Sabineøya foreløbig. Sleden var veldig tung, og de har bare to små bikjer. Startet fra Sandodden kl. 11 imorges og kom hertil kl. 6 em. Herregud! Men så var de jo også absolutt utaset begge to og drakk vann som svamper. Dumt nok hadde de spendt skimeier under sleden, men jeg har nu overtalt dem til å ta dem av. Selvfølgelig trekker de minst 10 ganger lettere med smale jernmeier så saltholdig som isen nu er. Det er meningen å dra videre imorgen men nu sner det.

C.H. torsdag 23/1.

Overskyet men ganske betraktelåg lettere utpå kvellen. Danskene ventet over her for å se veiret an. Jeg lå i kahytten

inatt og sov overhodet slett ikke p.gr. av kulden. Tok mig derfor igjen idag. Danskene gikk innover et stykke for å se etter ryper, men fikk ingen.

C.H. fredag 24/1.

Endelig later det da til at jeg har funnet harenes tilholdssted. Imorges kl. 9 startet danskene nordover og jeg gikk på ski k langt fan ut over oppe i haugene. De to siste harene jeg har skudt satt begge og trykket bak disse innhule sneskavlene eller fokskavlene. Jeg fulgte derfor kammene utover eftersom det er der disse drivene feies op. Fikk så en hare et stykke ute og satte op en fall-felde. Etter en lang forgjeves vandring ovenfor Triangelen, vendte jeg om og la tilbakeveien lengere oppe i terrenget. Her kom jeg da ned i en elvegrop eller slukt ca. $\frac{1}{2}$ mil utfor Hershell og den var full av disse snedrivene. På $\frac{1}{2}$ time hadde jeg ekspedert 3 harer til. Det er ganske spendende å gå slik å lete efter dyrene, følge sporene som knapt synes i fokksneen og kikke ned bak hver en drive. Men ser en først haren, et gulhvit hode med et stort angstfullt øie stikke op bak en fonn, da er en sikker på byttet. Den sitter stille til en er den på 15-20 meter. Selve drapet er derfor ikke særlig interessant når en er noenlunde stødig på næven og kan knipe haren i hodet.

Imorgen skal jeg jamen ha flere om det er mulig. Har ikveld sydd mig revskindssokker, knøhøie og gode.

C.H. lørdag 25/1.

P.gr. av de to siste netters mangel på søvn, kom jeg så sent op idag at jeg ikke vandt å tå ta gårsdagens lange ekspedisjon om igjen. Har derfor ordnet med forskjellig her hjemme, bl.a. flådd og spilt de harene jeg skjøt igår.- Ellers intet av betydning.

C.H. søndag 26/1.

Uveir idag, storm så fokket gyver og nu ikveld sner det. Antakelig får jeg da en uveirsperiode på en uke. Det er jo det almindelige. Det har ikke vært veir til uteliv, og jeg har derfor satt en dugelig deig og holder nu på å bake en ny forsyning med franskbrød.

Jeg venter nu "Wynnerne", som Bøgvad kaller Johnsen og Herdahl, nedover ved første anledning. De skulde være i Augustadalen når Jennow og B. antakelig kom dertil igår, og isåfall får de brevet mit ang. Arnulfs utebliven. De vil da forstå at ~~de~~ om de vil ha noe utstyr herfra, må de hente det selv. Og da kommer de nokk.

Det var å håpe at de to danskene kom til Augustadalen igår og at de tross uveiret tok videre til Cape Wynn idag. Jeg tror nemlig at isen er ved å bryte op like utom nasset her nord og da holder den såmen aldrig heroppe hvor den ikke er mer enn 14 dager gammel. Jeg er jo litt kjent med forholdene der nord, og rådet dem da ^{også} til å forcere sig frem til C.Wynn. Det var å håpe at de lyr rådet; for om isen bryter op mellem dalen og kappet, da blir de nødvendigvis liggende fast i den lille hytten, inntil isen legger sig igjen. Og det kan ta tid!

C.H. Mandag 27/1.

Uveir!

C.H. tirsdag 28/1.

Fremdeles uveir. Og kjøtt-mangel desverre; men røvene får være uten mat idag. Jeg kan sågu ikke skaffe noe.

Herremingud så hurtig dagene går, og ingen fangst blir det til. Bare veiret nu blev likere, skulde jeg vel få samlet litt sammen. Men først og fremst må jeg ha kjøtt til dyrene. Nu mot kvellen er stormen stilnet; men det sner spredt. Han er vel ikke helt ferdig ennu da.

Jeg har hatt stor rengjøring idag. Det kunde også trenges. Først vasket jeg gulvet med sne og sæpe. Jamen trengtes det såre. Dernest fikk bord og benker en overhaling og nu skal jeg om litt ta mig en omgang sjøl.- Det trengtes også - såpe! Eftersom jeg ikke er noen ekspert på vaskeriets område, gikk det sent å få gulvplankene synlig. Hele historien tok sandelig dagen; men nu kan en også se at hytta er laget av trø!

C.H. onsdag 29/1.

Svinveir iformiddag; men nu ikveld ser jeg noen stjerner. Kanhende får vi litt klarveir nu da. Jeg har ^svasket klær idag!

C.H. torsdag 30/1.

Nei sågu er han ikke ferdig med dritveiret ennu. Idag sner det i bedagelig julestemningstempo; men kjukt utav helvete.

Var en tur langt satan inn i landet forbi der hvor jeg fant harene forleden. Nu anammet jeg intet mer enn synet av et harespor.

Neigu om jeg begriper hvad jeg skal fore rævene med, - også disse allerhelvetes forslukne gisvoldiske "private" hvalpdævler samt med deres ophav. Neigu om jeg det begriper. Jeg kan jo pokker ikke skjøre mit eget bedervede legeme op til fansmakta.

Ennen på visen blir vel at jeg blir nødt til å slå ihjel de hvite rævene for å få fore det blå parret med.

Hvalpene kan svelte sig en gloriefull evig salighet i det gisvoldiske private paradis. Med dem får det gå som det best eller værst kan. Jeg gir dem en hjertelig fanden!

C.H. fredag 31/1.

Dri-i-i-i-itveir! Imidlertid er det meget kallere og kanhende vi får litt bra veir før all denne sneen efter programmet skal sopes tilhavs.

Har flådd den "døde" blårev-hunnen. Det viste sig ved slik inngående undersøkelse å være en han. Så var jo skaden mindre. Den var bare skinn og bein og hadde visst fått kåldbrann i tungen av å bite i nettingen. Har så spilt skinnnet, som desverre ikke er førsteklassenes eftersom reven har slitt dekkhårene av boger og lår i sneskavlen.

C.H.lørdag 1/2.

Nokså bra veir idag, skjønt tåket og overskyet. I nord hildret det kulsvart op som en veldig uveirssky. Det er vel åpent vann som "speiler" sig i skodden.

Var innover et godt stykke for å se efter fugl, men landet er belagt med dyp løssne og alt levende er blit vekke.

Da jeg kom hjem arriverte Johnsen og Herdahl fra Augustadalen senest efter en 6 timers tur. De melder at terrenget mellem B.W. og Haredalen er ganske snebart. Jeg kommer derfor til å følge dem påvei når de drar nordover.

Jennow og Bøgvad kom til Wynn iforgår, - over land. Sleden har de satt igjen i Aug.-dalen. Der fikk de selvfølgelig snestorm på sig og blev liggende i 5 døgn, åt op all maten og brente op det meste av kullene våre. Det er jo satans! De hadde brukt 14 timer herfra, til Aug.dalen, til tross for at de hadde satt sleden igjen ute på isen for overhodet å nå frem. Vel, de hadde et helvetes lass; men likevel - 14 timer!

C. H. søndag 2/2.

Fint klart veir, sol! Otto og Bilif hjalp mig å grave sneen ut av x røvegårdene. Under i skavlen fant vi en av hvitrevene død og halvt opett. For ikke å risikere å få ødelagt de to vakreste av de gjenlevende hvite, kvalte jeg dem. Nu har jeg bare 4 levende og greie med. Samtidig reparerte vi nettingen der hvor revene har ødt sig hul.

Gikk en tur op i fjellfoten i solskinnet og jaget efter hare. Fant bare en sittende utfor hiet sit - kukkelurende. Den skrek da jeg tok den i skankene og slog livet av den - resten av livet.

Altså første soldagen idag. Nåja, jeg er jo vel vant med slike dager, men likevel ligger enslags forgjettelse i det nye lyset. Jeg vet jo at vi går frem til en ny og bedre tid. De skumre dager er tilenne, gudsketakk. For det har vært min tungeste mørketid å stri igjennem, ikke så meget for mørkets skyll alene, men den følelsen av uendelig ensomhet i tilgift. Men nu er jeg gjerne alene, - med solen.

C.H. mandag 3/2.

Vi gikk ut imorges alle tre for å prøve å få sammen litt kjøtt. Fint klart veir med sol. Milif gikk innover, men fant intet. Der er for mye sne. Otto fulgte fjellfoten utover og jeg travet parallelt med ham lengere nede. Vi møttes oppe i Gryta og gikk nordover til nordsiden av Keglen. Der har en midtels bjørn gått ned fra høilandet for noen tid siden. Sporet var ganske nedsnedd. Det var mye spor efter både hare og rype men intet levende å se. På tilbakeveien knep jeg en hare oppe i fjellfoten hitfor Gryta. Den flådde jeg ved hjemkomsten og spilte skindet, stekte den så og serverte den med stuede erter og friske frosne ~~ærker~~ poteter. Som dessert tok vi ferskener. Mere fikk vi ikke gjort idag, vi spiste nemlig hele haren, all stuingen, potetene og hele ferskenboksen.

C.H. tirsdag 4/2.

Vi har ordnet med forskjellig som Wynnarene skal dra med sig. Det har tatt dagen å få det samlet.

På Wynn har guttene fått 5 hvitrev og 2 bjørn. En natt kom en binne med 2 unger helt frem til huset. Guttene sprang ut barbent og i underbukser og skjøt gamla ned. Den ene ungen

knep de dagen etter mens den annen rømte ut i isen med et skudd i lungen. Der går daglig eller kanskje rettere, natt-lig bjørn forbi C.Wynn. Et selvskudd de laget av Herdahls revolver fikk de slått i snadden. Men senere har de laget et nytt av samme revolveren. På veien hertil fikk de ræv nr.5 og så ende rævespor.

Jeg har laget mig et fuberal av sælskind og har forandret litt på renskindsokkene mine, som er aldeles praktfull. Jeg bruker bare dem direkte på foten og intet annet. Fryser aldri på beina!

C.H. onsdag 5/2.

Herdahl tærnet oss ut kl. 8 da karene skulde avgårde nordover igjen. Jeg benyttet mig av godveiret til å ta en tur til nord-terrenget og startet litt før de andre.

En bjørn har tatt giftåten borte ved Triangelen og er gått tilhavs.

På B.Warren var der endel harespør og et enkelt rævespor; men ingen av åtene er rørt. Første giftåten nord for Kul-bergene var gnaget på; men ræven er ikke blitt sjuk. Fulgte sporet etpar km. og opgav det. Saksene utover var delvis tilfeket; men urørt tiltross for at der var nokså mye spor efter ræv.

Sisste giftåten, et rypebein, var tatt av en ræv; men den har gått ut på isen og har fått fatt på vann ved en stor-is. Slik berget den sig.

Ved inngangen til Haredalen satte jeg op en slagfelle. Her var det mye spor efter ræv. De har tatt en hare derute. Blodspor og ulldotter i farene.

Jeg snudde her just som solen gled n i havet bak Jacksonøya. De andre som har fått "Lady" med nordover tok mig igjen derute. Imidlertid tøflet jeg nu benveien tilbake til

B.W. som jeg nådde antakelig ved 3- $\frac{1}{4}$ tiden, temmelig utkjørt, idet jeg ikke hadde mat med mig. Fanken min var å overnatte på B.W.; men det opgav jeg eftersom huset på en eller annen måte er blitt fylt av sne helt opunder taket. Da jeg ikke orket foreta noen uttømningsprosess, fortsatte jeg likegodt og gikk helt frem hertil.

Det var en satans jobb! Aldrig før i mit syndige liv har jeg vært så sulten og derfor også så uendelig sliten. Kom hertil kl.5 i lyset av en $\frac{1}{4}$ måne. Altså brukte jeg 8 timer på turen, - 5 mil i luftlinje fra ness til ness. Nu er jeg da også temmelig trøtt! - Ingen ræv altså!

I hytta her var det et allerhelvetes rot etter de to kjekke nordmenn. Det er sågu også merkelig hvor etpar mannfolk kan blande kortene, når de selv slipper å ordne dem etter sig. Jeg begriper ikke at de får det til.

To fingre på høire naven forfrøs jeg på hjemturen. Våttene var blitt våte og det fryser vel sine $35-40^{\circ}$ idag. Klømte på med sne til blodet og desvrre også følelsen kom tilbake. Nu er de all right.

C.H. torsdag 6/2.

Svakt overskyet idag med damp-kvite skyer. Ulidelig kalt, sik ert sine $35-36^{\circ}$.

Har ordnet op etter gjestene. Det sier ikke så lite! Vasket inne, feiet ovnen, hentet op kul, barbert mig. Nu skal je til å bake op en ladning rundstykker igjen. Fingrene smerter nok så bra idag, - de er omtrent som avdovnet.

C.H. fredag 7/2.

Var idag oppe i terrenget på en forgjeves harejagt. Det blåste hjerteskjærende skarpt. Jeg var flammende rød og helt hoven i fjaset da jeg kom hjem. Satte op to fall-felder. Nu må vel ræven snart komme hit også. Har i eftermiddag laget

fem felle-lås. Eualpene holder et helvetes liv om nettene nu; men det er nokk bare harepus som flakker omkring huset og beiter på av-bærene.

Porfrysningene er helt bra idag; men nu ikveld skaller huden av i ansiktet,- særlig på næsefløiene.

C.H. Lørdag 8/2.

Var idag inne på det som danskene kaller "sletten efter Løkdalen". Navnet på dalen kommer av at der imot himmelbrynet i nord tårner sig op et høit fjell som ganske riktig har form av en løk.

Jeg satte op en fallfelde hitfor varmekilden og en på innersiden av samme. Denne siste felden måtte jeg hente langt fan inne på sletten. Ja, egentlig er den vel dansk, eftersom den lå på deres terreng, Nåja, nu er den ihvertfall norsk.

Det var en mengde røskatt-spor innover haugene. Da jeg ikke har sett et eneste ett tidligere ivinter, må jeg anta at dyrene (det behøver jo ikke å være mange, De, som haren, lager vel en mengde spær får) er innvandret i løpet av de siste døgnene. Jeg har da gjort mig den forhåpning at de muligens kunde bli efterfulgt av rev. Når jeg antar en liten bestann av sterkt omflakkende harer og endel sporadiske rypebesøk, har jo landet fra Borlase Warren helt inn forbi Sandodden vært helt ødt i 3-4 måneder nu. Såvel falkene som ravn og ugle har vært forsvunnet sammen med reven. Men Larsen, som to år tidligere, har drevet fangst herute, kan berette at dette forhold er kjent fra tidligere år. Utpå våren kommer her inmådlertid vanligvis et trekk av rev. Måtte det da snart komme.

Belysningen var forunderlig i eftermiddag. Det var skyet ute i havet. Men en åpen råk som skjær sig sydover langt ute forbi B. Warren speilet all omgivelse blå. Ja alt var blått

i de mest utrolige nuancer. Selve råken var svart-blå, himmelen over litt lysere, men likevel mørk som fløil. Så lysnet himmelen og farvene mer og mer sørover mot Jacksonsya. Der lå solen bak fjellene, og tonen blev der så sølsom en blanding av gull, rødt og luftblått. Selv is og sne hadde denne skjæmningens douse farve. Bare isbræen inne under Bjørnekloften lå strålende irr-grøn under de brunblå høiene.

Ikvell er det helt disig ute og tydelig ring om månen. Vi har vel ivente det sedvanlige uveiret ved full måne!

C.H søndag 9/2.

Det blåser helt kraftig idag fra vest. Imidle tid har det vært klart med strålende sol. Antakelig ca. 18-20°.

Har vært nordover for å se til fellene. Bl.a. oppe under Keglen om der skulde være hare, hvilket der ikke var.

Både rev og bikjer har fått tørfisk de siste dagene. De syns å like den bra; men nu er det desverre slutt på beholdningen. Så er der intet annet å gjøre enn å begynne å koke grøt til dem.

Oppe fra høiden så jeg åpent hav ganske nær i nord-ost, like øst for Triangelen. Om det nu kommer en liten full-måneblåsing, hvad jeg tror det gjør, var det da å håpe at sjøen brekket isen helt hitinn. Så kanskje kunde jeg lure en bjørn eller muligens en sel eller hvalross.

Fotograferte hytta her idag, - første fotoene jeg tar i år.

C.H. mandag 10/2.

Har stått i med forskjellig hjemme idag. Kom litt sent op, p.gr. av tannpine hele natten til kl. 7. Min eneste hultann. Satens tannlegen som sprang over den!

Bl.a. har jeg flådd Arnulfs, "lille hvite rev", men skinnet sprakk desverre for mig da jeg spilte det. Nå det

sprakk "pent" så skaden er vel ikke så stor. Ikvell snør det tett, også har jeg vel uveiret med det første! -

C.E tirsdag 11/2.

Svineveir,- og det ser ut til å bli mere. Det har inatt snedd over $\frac{1}{2}$ meter og her er ufremkommelig. Nu bør det komme en grov storm og renske litt op i fansmakta. Har bl.a. kokt grøt til dyrene; men de er ikke særlig fornøyd med slaget.

C.H. onsdag 12/2.

Inatt og iformiddag storme efter beste november-mønster. Nu tilkvelles er det stille akurat her; men uveiret ligger svart og kjukt både inne i vest og ute i nord. Stormen har allerede rensket godt op med sneen. Der ligger svarte rabber overalt omkring.. Halve sjøen var full av sne imorges. Jeg hadde et helt arbeid med å komme ut.

Rasvegården ligger fandens uheldig til. Nu er den stappfull av sne igjen, men så får den være slik til neste besøk fra nord eller sør.

Jeg har snart ventet at A. skulde returnere ved denne fullmåne. Kanskje er han også påvei. Imidlertid har jeg spekulert på en tur inn ~~inn~~ til Sandodden. Det kunde jo hende at Rudi har vært der og ^{har} berettet noe om remlingen. Is To måneder! Nåja mig just the same. Helst så jeg nu at han utrettet noe der han måtte være. Jeg har vænnet mig til eremitlivet nu, og jeg lengter sågu ikke efter ham.

På den siste turen nordover har jeg, uten å vite at det var så gale, frosset ørene litt mer enn bra er. De er helt hudløse nu og svir satans.

Efter at ovenstående er skrevet har jeg hat monsieur med knixen ljaen på besøk. Han går visst på lur omkring kjøttløse arktiske stasjoner. "Lucy" har skrantet i den senere tid og spist lite. Forleden tok jeg henne inn, og siden har hun tatt

til sig litt melk nu og da. Rådmager var hun. Nu ikveld døde hun mens jeg satt og så på det. Det gikk ganske lett tilslutt; men hun våndet sig stygt her i eftermiddag. Akkurat som blårevne og de andre store hvalpene. Hun ligger alt på den reglementerte kirkegård,- nedfor landkallen i selve skruingen. Så får sjølusene kjøttkake-deig til våren. For det skruer helt kraftig nu om dagen.

Fint stille veir nu kl.ca.1 natt. Det bør vel også nevnes at jeg har flådd den annen av de revene vi drepte forleden i gården. Har spilt skinnet. De to revene vi slog ihjel var begge overlag fete. Altså må det være en eller annen sykdom som har gjort enne på de to magre som døde av sig selv. Restene av den nå halvt opette hvitreven er nemlig overmåte lite kjøtt-fulle.

C.H. torsdag 13/2.

Underlig veir iformiddag, storstorm og klart solskin samtidig. Imidlertid stod det bare på i et par timer, så lå snetykka der igjen tett som veggen.

Intet å foreta sig ute før uveiret er definitivt tilenne. Bare fanden at disse uveirsperiodene skal være så langvarige. Nu er vi jo midt i februar og har bare 2 $\frac{1}{2}$ måned igjen å fange i. Men forhåpentlig må det bli likere nu, og ennu mere var det å håpe at de gjør det bedre sørpå, og at det er forklaringen på Arnulfs lange fraværelse. Ellers er altså igjen et år bortkastet, og når en som jeg nærmer sig de 30, begynner man å bli gjerrig på tiden.

Kl.11.- Nu sner det gudhjelpen mig igjen ute og fyker som bare juling.

C.H. fredag 14/2.

Inatt og hele dagen har her raset storm av en annen verden. Ikke tale om det mest nødtørtige utendørs liv engang.

Men ut på kvellen sluttet uveiret igjen helt plutselig.

Nu er det absolutt stille og måneklart.

Forhåpentlig får jeg tak i noe kjøtt imorgen. Det begynner å bli trivielt med menuen. Den veksler utelukkende med grøt, stekt flesk, kippers og fiskeboller. Litt citronal drikker jeg for skjærbukens skyll. Men fi fan til ensformighet. Det er dager da jeg såvidt gidder smake mat.

C.H. Lørdag 15/2.

Fint veir. Innover til varmekilden, hvor jeg så et spor som jeg tror var etter ræv. Jeg har nu et dryss av redskaper derinne. Så vil mikke å ete, så får jeg nok. Danskenes saks^{ham} har vært nedfokne i en måned nu. De må gjøre det bra derinne siden de slik negligerer terrenget herute, eller også er de syke eller late.

Krytset gjennom det indre terreng uten å se et eneste spor etter hare eller rype. Fikk øie på den første falke i år. Den fløi høit og inn fjorden.

Kommet hjem, grev jeg frem av skavelen resten av saksene våre og grev så sneen unna kulbeholdningen. Der er 83 sekker tilbake. Og det får klare sig. Endelig måkket jeg frem en av sildtønnene, og kan idag by på spekesild og stuete erter. Der er nu skytelys fra ca. kl. 8-9 til kl. 4.

C.H. søndag 16/2.

Svinveir igjen, riktig storblåsing om enn med enkelte pusterum iblandt. Det har vært meningsløst å bevege sig langt fra stuen, og intet formål tjenes jo heller ved å rote omkring i terrenget en slik dag. Istedet kokte jeg op en veldig portion grøt til bikjene og lot dem ete alt det de orket. Resten lar jeg fryse og hugger så av etpar passelige beter hver dag.

Videre har jeg flådd den selvdøde kvitreven. Skindmager var den og skindet er naturligvis temmelig lørvet. Men litt får man vel for en slik fille også. Dette var en hun-ræv, gammel

med meget utslitne tenner. Nu har jeg da foreløbig bare de to hvite giftrævene hengende uflådd; men de får henge til jeg har fått læget endel småsår jeg har på nævene. Ikke fordi jeg har hørt man kan forgiftes gjennom slike sår; men så har jeg da heller ikke hørt det motsatte.

C.H. mandag 17/2.

Tett snefall, stille og milt. Men det larmer svært ute i snekjukka tilhavs og skruingen er temmelig kraftig. Det blir nokk fortsatt uveir av dette. Jeg har i hele formiddag gravet om i skavelen nede ved kulsekkene i forgjeves søken etter en sekk med klipfisk. Ingen mening i å gå noen steder.

"King", som jeg påstår er helt idiot, forvirret gal, har i de siste døgnene vært mere enn almindelig rastløs. Han jamrer sig og larmer som en uskikkelig unge dag og natt. Apetitten er imidlertid overmåte usvekket. Jeg har gitt ham juling etpar ganger uten nytte. Han dør vel snart han også. Enten av denne pesten, eller også blir jeg gal en natt og slår k ham ihjel.

"Storm" er blitt en praktfull yngling, - stor og sterk, rolig og lydlig. Jeg skulde gjerne eiet ham. Han er mye større enn broren og omtrent dobbelt så stor som "Lycy" var.

C.H. tirsdag 18/2.

Snekjukke, absolutt tett, men helt stille. Mätte det nu bli slutt på dette satans griseveiret, så jeg kunde fått arbeide. Inatt har det igjen snedd \times 1/4 meter dun-lett puddersukker. Men jeg spår at innen rett lang tid er hengått, brøler det atter omkring huset.

Jeg tror at den største hvitræven er krepert. Har ikke sett den over sneen på flere dager. Det vilde være synd, for den hadde stygg peis ennu. På en eller annen måte må jeg vel få gravet den ut, innen den lille hvite eter den i filler. De to blå skulde nu tatt denne patentføden før parringen; men jeg

aner ikke hvor A. har gjemt den.

C.H. onsdag 19/2.

Litt opplyst men bare svinveir. Prøvet å gå en tur op i terrenget; men det har ingen hensikt. Sneen ligger på sine steder meterhøi og det blåser innbitt isnende. Snudde nokså snart. Der var selvfølgelig ikke et spor å se.

Jeg venter uveir etter dette. Ja, antakelig er det allerede i anmars. Clawering er innesluttet i sne-røik. Det blåser visst godt inne i fjorden.

C.H. torsdag 20/2.

Herregud så tiden går! Uveir blev det. Frem på morgenen tok det til å leve helvete utfor hytta, og etterhvert har stormen øket. Nu kl. 6. em. raser her den rene orkan; uten sammenligning det værste uveir vi hittil har hatt, - ja som jeg overhodet har opplevet.

Hadde ikke hytta vært så nedstuvet i anedriver er jeg redd for at den var fløiet langt av lei. Stormen tordner over huset. Snedrevset syter og fraser forbi vinduet. Det smeller stadig av stein som treffer veggene i stormsiden. Jeg er til tider angst for at vinduet skal bli presset inn. Det formelig danser i innfatningen når hytta ryster og skjelver på det likeste. Ovnene er helt tett tilskrudd, men likevel trekker den som foran en smiebelg.

Vel, la det brøle og rase; men la det så bli slutt. Jeg skulde jo gjerne arbeidet litt ute nu. Det er umulig å åpne en dør ut. Stormen idag vilde slukt en elefant smertefritt, tygget og knast den og spyttet den ut som fimmalt kjøttdeig langt pokker ute i havet.

C.H. fredag 21/2.

Jomen har uveiret laget vei. Nysneen er sopt sammen i steinharde driver, landet er ganske svart. Hav-isen er brukket op så langt jeg kan se innover fjorden og de store iskossene som

tok grunn her utfor i høst engang, de er borte. Altså har stormen vært orkan likevel.

Jeg måtte som sedvanlig grave mig ut imorges, grave ut hvalpene som var helt utsultet (spesielt King, men han er visst syk anderswo også) grave frem røvegården. Den store hvitreven kom da levende frem i dagen da jeg grov i gården dens; men han ser mig nokke shabby ut ja. Lot revene få litt spekk idag. Det ser ut til at de har vanskelig for å få i sig den frosne grøten. Jeg må visst knuse den til dem herefter.

Iformiddag var han nokså stygg,- tette kjukka både i vest og nord. Solen skimtedes såvidt gjennom snersiken i sør. Men nu ikveld er det ganske stille og klarere.

Jeg tror at Kingkommer til å daue. Sikkerlig er det hvalpesjuka dette her,- smittet over fra danskene. King er ganske stiv i bakbeina og er meget skrøpelig ellers også, mager som en svolten rotte. Nu har Storm fått en jævlig snue så han vanskelig kan puste gjennom nesen. Men han er feit nok. Lot begge få noen kamferdråper idag. Så får jeg se!

C.H. lørdag 22/2

En herlig dag, vel-nokk bitterlig kalt og en rivende sur sno; men sol og vidunderlig klart.

Jeg tenkte at der måtte ligge passe fok-skavler bak i Grytdalen og da jeg hadde sett over feldene i nordterrenget travet jeg ditop. Og det slo til. Nokså langt inne i landet var skavlene ideelle, nesten som små hus med hulrum m i vinnsiden. Og der var endel harer. Jeg skjøt en, sårskjøt den og fikk etpar foto på etpar meters hold. Dundret skente op 3 andre lengere oppe. Holdet var langt. Jeg bommet. Og harene strøk innover. De var uventet skye. Ved å følge et av sporene $\frac{1}{2}$ times tid, kom jeg dyret inn på ca 200 meter og knekket det. En enslig rype fikk jeg også deroppe.

Der har nu dannet sig råk langs landet idet isen er seget unna. Med isen forstår man da en flate av småflak som ennu ikke er frosset sammen efter uveiret. Slik ligger fjorden nu langt tilhavs med enkelte råker imellem. Likeså innover så langt jeg kan se fra høidene.

Ute ved B. Warren, så jeg fra fjellet, at isen ikke er brukket helt tillands. Det var jo velsignet!

Har delt en hare mellom dyrene og steker en. Specielt revens var ville & da de luktet ferskkjøtt.

Bikjens ser likedar ut idag. Kanske kjøttet kan hjelpe King over sykdommen.

C.H. søndag 23/2.

Sne igjen, tett som veggen og ganske mild.

Jeg har måkket vekk det meste av den store skavelen nedenfor huset. Den stengte nu for lyset. En bra job, for sneen var frosset til ren is.

C.H. mandag 24/2.

Tett overskyet og sne utpå dagen. Ser ut til mere uveir. Har vært en resultatløs tur efter hare. Så samtidig over fellene for alle tilfeller skyll.

Går over til neste bind av dagboken idag. Gud gi jeg må få anledning til å skrive om mindre uveir og mere rev i det.